

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

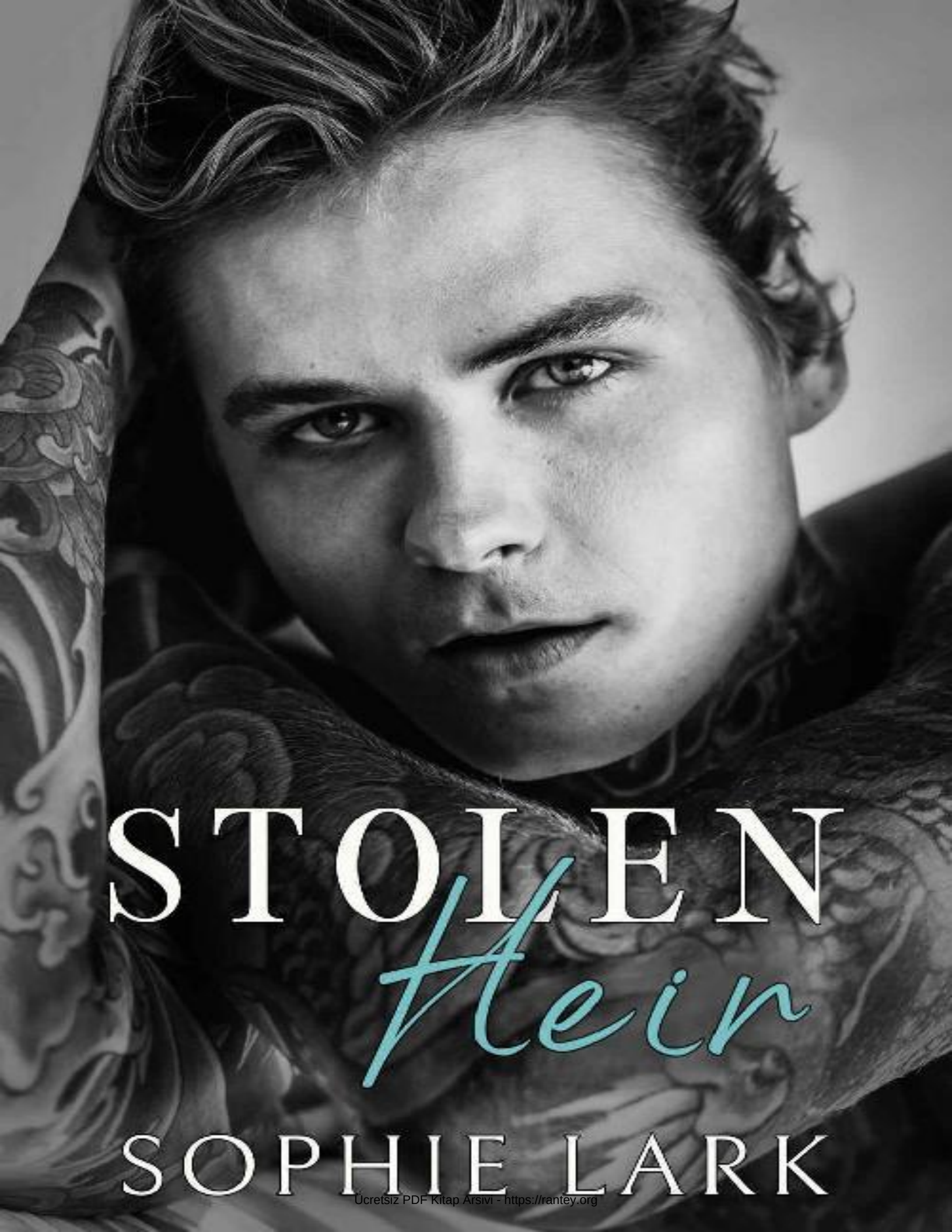
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

STOLEN
Heir

SOPHIE LARK

1

Mikolaj Wilk

Varşova, Polonya

On yıl önce

İşten eve dönerken durup Anna'ya bir paket taze chrusciki alıyorum. "Melek Kanatları" adlarına uygun olarak pudra şekeri serpilmiş yumurtalı ve kremalı hamur işlerinin kese kağıdından küçük yağ lekeleri sızıyor. Bugün üniversite giriş sınavlarını yazıyor. Kutlayacak bir şeyimiz olacağını zaten biliyorum. Anna harika. En iyi notlarla geçeceğine eminim.

İkiz olabiliriz ama asla tahmin edemezsin. Onun saçları kahverengi, ben ise mısır püskülü gibi sarıyım. Ben on dört yaşında okuldan ayrılırken, eline geçen her kitabı yutuyor.

Bu konuda fazla seçeneğim yoktu. Birisi bizim kasvetli küçük dairemizin kirasını ödemek zorunda kaldı.

Babamızın Huta Warszawa Çelik Fabrikasında iyi bir işi vardı. O bir bakım teknisyeniydi ve eve ayda yaklaşık altı bin zloti maaş getiriyordu. Hepimizi dolu bir buzdolabıyla yeni ayakkabılarda tutmaya yetecek kadar.

Yüksek fırında çalışırken tencerede ıstakoz gibi pişene kadar. O ölmedi. O kadar kötü yanmış ki, bütün gün odasında televizyon izlerken uzaktan kumandanın düğmelerini zar zor çalıştırabiliyor.

Annemiz gitti. Bir muhasebeciyle evlenip Krakow'a taşındığını duydum. O zamandan beri ondan haber almadım.

Önemli değil. Şarküteride şimdilik devam etmemize yetecek kadar kazanıyorum. Anna bir gün edebiyat profesörü olacak. O zaman buradan başka bir yerde küçük bir ev alırız.

Tüm hayatımızı Vistula Nehri'nin sağ kıyısında, Praga Bölgesi'nde geçirdik. Suyun karşısında, müreffeh iş ve finans merkezlerini görebilirsiniz. Bir gecekonduda yaşıyoruz. Güneşi engelleyen uzun, dikdörtgen, pis tuğla binalar. Burası devlet tarafından yönetilen sanayinin merkeziyken, komünist dönemden kalma boş fabrikalar. Şimdi camları kırıldı ve kapıları zincirlendi. Bağımlılar, paçavra yığınları üzerinde uyumak için içeri girerler ve kendilerine etleri çürüten Rus krokodili enjekte ederler.

Anna ve benim bahçeli düzgün bir evimiz olacak ve üstümüzde veya altımızda gecenin her saatinde vurup bağırان kimse olmayacak.

Kız kardeşimi birkaç saat evde beklemiyordum, bu yüzden dairemizin kapısını açıp yerde okul çantasını gördüğümde kafam karıştı ve şaşırdım.

Anna titizlikle düzenlidir. Kitapların dökülmesine izin vererek sırt çantasını yere atmıyor. Ders kitaplarından bazıları çamurlu ve ıslak. Çantanın yanına bırakılmış ayakkabılarında da aynı şey var.

Banyoda akan suyun sesini duyabiliyorum. Ayrıca garip—Anna geceleri duş almaz.

Hamur işi torbasını mutfak masasına bırakıp biricik banyomuza koşuyorum. Kapıyı çaldım, ablamı çağırdım.

Cevap yok.

Kulağımı kapıya dayadığımda, duşun sesiyle hıçkıra hıçkıra ağladığını duydum.

Kilit açılırken ucuz tahta kıymıklarını duyarak omzumu kapıya çarptım. Kendimi küçük banyoya zorladım.

Anna hala okul kıyafetlerini giyerek duşta oturuyor. Bluzu neredeyse vücudundan yırtılacak. İnce malzeme sadece kollarına ve beline yapışıyor.

Omuzlarının, kollarının ve sırtının her yerinde kesikler ve izlerle kaplı. Boynunda ve göğüslerinin üstünde koyu morluklar görüyorum. Isırık izi gibi görünen şeyler bile.

Yüzü daha kötü. Sağ yanağında uzun bir yarık ve mor bir gözü var. Burnundan sızan kan, bacaklarının etrafında biriken suya damlayarak sulu boya gibi dağılıyor.

Bana bakamaz. İlk bakıştan sonra yüzünü kollarının arasına alıp hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor.

"Bunu sana kim yaptı?" diye soruyorum, sesim titriyor.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve bana söylemek istemediği için başını salladı.

İkizlerin birbirlerinin zihinlerini okuyabildiği doğru değil. Ama ablamı tanıyorum. Onu çok iyi tanıyorum.

Ve bunu kimin yaptığını biliyorum. Okula gitmek için dairemizden ayrıldığında ona nasıl baktıklarını gördüm. Pahalı arabalarına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, güneş gözlüklerinin ona nasıl pis pis baktıklarını gizleyemediklerini görüyorum. Bazen ona bir şeyler bile bağırırlar, ama o asla başını çevirmiyor ya da cevap vermiyor.

Braterstwo'ydu. Polonya Mafyası.

İstedikleri her şeye sahip olabileceklerini sanıyorlar; pahalı saatler, altın zincirler, benim bir ayda kazandığımdan daha pahalıya mal olan telefonlar. Görünüşe göre kız kardeşimi istediklerine karar vermişler.

Bana söylemek istemiyor çünkü olacıklardan korkuyor.

Onu omzundan tutup bana bakmasını sağlıyorum.

Gözleri kırmızı, şiş, korkmuş.

"Hangileri yaptı?" tısladım. "Kafasını kazımış olan mı?"

Tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor.

"Koyu sakallı olan mı?"

Başka bir baş sallama.

"Deri ceketli olan mı?"

Yüzü buruşuyor.

O elebaşı. Diğerlerinin ona nasıl saygı gösterdiğini gördüm. En çok Anna'ya nasıl baktığını gördüm.

"Onları getireceğim, Anna. Her biri ödeyecek," diye söz veriyorum ona.

Anna başını sallıyor, hırpalanmış yanaklarından sessiz gözyaşları süzülüyor.

"Hayır, Miko," diye hıçkırıyor. "Seni öldürürler."

"Önce onları öldürmezsem olmaz," dedim sertçe.

Onu orada, duşta bırakıyorum. Yatak odama gidip altına metal kilitli kutumu sakladığım döşeme tahtasını kaldırdım. İçinde tüm birikimim var - Anna'yı okula göndermek için ayrılan para. Sınavlarını kaçırdı. Bu yıl gitmeyecek.

Banknotları bir tomar gibi katlayıp cebime tıkıyorum. Sonra, yağmurun altında Brzeska Caddesi'ndeki rehinciye koşarak daireden çıkıyorum.

Jakub her zaman yaptığı gibi tezgahın arkasına oturmuş, kapağının yarısı yırtılmış bir karton kapaklı kitabı okuyor. Düşük omuzlu, kelleşen, kalın plastik çerçeveli kola şişesi bardakları olan Jakub, çok erken uyanmış bir baykuş gibi gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim, Mikolaj?" diyor gıcırtılı sesiyle.

Bir silaha ihtiyacım var, dedim ona.

Boğuk bir kahkaha attı.

"Bu yasa dışı olur, oğlum. Peki ya bir gitar ya da bunun yerine bir Xbox?"

Banknot tomarını tezgahının üstüne fırlatıyorum.

"Kes saçmalamay1," diyorum ona. "Neyin var olduğunu göster bana."

Paraya bakıyor, dokunmadan. Sonra, bir süre sonra tezgâhın çevresinden çıkıp ayaklarını sürüyerek ön kapıya doğru ilerliyor. Mandalı çevirip kilitliyor. Sonra arka tarafa doğru ilerliyor.

"Bu taraftan" diyor başını çevirmeden.

Onu dükkânın arkasına kadar takip ediyorum. Burası onun yaşadığı yer - döşemedeki deliklerden dolgu malzemesinin çıktığı eski bir kanepede görüyorum. Kare bir televizyon seti. Yanmış kahve ve sigara kokan ocaklı küçük bir mutfak.

Jakub beni bir çekmeceli dolaba götürüyor. Üst çekmeceyi çekerek küçük bir tabanca seçkisini ortaya çıkarıyor.

"Hangisini istersin?" diyor.

Silahlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Hayatımda hiç tutmadım.

Silah karmaşasına bakıyorum: biraz karbon, biraz çelik, biraz şık, bazıları neredeyse eski.

Biri tamamen siyah, orta boy, modern ve sade görünümlü. Bana James Bond'un taşıdığı silahı hatırlattı. Elimde ne kadar ağır olduğuna şaşırarak onu aldım.

Jakub, "Bu bir Glock," diyor.

"Biliyorum," diye yanıtladım ama aslında bilmiyorum.

"Bu bir .45. Senin de cephaneye ihtiyacın var mı?" diyor.

"Ve bir bıçak," dedim ona.

Yüzündeki eğlenme ifadesini görüyorum. Komando oynadığımı düşünüyor. Önemli değil - beni ciddiye almasını istemiyorum. Kimseyi uyarmasını istemiyorum.

Bana polimer kılıf içinde bir Leatherneck Savaş Bıçağı veriyor. Sanki bir çocuk için gösteri yapıyormuş gibi bıçağı serbest bırakmak için kılıfı nasıl tutacağımı gösteriyor.

Ne için istediğimi sormuyor. O da herhangi bir değişiklik teklif etmiyor.

Silahlarımı kıyafetlerimin altına sakladım ve aceleyle daireye döndüm.

Kız kardeşime el koymaya cüret eden yürüyen cesetlerin izini sürmeden önce Anna'yı kontrol etmeyi planlıyorum.

Ön kapıyı bir kez daha açtığımda, omurgamdan aşağı garip bir ürperti hissediyorum.

Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Her şey eskisi gibi görünüyor - sırt çantası koridorda aynı yerde, kız kardeşimin spor ayakkabıları hemen yanında. Babamın odasındaki televizyonun kısık sesini hâlâ duyabiliyorum, bizim apartmanda gece gündüz devam eden bir ses. Kapısının altından sızan mavi ışığını bile görebiliyorum.

Ama artık düşün çalıştığını duymuyorum. Ve kız kardeşimi duymuyorum. Umarım bu, odasında dinlendiği anlamına gelir.

Beklediğim bu. Yatağında yorganın altında uzanıyor olmasını bekliyorum. İnşallah uyumuştur.

Yine de ona bakmak için banyo kapısının önünden geçerken tereddüt ettim.

İçeriden küçük bir ses geliyor.

Sabit bir damlama sesi. Tam olarak kapanmamış bir musluk gibi.

Kapı aralık - ilk seferinde zorla içeri girerek çerçeveyi parçaladım. Şimdi tamamen kapanmayacak.

Kapıyı iterek açtım, parlak flüoresan ışığı bir an için gözlerimi kamaştırdı.

Ablam küvette uzanmış, tavana bakıyor.

Gözleri geniş ve sabit, tamamen ölü. Yüzü tebeşirden daha solgun görünüyor.

Bir kol küvetin yanından sarkıyor. Uzun bir yarık bilekten dirseğe kadar uzanır, gösterişli bir gülümseme gibi açılır.

Zemin kanla kaplı. Küvetten fayansların kenarına kadar, ayaklarıma kadar uzanıyor. İçeriye bir adım atsam, üzerinde yürüyor olacağım.

Her nasılsa, bu beni felç ediyor. Anna'ya koşmak istiyorum ama onun kanında yürümek istemiyorum. Aptalca, çılgınca, bunun ona zarar vereceğini hissediyorum. Açıkça ölmüş olmasına rağmen.

Yine de ona gitmeliyim. Onun gözlerini kapatmalıyım. Bakışlarını tavana dikmesine dayanamıyorum. Yüzünde huzur yok - daha önce olduğu kadar korkmuş görünüyor.

Karnım dönüyor ve göğsüm yanıyor, ona doğru koşuyorum, ayaklarım kaygan karo üzerinde kayıyor. Kolunu yavaşça kaldırdım ve onunla birlikte küvete geri koydum. Teni hala sıcak ve bir an için umut olabileceğini düşünüyorum. Sonra tekrar yüzüne bakıyorum ve gerçekten ne kadar aptal olduğumu anlıyorum. Elimini yüzüne koyarak gözlerini kapattım.

Sonra odasına giriyorum. En sevdiği battaniyeyi buldum - üzerinde aylar ve yıldızlar olan. Onu banyoya getirdim ve vücudunu bununla örttüm. Küvette su var. Battaniyeyi ıslatıyor. Önemli değil - sadece onu örtmek istiyorum, böylece kimse ona bakamaz. Artık değil.

Sonra kendi odama dönüyorum. Döşeme tahtalarının altındaki saklanma yerine henüz dönmemiş olduğum boş kasanın yanında yere oturuyorum.

Dayanılmaz bir suçluluk ve keder derinliği hissediyorum. Kelimenin tam anlamıyla dayanamıyorum. Sanki bir iskeletten başka bir şey olmayana kadar -kassız, sinirsiz ve kalpsiz çıplak kemikler- olana kadar etimin parçalarını parçalıyormuş gibi hissediyorum.

O kalp içimde kireçleniyor. Anna'nın cesedini ilk gördüğümde o kadar sert atıyordu ki patlayacak sandım. Şimdi daha yavaş ve daha yavaş, daha zayıf ve daha zayıf kasılıyor. Tamamen durana kadar.

Ablamdan bir gün bile ayrı kalmamıştım.

O benim en yakın arkadaşım, gerçekten değer verdiğim tek kişiydi.

Anna her yönden benden daha iyi. O daha zeki, daha kibar, daha mutlu.

Ana rahminde şekillendiğimizde özelliklerimizin ikiye ayrıldığını sık sık hissettim. O bizim daha iyi yanımıza sahipti, ama yakınımızda olduğu sürece, onun iyiliğini paylaşabilirdik. Şimdi o gitti ve tüm o ışık onunla birlikte gitti.

Geriye kalan tek şey bende yaşayan nitelikler: odaklanma. Kararlılık. Ve öfke.

Onun ölmesi benim hatam, bu kadarı çok açık. Burada onunla kalmalıydım. Onu izlemeli, onunla ilgilenmeliydim. Yapacağı şey buydu.

Bu hata için kendimi asla affetmeyeceğim.

Ama suçluluk duymama izin verirsem, o silahı kafama dayayıp her şeyi hemen bitireceğim. Bunun olmasına izin veremem. Anna'nın intikamını almalıyım. Ona söz verdim.

Kalan her zerre duyguyu alıyorum ve onu kendi derinliklerime hapsediyorum. Tamamen irade gücümle, hiçbir şey hissetmeyi reddediyorum. Hiçbir şey.

Geriye kalan tek şey benim tek hedefim.

Bir anda uygulamıyorum. Eğer denersem, hedefime ulaşmadan kendimi öldürteceğim.

Bunun yerine, önümüzdeki birkaç haftayı avımı takip ederek geçiriyorum. Nerede çalıştıklarını öğreniyorum. Nerede yaşıyorlar. Hangi striptiz kulüplerine, restoranlara, gece kulüplerine ve genelevlere gittikleri.

İsimleri Abel Nowak, Bartek Adamowicz ve Iwan Zielinski. Habil en küçüğüdür. Uzun boylu, sıska, hastalıklı görünümlü, kafası kazınmış - neo-Nazi ideolojisine bir selam. Bir zamanlar benimle aynı okula gitti, benden iki yıl önce.

Bartek'in kalın, siyah bir sakalı var. Mahallemdeki fahişelerden sorumlu gibi görünüyor, çünkü geceleri her zaman köşede pusuya yatmış, arkadaş arayan erkeklere bedava bir konuşma bile vermeden kızların kazançlarını ona teslim etmelerini sağlıyor.

Iwan, üçünün de patronu. Ya da yardımcı patron demeliyim. Onun üstünde kimin oturduğunu biliyorum. umurumda değil Bu üçü yaptıklarının bedelini ödeyecek. Ve hızlı ya da acısız olmayacak.

Önce Abel'in izini sürerim. Bunu yapmak çok kolay, çünkü birçok ortak arkadaşımız gibi o da Piwo Klübünü sık sık ziyaret ediyor. Kız kardeşim on yedi gündür yerde yatarken onu barda oturmuş gülüp içerken buluyorum.

Sarhoşluğunu ve sarhoşluğunu izliyorum.

Sonra banyo kapısına karalanmış bir tabela yapıştırıyorum: Zepsuta Toaleta. Kırık Tuvalet

Ara sokakta bekliyorum. On dakika sonra Abel sızdırmak için dışarı çıkar. Dar kot pantolonunun düğmelerini çözerek sidiğini tuğla duvara doğrulttu.

Tutunacak saçı yoktu, bu yüzden kolumu alnına doladım ve başını geriye doğru salladım. Boğazını kulaktan kulağa kestim.

Savaş bıçağı keskin ama yine de kesmek için ne kadar sert kesmem gerektiğine şaşırıyorum. Abel çığlık atmaya çalışır. Bu imkansız - ses tellerini kopardım ve boğazından aşağı kan akıyor. Sadece boğuk bir uğultu sesi çıkarıyor.

Pis betona düşmesine izin verdim, yüzüme bakabilmesi için sırt üstü yattım.

"Bu Anna için, seni hastalıklı pislik," dedim ona.
yüzüne tükürürüm.

Sonra onu orada, hâlâ kıvranıyor ve kendi kanında boğulurken bırakıyorum.

Evime, daireme gidiyorum. Anna'nın odasında, şilteye kadar sıyrılmış yatağında oturuyorum. Yatağının yanındaki rafta en sevdiği kitapları görüyorum, sırtları kırışmış, çünkü onları tekrar tekrar okuyor. Küçük Prens, Fanus, Anna Karenina, İkna, Hobbit, Anne of Green Gables, Alice Harikalar Diyarında, İyi Dünya. Duvarlarına iğnelenmiş kartpostallara bakıyorum - Kolezyum, Eyfel Kulesi, Özgürlük Anıtı, Tac Mahal. Ziyaret etmeyi hayal ettiği ama şimdi asla göremeyeceği yerler.

Az önce bir adam öldürdüm. Bir şey hissetmeliyim: suçluluk, korku. Ya da en azından bir adalet duygusu. Ama hiçbir şey hissetmiyorum. Ben içimde bir kara deliğim. Hiçbir duygu kaçmadan her şeyi alabilirim.

Abel'a yaklaşırken hiç korkum yoktu. Kalbim bunun için atmayacaksa, hiçbir şey için atmayacak.

Bir hafta sonra Bartek'in peşine düşüyorum. Beni bekleyeceğinden şüpheliyim - Abel'in onu kimin öldürmüş olabileceğini tahmin edemeyecekleri kadar çok düşmanı var. Muhtemelen kız kardeşimi hiç düşünmeyecekler. Braterstwo'nun saldırdığı ilk kız olduğundan şüpheliyim. Ve intikam arzumdan kimseye söz etmedim.

Bartek'i kız arkadaşının dairesine kadar takip ediyorum. Duyduğuma göre metresi olmadan önce sokak köşesinde kendisi çalışıyormuş. Kırmızı bere ve pizza alıyorum, sonra kapısını çalıyorum.

Bartek, gömleksiz ve tembel bir şekilde, seks kokan bir şekilde açar.

Kapıyı suratıma kapatmak üzereyken, "Pizza sipariş etmedik," diye homurdandı.

"Pekala, geri alamam," dedim ona. "Öyleyse sizde kalsın."

Kutuyu kaldırdım, sucuk ve peynirin cezbedici kokusunu etrafa saçtım.

Bartek ona bakar, baştan çıkarıcıdır.

"Parasını ödemeyeceğim," diye uyardı beni.

"Bu iyi."

Ona doğru uzatıp gözlerinin içine bakıyorum. En ufak bir tanıma belirtisi göstermiyor. Bir erkek kardeşi olup olmadığını merak etmek şöyle dursun, muhtemelen Anna'yı çoktan unutmuştu.

Elleri pizza kutusunu doldurur doldurmaz silahımı çekip göğsüne üç el ateş ediyorum. Yüzünde komik bir şaşkınlıkla dizlerinin üzerine çöker.

İriliği yoldan çekildiğinde, kız arkadaşının tam arkasında durduğunu fark ettim. Kısa, sarışın ve düzgün vücutlu, ucuz dantel iç çamaşırı giyiyor. Elini ağzına kapatıyor, çığlık atmak üzere.

Yüzümü çoktan gördü.

Onu da çekinmeden vuruyorum.

Takla atıyor. Ona ayıracak bir bakışım yok. Bartek'e bakıyorum, yerde kanlar akarken tenindeki rengin solmasını izliyorum. Ciğerlerine çarpmış olmalıyım çünkü nefesinden ılık sesi geliyor.

Dönüp uzaklaşmadan önce ben de ona tükürdüm.

Belki de Iwan'dan en son ayrılmamalıydım. En zoru o olabilir. Biraz zekiyse, ikiyle ikiyi toplar ve birinin kin beslediğini tahmin eder.

Ama bunu yapabilmemin tek yolu bu - katarsisin tüm ağırlığını hissedebilmemin tek yolu.

Bu yüzden onu aramak için iki hafta daha bekledim.

Tabii ki, göze çarpmıyor. Tıpkı bir hayvan gibi, tam olarak kim olduğunu bilmesede birinin onu avladığını hissediyor.

Kendini diğer gangsterlerle çevreliyor. Mahallenin düşük seviyeli satıcılarından haraç alırken, flaş arabasına girip çıkarken her zaman izliyor.

ben de izliyorum Ben sadece on altı yaşındayım. Sıskayım, yarı yetişkinim, şarküteri önlüğümü ceketimin altına giyiyorum. Praga'daki diğer çocuklara benziyorum - fakir, yetersiz beslenmiş, güneş ışığı almamaktan solgun. Ben onun için bir hiçim. Tıpkı Anna'nın olduğu gibi. Benden asla şüphelenmezdi.

Sonunda evinden tek başına çıktığını görüyorum. Siyah bir spor çantası taşıyor. Çantada ne var bilmiyorum ama korkarım kasabayı terk etmeyi planlıyor olabilir.

Sabırsız ve biraz umursamaz bir tavırla peşinden koştum. Anna öleli kırk bir gün oldu. Her biri bir boşluk ıstırapı oldu. Benim için bir şey ifade eden tek kişiyi özlüyorum. Boktan hayatımdaki tek parlak nokta.

Siyah deri ceketini giymiş, önümde yürüyen Iwan'ı izliyorum. O çirkin bir adam değil. Aslında, çoğu kadın muhtemelen onun yakışıklı

olduğunu düşünürdü - koyu renk saçlar, sürekli beş yönünde gölge, köşeli çene. Gözler birbirine biraz fazla yakın. Parası ve bağlantıları ile, eminim ki kadınların ilgisinden asla mahrum kalmıyor.

Kolunda kızlarla gece kulüplerine girip çıkmasını izledim. Genelevler de. Kız kardeşime seks için saldırmadı. Onu incitmek istedi. Ona eziyet etmek istedi.

Iwan bir ara sokaktan geçer, ardından kilidi açılmış metal bir kapıdan terk edilmiş bir binanın arkasına girer. Yeniden ortaya çıkıp çıkmayacağını görmek için ara sokakta pusuya yattım. O yapmaz.

beklemeliyim Ben de bunu yapıyorum.

Ama beklemekten yoruldum. Bu bu gece sona eriyor.

Kapıyı açıp içeri süzülüyorum. Depoda karanlık. Sızdıran bir çatının uzaktan damlayan sesini duyuyorum. Nemli ve küflü kokuyor. Hava dışarıdan en az on derece daha soğuk.

Depo, paslanmış ekipmanların iskelet kalıntılarıyla dolu. Bir zamanlar bir tekstil fabrikası veya hafif montaj olabilirdi. Karanlıkta söylemek zor. Iwan'ı hiçbir yerde göremiyorum.

Arkamdan vuranı da görmüyorum.

Kör edici bir acı kafatasımın arkasında patlıyor. Ellerimin ve dizlerimin üzerine düşüyorum. Işık yandı ve yarım düzine adamla çevrili olduğumu fark ettim. Iwan en önde, spor çantasını hâlâ taşıyor. Yanındaki yere düşürür.

Kollarım arkamda kenetlenmiş iki adam tarafından ayağa kaldırıldım. Silahı bulmak için beni kabaca aradılar. Iwan'a verirler.

"Bununla beni sırtımdan vurmayı mı planlıyordun?" diye hırlıyor.

Tüfeği namlusundan tutarak dipçikle çenemi şaklattı. Ağrı patlayıcıdır. Ağzımda kan tadı alıyorum. Dişlerimden biri sallanıyor gibi.

Muhtemelen ölmek üzereyim. Yine de korkmuyorum. Muhtemelen ölmek üzereyim. Tek hissedebildiğim, önce Iwan'ı öldüremeyeceğim için duyduğum öfke.

"Kim için çalışıyorsun?" Iwan talep ediyor. "Seni kim gönderdi?"

Yere bir ağız dolusu kan tükürdüm ve ayakkabısına sıçradım. Iwan dişlerini gösteriyor ve bana tekrar vurmak için silahını kaldırıyor.

"Bekle," diyor çatallı bir ses.

Bir adam öne çıkıyor. Belki elli yaşında, orta boylu, solgun gözlü, yüzünün kenarlarında derin çukurlu yara izleri - sanki kurşunla vurulmuş ya da hayatının bir noktasında şiddetli sivilceleri varmış gibi. Konuştuğu anda, buradaki gerçek patronun Iwan Zielinski değil, o olduğunu gösteren beklentili bir sessizlikle odadaki tüm gözler ona çevrildi.

"Kim olduğumu biliyor musun?" bana diyor

Başımı salladım.

Bu Tymon Zajac. Daha çok Rzeźnik—Kasap olarak bilinir. Iwan'ın onun için çalıştığından emin değildim ama tahmin edebilirdim. Varşova'da tüm hatlar Kasap'a doğru akar.

Göz göze, önümde duruyor - yaşı ve belki de gördükleri her şeyi ağarttı. Beni kestiler.

bakışlarımı kaçırmıyorum. Korku hissetmiyorum. Bu adamın bana ne yaptığı umurumda değil.

"Kaç yaşındasın oğlum?" diyor.

"On altı," diye yanıtlıyorum.

"Kim için çalışıyorsun?"

"Delikatesy Świeży'de çalışıyorum. Sandviç yapıyorum ve masaları temizliyorum."

Ağız sıkışıyor. Şaka yapıp yapmadığımı anlamaya çalışırken bana sert bir bakış attı.

"Şarküteride çalışıyorsun."

"Evet."

"Nowak ve Adamowicz'i sen mi öldürdün?"

"Evet," diyorum çekinmeden.

Yine şaşırıyor. Kabul etmemi beklemiyordu.

"Sana kim yardım etti?" diyor.

"Hiç kimse."

Şimdi kızgın görünüyor. Öfkesini kendi adamlarına çevirir. "Bir komi tek başına iki askerimi takip edip öldürdü," diyor.

Bu retorik bir soru. Kimse cevap vermeye cesaret edemiyor.

Bir kez daha karşıma çıkıyor.

"Bu gece Zielinski'yi öldürmeyi mi kastediyordun?"

"Evet." Başımınla onayladım.

"Neden?"

Iwan'ın geniş yüzünde en ufak bir korku kırpıntısı var. "Patron, biz neden..." diye söze başladı.

Zajac onu susturmak için elini kaldırdı.

Gözleri hala üzerimde, cevabımı bekliyordu.

Tabancanın darbesinden ağızım şişti ama sözlerimi net bir şekilde söylüyorum.

Adamların, üniversite giriş sınavlarına girmeye giden kız kardeşime tecavüz etti. On altı yaşındaydı. O iyi bir kızdı - kibar, nazik, masum. O sizin dünyanızın bir parçası değildi. Onu incitmek için hiçbir sebep yoktu.”

Zajac'ın gözleri kısıldı.

"Tazmin edilmek isteseydin-"

"Tazminat yok," diyorum acı bir şekilde. "Kendini öldürdü."

Zajac'ın solgun gözlerinde hiçbir sempati yok, sadece hesaplama var. Durumu göz önünde bulundurarak sözlerimi tartıyor.

Sonra bir kez daha Iwan'a bakıyor.

"Bu doğru mu?" diyor.

Iwan tereddüt ederek dudaklarını yalıyor. Yalan söyleme arzusu ile patronundan korkması arasındaki mücadelesini görebiliyorum. Sonunda, “Benim hatam değildi. O-”

Kasap onu tam gözlerinin arasından vuruyor. Kurşun Iwan'ın kafatasının içinde kayboluyor ve kaşlarının arasında karanlık, yuvarlak bir delik bırakıyor. Gözleri geri dönüyor ve devrilmeden önce dizlerinin üzerine düşüyor.

Kafamın içinde bir düşünce çarkı dönüyor. İlk olarak, Anna'nın intikamının bittiğine dair bir rahatlama. İkincisi, tetiği çekenin ben değil de Zajac olduğu hayal kırıklığı. Üçüncüsü, ölme sırasının bende olduğunun farkına varmak. Dördüncüsü, umursamadığım anlayışı. Azıcık bile değil.

"Teşekkür ederim," diyorum Kasap'a.

Bana tepeden tırnağa bakıyor. Yırtık kot pantolonumu, kirli spor ayakkabılarımı, yıkanmamış saçlarımı, sıska bedenimi inceledi. İç çekiyor.

"Şarküteride ne yaparsın?" diyor.

"Haftada sekiz yüz zloti," diyorum.

Hırıltılı bir şekilde iç çekti - bu, ondan şimdiye kadar duyacağım bir kahkahaya en yakın şeydi.

"Artık orada çalışmıyorsun," diyor. "Artık benim için çalışıyorsun. Anlamak?"

hiç anlamıyorum. Ama başımı salladım.

"Yine de," diyor sertçe. "İki adamımı öldürdün. Bu cezasız kalamaz."

Başını askerlerinden birine doğru salladı. Adam, Iwan'ın cesedinin yanında yatan spor çantanın fermuarını açar. Kolum kadar uzun bir pala çıkardı. Bıçak yaşla koyulaşmış, ancak kenarları keskin bir şekilde keskinleştirilmiştir. Asker palayı patronuna verir.

Kasap eski bir çalışma masasına doğru yürür. Üst kısmı parçalanmış ve bir ayağı eksik ama yine de dimdik duruyor.

"Elini uzat" diyor bana.

Adamları kollarımı bıraktı. Masaya yürümekte özgürüm. Elimi yüzeye düz bir şekilde koymakta özgürüm, parmaklar genişçe açılmış.

Bunu yaparken kendimi vücudumun bir metre dışından izliyormuşum gibi tuhaf bir gerçek dışılık duygusu hissediyorum.

Zajac baltayı kaldırıyor. Islık çalarak indirdi, serçe parmağımı ilk parmak boğumumun hemen altında ikiye böldü. Bu, silahtan gelen darbeden daha az acıtır. Sadece parmak ucumu aleve batırdığım gibi yanıyor.

Zajac bir zamanlar vücuduma bağlı olan küçük et parçasını alıyor. Iwan'ın cesedinin üstüne fırlatır.

"İşte," diyor. "Bütün borçlar ödendi"

On yıl sonra

2

Nessa Griffin

Chicago

Dalları o kadar kalın ki, neredeyse tepemde bir kemer oluşturacak kadar kalın, çift sıra akçaağaçların sıralandığı sokaklardan geçerek Lake City Ballet'e doğru ilerliyorum . Yapraklar koyu kırmızıdır, oluklarda çatırdayan sürüklenmeler oluşturmak için aşağı doğru sürüklenir.

Sonbaharda Chicago'yu seviyorum. Kış berbat ama bu parlak kırmızıları, turuncuları ve sarıları birkaç hafta daha fazla görebilirim umursamıyorum.

Aida'yı Navy İşkelesi'ne yakın yeni dairesinde ziyaret ettim. Çok havalı bir yer - eskiden eski bir kiliseydi. Mutfaktaki orijinal çıplak tuğla duvarları ve tavanda balina kaburgaları gibi uzanan devasa eski ahşap kirişleri hâlâ görebilirsiniz. Yatak odasında vitraylı bir pencere bile var. Yatağına oturduğumuzda, güneş ışığı içeri girerek tenimizi gökkuşağı tonlarında renklendirdi.

Patlamış mısır ve mandalina yiyor, dizüstü bilgisayarında altıncı Harry Potter filmini izliyorduk. Aida fanteziyi sever. Bana gösterdiği her şeyden ben de hoşlanmaya başladım. Ama hala yatakta yemek yiyecek kadar cesur olduğuna inanamıyorum. Kardeşim çok titizdir.

Cal nerede? Ona endişeyle sordum.

"İşte," dedi.

Ağabeyim 43. Koğuşun en yeni Meclis Üyesi oldu. Bu, Chicago'nun en başarılı mafya ailesinin bir üyesi olarak konumuna ek olarak.

İrlanda mafyası olarak bizi böyle düşündüğümde hep garip bir duyguya kapılıyorum. Hiç başka bir şey bilmedim. Benim için babam, erkek kardeşim, kız kardeşim ve annem beni seven ve benimle ilgilenen insanlar. Onları eli kanlı suçlular olarak görmüyorum.

Ailenin en küçüğüüm ve bunu benden saklamaya çalışıyorlar. Ben işin bir parçası değilim, büyük kardeşlerim gibi değilim. Callum, babamın sağ kolu. Riona hukuk danışmanımızın başıdır. Annem bile işimizin mekanikleriyle yoğun bir şekilde ilgileniyor.

Sonra ben varım: bebek. Şımarık, korunaklı, korunan.

Bazen, ailenin en azından bir bölümünün saf ve masum kalması için beni bu şekilde tutmak istediklerini düşünüyorum.

Beni garip bir duruma sokuyor.

Yanlış bir şey yapmak istemiyorum - bir böceği bile ezemiyorum ve hayatımı kurtarmak için yalan söyleyemem. Yüzüm pancar gibi kızarıyor, terlemeye ve kekelemeye başlıyorum ve denesem bile kusacakmış gibi hissediyorum.

Öte yandan, bazen kendimi yalnız hissediyorum. Sanki diğerlerine ait değilmişim gibi. Sanki kendi ailemin bir parçası değilmişim gibi.

En azından Cal harika biriyle evlendi. Aida ve ben en başından beri tıkladık. Biz birbirimize benzemiyoruz - o cesur ve komik ve asla kimseden bir bok almıyor. Özellikle kardeşim değil. İlk başta, birbirlerini öldüreceklermiş gibi göründüler. Artık Cal'i başka biriyle hayal edemiyorum.

Keşke bizimle daha uzun süre yaşasalardı ama anlıyorum ki kendi alanlarını istiyorlar. Ne yazık ki onlar için, hemen hemen her gün ziyarete gelmeye niyetliyim.

Kendi kız kardeşimle aynı ilişkiye sahip olmadığım için kendimi suçlu hissediyorum. Riona öyle. . . yoğun. Kesinlikle doğru işi seçmişti - tartışmak onun için olimpik bir spor. Bunu yapması için ona para ödemek, bir ördeğe yüzmesi için para ödemek gibi. Diğer kız kardeşler kadar yakın olmamızı istiyorum ama her zaman bana zar zor tahammül ettiğini hissediyorum. Aptal olduğumu düşündüğü gibi.

Bazen kendimi aptal gibi hissediyorum. Ama bugün değil. Bugün en yeni gösterimiz için bastıkları programları görmek için bale salonuna gideceğim. Buna Bliss denir. Dansların yarısının koreografisine yardım ettim ve onları sahnede gerçekten görme fikri beni o kadar heyecanlandırdı ki buna zar zor dayanabiliyorum.

Üç yaşımdayken annem beni bale kursuna verdi. Binicilik, tenis ve çello dersleri de aldım ama dans etmek beni çok etkiledi. Bundan asla bıkamazdım. "The Rite of Spring" ve "Pulcinella Suite" nakaratları kafamın içinde uçuşurken her yere ayak parmaklarımın üzerinde yürüdüm.

Nefes almayı sevdiğim kadar sevdim. Ve ben de iyiydim. Çok güzel. Sorun şu ki, iyi olmakla harika olmak arasında bir fark var. Birçok insan iyidir. Sadece bir avuç harika. Binlerce saat ter ve gözyaşı hemen hemen aynı. Ancak yetenek ve deha arasındaki uçurum Büyük Kanyon kadar geniştir. Maalesef kendimi yanlış tarafta buldum.

Kabul etmek istemedim. Daha fazla diyet yaparsam, daha çok çalışırsam, hala baş balerin olabilirim diye düşündüm. Ama liseden mezun olduğumda, bırakın ulusal ölçekte, Chicago'daki en iyi balerin bile olmadığımı fark ettim. Çekirdek bir üyeye yükselmek bir yana, büyük bir dans şirketinde çırak olarak bir pozisyon elde ettiğim için şanslıyım.

Yine de, Loyola'daki derslere katılırken Lake City Ballet ile bir bale partisi aldım. Dereceyi alırken dans etmeye devam etmek istedim.

Yönetmen ve baş koreograf Jackson Wright'tır. O biraz eşek - hangi yönetmen değil, sanırım. "Yönetmen" ve "diktatör" bu sektörde eşanlamlı gibi görünüyor. Yine de adam harika.

Lake City Balesi çağdaş ve deneyseldir. Biri tamamen siyah ışıktaki ve floresan gövde boyasıyla yapılmış, diğeri ise hiç müzik olmadan, sadece davullarla yapılmış gibi her türlü çılgın şovu sergilediler.

Yaklaşan şovumuz neşeye odaklanıyor - bu benim için mükemmel, çünkü ben tanışabileceğiniz en neşeli insanım. Beni pek üzmez.

Belki de bu yüzden Jackson koreografinin çoğunu yapmama izin verdi. Ustalıgım olduğunu anladığımdan beri ufak tefek şeyler yapmama izin veriyor. İlk defa tüm dansları tek başıma besteledim.

Makyaj, kostümler ve ışıklarla hepsinin canlandığını görmek için sabırsızlanıyorum. Sanki kendi düşüncelerim sahnede ete kemiğe bürünmüş gibi. Ailemi ön sırada otururken hayal ediyorum, sadece kil değil de heykeltıraş olabileceğime hayret ediyorum. Aslında bir kez olsun beni etkiledi!

Neredeyse stüdyoya giriyorum. Birinci Oda'da bir kondisyon dersi ve İkinci Oda'da teknik var. Parke zeminlerde güm güm atan ayakların, zamanı tutan canlı piyanistin ve ter, parfüm ve yer cilasının birbirine karışan kokularının tanıdık karışımı beni etkiledi. Ev gibi kokuyor.

Hava, tüm bu cisimlerin ısıyla kalın. Ceketimi çıkarıp doğruca Jackson'ın ofisine gidiyorum.

Kapısı yarı açık. Çerçeveye hafifçe vurdum ve girmeden önce "Gir" demesini bekledim.

Masasının arkasında oturmuş, dağınık bir kağıt yığınının karıştırıyor. Ofisi bir felaket - çerçeveli fotoğraflar, geçmiş performansların posterleri, dağınık klasörler ve hatta ilk tasarım aşamasındaki kostüm

parçalarıyla dolu. Jackson, son tütüye kadar şovlarla ilgili her şeyi kontrol ediyor.

Benden biraz daha uzun, formda ve katı bir vegan diyetinden zayıf. Şakaklarında birkaç gri çizgi olan kalın siyah saçları var. Saçları konusunda son derece kibirlidir ve konuşurken ellerini her zaman saçlarının arasından geçirir. Teni bronz, yüzü zayıf, gözleri iri, koyu ve anlamlı. Hem erkek hem de kadın birçok dansçı ona aşık.

"Nessa," diyor başını kağıtlarından kaldırarak. "Bu zevki neye borçluyum?"

"Isabel bana programların başladığını söyledi!" diyorum, fazla sırtıtmamaya çalışarak. Isabel baş kostüm tasarımcısıdır. Tüm asistanlarına aynı anda yönler söylerken makine hızlarında el dikişi yapabiliyor. Keskin bir dili ve sıcak bir kalbi var. Onu dans annem olarak düşünmeyi seviyorum.

Ah, doğru. Şuraya, dedi Jackson, başıyla katlanır bir sandalyenin üstüne yerleştirilmiş programlarla dolu bir karton kutuyu işaret ederek.

Bir program çıkarmak için en üstteki demeti kaldırarak ve elastik bandı kaydırarak koşuyorum.

Kapak resmi çok güzel - kırmızı ipek bir elbise giymiş, müdürlerimizden biri olan Angelique. Havada zıplıyor, bir bacağı başının üzerinde imkansız bir açıda, ayağı bir yay gibi mükemmel bir şekilde kavislenmiş.

Programı açıp dans listesini taradım, sonra jeneriğe indim. Adımı görmeyi bekliyordum -aslında, Jackson'a bunu aileme göstermek için eve götürüp götüremeyeceğimi sormayı planlıyordum.

yerine görüyorum. . . kesinlikle hiçbir şey. Jackson Wright baş koreograf olarak, Kelly Paul ise ikinci sırada yer alıyor. Benden hiç bahsedilmiyor.

"Ne?" Jackson, yüzümdeki afallamış ifadeyi fark ederek, ters bir şekilde, dedi.

"Bu sadece . . . Sanırım koreograflardan biri olarak beni koymayı unutmuşlar," dedim çekinerek. "Onlar" derken, programı kim tasarladıysa onu kastediyorum. Yanlışlıkla yapılmış bir ihmal olmalı.

Hayır, dedi Jackson umursamazca. "Unutmadılar."

Ona baktım, ağzım biraz şaşkınlıkla "o".

"Ne . . . Ne demek istiyorsun?" Soruyorum.

"Unutmadılar," diye tekrarlıyor. "Sana itibar edilmedi."

Kalbim pencereye çarpan bir güve gibi göğsümde çırpınıyor. Doğal eğilimim başımı sallamak, tamam demek ve gitmek. Yüzleşmeden nefret ederim. Ama bunu yaparsam ileride kendimden daha çok nefret edeceğimi biliyorum. Burada neler olduğunu anlamalıyım.

"Neden itibarım yok?" diye sordum, sesimi olabildiğince sakın ve suçlamadan çıkarmaya çalışarak.

Jackson sıkıntıyla içini çekti ve incelemekte olduğu kağıtları masasındaki dağınıklığın içinde kaybolmaları için bir kenara bıraktı.

"Burada koreograf değilsin, Nessa," diyor sanki bir kere birin iki ettiğini açıklıyormuş gibi. "Sen bir kolordu üyesisin. Sırf ringe birkaç fikir fırlattığın için—"

"Dört dansı ben yarattım!" Ağzımdan çıktı, yüzüm yanıyor. Çocuk gibi konuştuğumun farkındayım ama kendime engel olamıyorum.

Jackson masasından ayağa kalkar. Yanıma geliyor ve kolunu omzuma atıyor. Sanırım beni teselli etmeye çalışıyor ama sonra beni kapıya doğru yönlendirdiğini fark ediyorum.

"İşte olay şu, Nessa," diyor. "Sen biraz çalış. Ama senin işin o kadar orijinal değil. Bu basit. Performansın onu canlandıran, şarkı söyleten

kısımları benden. Bu yüzden, hak etmediğiniz bir övgüde ısrar ederek sadece kendinizi utandırmış olursunuz.”

Boğazım utançtan o kadar şişti ki konuşamıyorum. Gözlerimde yanan yaşları çaresizce bastırmaya çalışıyorum.

Uğradığınız için teşekkürler, dedi kapıya vardığımızda. "İsterseniz programı saklayın."

Hala elimde tuttuğumun, ne kadar sıkıldığımdan kırış kırış olduğunun farkında bile değildim.

Jackson beni ofisinden dışarı itiyor. Kapıyı hafifçe kıkırdayarak kapattı ve beni koridorda yalnız bıraktı.

Orada sersemlemiş bir halde duruyorum, sessiz gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Tanrım, kendimi aptal gibi hissediyorum.

Kimsenin beni görmesini istemeyerek koridorda tökezleyerek ön kapıya yöneldim.

Onlara ulaşmadan Serena Breglio tarafından yakalandım. O da benim gibi bir kolordu üyesi. Koridordaki su çeşmesini ziyaret etmek için şartlandırma dersinden yeni çıktı.

Beni görünce durdu, sarı kaşları endişeyle çatıldı.

Nessa! Sorun nedir?"

"Hiçbir şey," diyorum başımı sallayarak. "Mühim değil. Ben sadece . . . sadece aptal olmak.

Kendimi toparlamaya çalışarak yanaklarımı ellerimin tersiyle siliyorum.

Serena, Jackson'ın kapalı kapısına şüpheli bir bakış atar.

"Bir şey mi yaptı?" talep ediyor.

"Hayır," diyorum.

"Emin misin?"

"Çok emin."

Eh, en azından sarıl, dedi, bir kolunu omuzlarıma dolayarak. "Özür dilerim, terledim."

Bu beni hiç rahatsız etmiyor. Ter, su toplaması, kırık ayak tırnakları. . . Hepsi burada Bobby iğneleri kadar yaygın.

Serena klasik bir California sarışını. Zayıf, atletik bir yapısı var ve bir şekilde Orta Batı'da bile bronzluğunu korumayı başarıyor. Sörf tahtasında olması gerekiyor gibi görünüyor, sivri ayakkabılarda değil. Ama her an bir solist pozisyonuna yükselebilecek kadar iyi.

Stüdyoda geldikleri kadar rekabetçi ve onun dışında bir sevgili. Beni böyle görmesi umurumda değil. Diğer kızlara dedikodu yapmayacağını biliyorum.

"Bu gece bizimle geliyor musun?" diyor.

"Nereye gidiyorsun?"

"Yeni açılan bir kulüp var. Adı Orman."

tereddüt ediyorum.

Gerçekten böyle yerlere gitmemem gerekiyor. Özellikle aileme veya erkek kardeşime söylemeden olmaz. Ama onlara söylersem gitmemi istemezler. Ya da korumalarından birini beni izlemesi için gönderirler - Jack Du Pont gibi biri köşede oturup bana ters ters bakarak dans etmemi isteyen herkesi korkutup kaçıtır. Utanç verici ve arkadaşlarımdan kendilerini tuhaf hissetmelerine neden oluyor.

"Bilmiyorum. . . " Diyorum.

"Ah, hadi ama." Serena omuzlarımı sıkıyor. "Marnie de gidiyor. Bizimle gel, bir içki iç ve saat on birde evde olursun."

"Pekala," diyorum, sadece kabul ettiğim için kendimi asi hissederek.
"Hadi yapalım."

"Evet!" Serena yumruğunu sallıyor. "Tamam, Madam Brodeur bana bir bok atmadan önce geri dönsem iyi olacak. Burada mı bekleyeceksin?"

"Hayır," başımı sallıyorum. "Yandaki kafede olacağım."

"Mükemmel," diyor Serena. "Bana çörek ısmarla."

3

miko

Chicago

BEN

Kulübün arka tarafındaki ofisimde oturmuş defterime numaralar yazıyorum.

Şu anda çalışan iki gece kulübüm ve üç striptiz kulübüm var. Hepsi kendi başlarına karlı, hatta daha birkaç hafta önce açtığım bu. Ama bu onların gerçek amacı değil. Para yıkamanın bir yolu.

Bol miktarda nakit ödemesi olan herhangi bir endüstri iyi bir haznedir. Çamaşırhaneler, kullanılmış araba galerileri, taksi hizmetleri, restoranlar. . . hepsi meşru kazançların yanı sıra uyuşturucu, silah, hırsızlık ve kadınlar yoluyla kazanılan yasa dışı parayı atmak için bir sepet görevi görüyor.

Eski günlerde, herhangi bir boş vitrini ekipmanla doldurma zahmetine bile girmeden açabiliyordunuz. Al Capone'un tam burada, Chicago'da böyle bir mağazası vardı. Kartvizitinde "Kullanılmış Mobilya Satıcısı" yazıyordu. Şimdi, adli muhasebe çok daha karmaşık hale geldi. Gerçek bir gelişen işletmeye ihtiyacınız var.

Nihai hedef, kirli paranızı bankaya götürmektir. Kirli para ile temiz parayı karıştıran günlük mevduatlarla bunu yavaş ve istikrarlı bir şekilde yaparsınız. Yasadışı paranızın toplamın yalnızca yüzde on veya on beşini oluşturması en iyisidir.

Dikkatli olmalısınız, çünkü bankalar lanet farelerdir. Küçük pizzacınızın birdenbire bir milyon dolarlık iş yaptığını fark ederlerse veya kârınızın distribütörlere yazdığınız çeklerden çok daha fazla olduğunu görürlerse, sizi IRS'ye şikayet edecekler.

Ancak para sisteme girdikten sonra istediğiniz yere gönderebilirsiniz. Offshore vergi cennetleri, büyük ölçekli emlak, aracılık hesapları. . .

Hepsini bir araya toplarsanız, varlığım sekiz haneli rakamlardadır. Ama bana baktığında bunu asla bilemezsin. Dikkat çekmeyen biriyim ve adamlarımı da aynısını yapmaya zorluyorum. Tembel, özensiz ve gösterişli olursun ve yanlış türde dikkat çekersin.

Şu anda kardeşim Jonas ile birlikte Chicago Braterstwo'yu yönetiyorum. O benim kardeşim, kan bağıyla değil. Biz Tymon Zajac'ın evlatlık oğullarıyız. Tymon için on yıl çalıştım. Bana öğretti, beni eğitti ve bana akıl hocalığı yaptı.

Biyolojik babam Varşova'da öldü. Mezar taşının nerede olduğunu bilmiyorum. umurumda değil Polonya'ya bir daha asla ayak basmayacağım. Bunu düşünmek bile hoşuma gitmiyor.

Tymon beni buraya, Amerika'ya getirdi. Anavatanımızın tüm zenginliğinden daha büyük bir imparatorluk kuracağımızı söyledi. Ona inandım. Onun hayali benim hayalim oldu. Bana yaşamak için bir şey verdi.

Bir süre başarılı olduk. Bu şehri blok blok ele geçirmeye başladık.

Ama Chicago'daki tek gangster biz değiliz.

Kendimizi Kolombiyalılar, Ruslar, İtalyanlar ve İrlandalılar ile çatışma halinde bulduk.

Uyuşturucu kaçakçılığı boru hattını devralarak Kolombiyalıları ezdik. İşte o zaman, diğer operasyonlarımızı finanse etmek için para gerçekten akmaya başladı.

Sonra DOJ, Rus Bratva tarafından yürütülen silah kaçakçılığına sert önlemler alarak bize bir iyilik yaptı.

Bu da bizi İtalyanlara, özellikle de Gallo ailesine saldırma özgürlüğüne kavuşturdu. Ama Enzo Gallo beklediğimiz kadar yaşlı ve halinden memnun değildi. Oğulları, Oak Caddesi'ndeki yüksek binaların temellerinin altına gömdüğümüz üç adamımızı toprağa gömdü.

Biz karşılık veremediğimiz Gallos, Chicago'da suçun zirvesindeki İrlanda mafyası kraliyet ailesi Griffin'lerle beklenmedik bir ittifak kurdu. Gallos, tek kızlarını Griffin'in tek oğlu Callum ile evlendirdi.

Son derece beklenmedikti. İsrail ve Filistin ya da kediler ve köpekler arasındaki bir ittifak gibi.

Bu belki de Tymon'ın bir hata yaptığı zamandı. Hata yapmaya yatkın bir adam değildi. Ama o anda düşüncesizce hareket etti.

Aida Gallo ve Callum Griffin kulüplerimizden birinin etrafında dolaşmaya geldiklerinde onlara ilaç verdik ve şehrin batı yakasındaki eski bir mezbahaya geri götürdük.

Planlı değil, dürtüsel bir karardı. Tymon'ın emriyle yapıldı. Yine de olanlardan kendimi sorumlu tutuyorum.

İkisinde de AR eğitimi aldım. Onları tereddüt etmeden vurmalıydım, o anda ve orada.

Bunun yerine, bir drenaj borusundan kaçtılar.

Bu küçük düşürücü bir hataydı. Cezayı vermesini bekleyerek Tymon'ın önünde diz çöktüm. On yıl içinde, onu hiç bu kadar kötü yüzüstü bırakmamıştım.

Diğer adamların odadan çıkmasını emretti.

Palasını enseme indireceğini düşünerek gözlerimi kapattım. Bizim dünyamızda adalet budur.

Bunun yerine, elinin omzumda durduğunu hissettim; ağırdı ama kızgın değildi.

yüzüne baktım.

Tymon'ı tanıdığım süre boyunca, onun hiç tereddüt veya zayıflık gösterdiğini görmemiştim. Birden yorgun göründü. O sadece elli sekiz yaşındaydı, ama bir düzine hayat boyunca kan, meşakkat ve mücadele yaşamıştı.

"Mikolaj," dedi. "Sen benim oğlum ve varisimsin. Beni bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağımı biliyorum."

Aşk gibi bir şey hissetme yeteneğimi çoktan kaybetmişim. Ama aşktan daha güçlü bir sadakatin ateşini hissettim. Tymon hayatımı iki kez bağışladı. Bunu üçüncü kez yapmasına asla gerek kalmayacaktı.

Yeniden canlandığımı hissettim. İtalyanları ve İrlandalıları ezmek için babamla birlikte çalışmayı planladım. Şehrin yöneticileri olarak yerimizi kesin olarak almak.

Bunun yerine, bir hafta sonra Dante Gallo, Tymon'ı öldürdü. Oluhta kanaması için onu bırakarak onu vurdu.

İntikamımı henüz almadım. Her geçen gün beni utandırıyor.

Düşünmem gereken iki faktör var:

Önce adamlarım. Griffin'ler ve Gallo'lar bir araya geldiğinde güçlü bir güç oluştururlar. Düzinelerce İrlandalı ve İtalyan ailenin sadakatine

hükmediyorlar. Onlara doğrudan saldırırsam, başarılı olmayı umut edemem. Henüz değil.

İkincisi, acı çekmelerini istiyorum. Callum'u veya Dante'yi öldürebilirim. Ama bu neyi başaracaktı? Tüm imparatorluğu yıkmak istiyorum. İki aileyi ayırmak istiyorum. Ardından üyelerini tek tek seçin.

Bunu yapmak için onların zayıf noktalarını bulmam gerekiyor. Güvenlik açığı.

Bu yüzden izliyor ve bekliyorum. Braterstwo'nun yenildiğini, Tymon'ı öldürdüklerinde yılanın kafasını kestiklerini düşünmelerine izin vererek.

Bu arada kendi işimi yapıyorum. Bölgemi güvende tutuyorum. Ve gün geçtikçe daha fazla para ve güç biriktiriyorum.

Kapım çalınıyor. Bu Jonas. Beklemeden içeri girer, elinde bir sandık Żubrówka, Polonya votkası taşır. Şişelerden birini çıkardı ve bana parlak yeşil etiketi ve uçuk kehribar likörde yüzen bizon otunun tek bıçağını gösterdi.

"Tam zamanında," dedi sırtarak. "Tükenmek üzereydik."

Jonas'ın kaslarla dolu geniş bir çerçevesi ve alnından geriye doğru taradığı kalın siyah saçları vardır. Gözleri o kadar koyu ki göz bebeğini iristen ayırt edemiyorsunuz ve kaşları Spock gibi dış kenarlardan yukarı doğru çıkan düz çizgiler. Ancak kişiliği Vulcan'ın tam tersidir. Jonas mantıklı değil. Dürtüseldir - çabuk güler ve çabuk kavga eder. Olayları derinlemesine düşünmüyor. Bu yüzden onun yerine patron benim.

Tymon'ın istediği buydu. Fark ettiğinden değil - artık üvey babam öldüğüne göre, bir daha kimseye ikinci olmayacağım.

"Bu hafta toplam likör satışı ne kadar?" Jonas'a soruyorum.

"Elli yedi bin," diye yanıtlıyor gururla.

Bu, bir önceki haftaya göre yüzde on iki arttı.

"İyi." Başımınla onayladım.

"Yine de bir şey var," diyor Jonas kaşlarını çatarak.

"Bekle," diye yanıtlıyorum.

Şu anda bacaklarımın arasına diz çökmüş, aletimi emen kızın omzuna dokunuyorum. Adı Petra'ymış. O bizim barmenlerimizden biri - aslında en iyilerimizden biri. Elleriyle olduğu kadar ağzıyla da yeteneklidir. Kitapları dengelemek gibi sıkıcı bir göreve hoş bir eşlik ediyor. Ama genellikle boşalmam. O ne kadar sıkı çalışırsa çalışsın, aletim de tıpkı benim gibi yarı canlı görünüyor.

Gidebilirsin, dedim ona.

Petra masanın arkasından ayağa kalkıp dar siyah pantolonunun dizlerini silkiyor. Cömert göğüs dekoltesini göstermek için yarı bağciksız bir korse giyiyor. Ruju ağzının çevresine bulaşmış.

Jonas, odada yalnız olmadığımızı fark ederek sırtıttı. Petra ofisten çıkarken önce göğüslerine sonra da kıkına bakar. Daha önce hepsini görmemiş gibi değil.

"O nasıl?" diyor. "Henüz zevk almadım."

O iyi, dedim kısaca. "Bana ne söylemek istiyorsun?"

Jonas tekrar ciddileşir ve işine geri döner.

"Bence barmenlerden biri bizden bir şeyler alıyor."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Şişeleri tartıyordum. Otuz sekiz ons eksikimiz var."

"Ağır mı yaşıyorlar?"

"HAYIR. Nozüllere düzenleyiciler koydum."

"O zaman ya arkadaşlarına içki veriyorlar ya da parayı cebe atıyorlar."

"Birisi var," diye onayladı Jonas.

"Onları bu gece izleyeceğim," dedim ona.

"Mükemmel," diyor Jonas, bir kez daha sırtarak ve kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Ne?" diye sordum ona sinirlenerek.

"Aletini pantolonunun içine sokacak mısın?"

Hâlâ Petra'nın rujuyla lekelenmiş olan aletime baktım. Kesilmiş saksoyu çoktan unutmuştum. Kaşlarımı çatıp kendimi pantolonumun içine soktum.

"Şimdi mutlu?" Jonas'a söylüyorum.

"Tabii," diyor.

Birlikte zemine çıkıyoruz.

Gece tüm hızıyla devam ediyor - konuklar barda sıraya giriyor, dans pisti kalabalıklaşıyor, her stant dolu.

Kalabalık, hareketli alana bakıyorum ve para, para, para görüyorum. Garsonlar önlüklerine nakit dolduruyor, müşterilere yüzde dört yüz oranında işaretlenmiş içkiler veriyor. Kredi kartlarını tekrar tekrar çalan barmenler, her biri Braterstwo'nun servetine son derece küçük bir ekleme daha yapıyor.

Duvarlar çim kağıdıyla kaplı, kabinler zengin zümrüt kadife ile kaplanmış. Işıklar loş, sulu bir yeşildi ve müşterilerin uzun otların arasında yürüyormuş gibi görünmesini sağlayan desenli gölgeler vardı.

Bu kulüp gerçekten bir orman ve ben onun kralıyım. Müşteriler cüzdanlarını içki içki tüketirken, farkında bile olmadan bana saygı gösteriyorlar.

Müşterileri izliyormuş gibi yaparak dans pistinin köşesinde pozisyon alıyorum. Ama gerçekten, gözüm kendi çalışanlarımda. Özellikle barmenlerde.

Ana barın tezgahının arkasında dört kişi var: Petra, Monique, Bronson ve Chaz. Hepsi hızlı ve gösterişli işçiler, beceri ve cinsel çekicilik için işe alındı. Kadınları dışlamıyorum ama erkeklerden şüpheleniyorum. Petra ve Monique, bölgedeki yalnız iş adamlarından şaşırtıcı sayıda bahşiş verir. Bronson ve Chaz kendileri için oldukça iyi iş çıkarıyorlar ama benim deneyimlerime göre, bir erkeğin gecelik üç yüz dolarla tatmin olmasına izin vermeyen erkeksi bir açgözlülük var.

İyi bir barmen, hem hokkabaz hem de sihirbaz gibidir. Aynı anda bardakları çevirirken, çalkalayıcıları çalkalarken ve art arda on iki shot doldururken müşteriyle sohbet ediyorlar. Parayı yok ederler ve alkol yağdırırlar. Her zaman aynı anda on şey yapıyorlar.

Gerçekten neyin peşinde olduklarını görmek için deneyimli bir göz gerekir.

Yirmi sekiz dakika içinde hırsızlı gördüm.

Şişkin kasları ve kardeşlik cazibesiyle Bronson değil. Kıkırdayan bir sarışına bedava bir içki veriyor ama yine de kendi ipuçlarını kullanarak üzerini kapatıyor.

Hayır, kurnaz küçük pislik Chaz. Gümüş yüzüklü, yenilikçi sakallı ve erkek topuzlu Chaz.

O bencil küçük bokun aynı anda çalışan iki ayrı dolandırıcılığı var. Birincisi, aynı anda üç veya dört müşteriden ödeme alıyor, parayı kasaya taşıyor ve hepsini çalışırmış gibi yapıyor. Ama parmakları ekranda uçarken, sadece on içkiden dokuzunu çaldığını görüyorum, ne yaptığını izleyen herkesten gizlemek için işlemlerin hacmiyle ilgili.

Sonra, Jonas'ın bile fark edemediği bir şey: Chaz'ın binaya gizlice soktuğu bir şişe Crown Royal vardır. Tanesi on sekiz dolar olan birinci sınıf bir likör. Ne zaman bir müşteri sipariş verse, Chaz benim likörümün yerine rafa koyduğu kendi şişesinden dolduruyor. Ardından tüm ödemeyi alır ve doğrudan bahşiş kavanozuna bırakır.

Benim izlediğim zamanda yetmiş altı dolar çalışıyor. Kaba hesaplarıma göre bu, bir gecede dokuz yüz dolardan fazla para kaçırdığı anlamına geliyor.

Jonas'a işaret ederek onu çağırdım.

Ben Chaz, dedim ona.

Jonas, Chaz'e ve onun bok yiyen sırtıtışına bakıyor ve üstteki dört şişe Heineken'i alıp barın karşısına, kabadayı bir dörtlü üniversiteli kıza doğru kaydırıyor. Jonas'ın yüzü karardı. Sanki Chaz'i gömleğinden yakalayacak ve onu hemen orada barın üzerinden çekecekmiş gibi bir adım attı.

"Henüz değil," diyorum elimi Jonas'ın göğsüne koyarak. "Vardiyasını bitirmesine izin ver. Bu gece yetersiz kalmak istemiyoruz. Onun yerine çıkarken onu yakalayın."

Jonas homurdanır ve başını sallar. Banyoların yanında bir itiş kakış çıkar ve Jonas, fedailerin onu ayırmasını sağlamak için o yöne doğru yönelir.

Dans pistinin köşesindeki sütuna sırtımı yasladım, kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum. Hırsız yakalamamanın verdiği mutluluk şimdiden uçup gidiyor. Aklım, her zaman olduğu gibi, Griffinler ve Galloların can sıkıcı sorununa dönüyor.

Tam o sırada kulübe bir kız girer.

Her gece, dar elbiseleri ve topuklu ayakkabılarıyla süslenmiş, yüzleri boyalı, saçları yeni taranmış, tenleri simli yüz muhteşem kadın görüyorum.

Bu kız tam tersi olduğu için gözüme çarpıyor. Genç, taze yüzlü. O kadar temiz bir şekilde temizlendi ki neredeyse parlıyor. Açık kahverengi saçları basit bir atkuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştır. Gözleri kocaman ve masum. Burnunun üzerine sıçrayan çilleri örtmeye çalışmadı.

Hafif, vücudu saran bir süveter ve onun altında neredeyse teniyle aynı renkte uçuk pembe bir body giymişti. Bir gece kulübü için garip kıyafetler. Arkadaşları her zamanki kısa üstleri ve mini elbiseleri giymişler.

Onu görür görmez adrenalin patlaması yaşıyorum. Kaslarım sarmal yaylar gibi geriliyor ve gözbebeklerimin büyüdüğünü hissedebiliyorum. Duman, alkol ve ter kokusu yerine onun hafif ve tatlı parfümünün kokusunu aldığımı hayal ediyorum.

Bir yırtıcı hayvanın avını gördüğünde verdiği tepkidir.

Çünkü bu kızı tanıyorum.

Ben Nessa Griffin. İrlanda mafyasının gözde bebeği. Onların küçük sevgilisi.

Masum bir ceylan gibi kulübüme girdi. Aptalca. Kayıp. Almak için olgun.

Cennetten bir işaret gibi. Ama ben cennete inanmıyorum. O halde buna şeytandan bir işaret diyelim.

Arkadaşlarıyla birlikte kulüpte dolaşırken onu izliyorum. Kardeşlik Bronson'dan içki ısmarlıyorlar. Bronson, martinilerini karıştırırken elinden geldiğince flört ediyor. Dikkati daha çok Nessa'nın sarışın arkadaşına çevrilse de Nessa hâlâ kızarır ve onunla göz göze gelemes.

Nessa kavun martinisini alıyor ve beceriksizce yudumluyor, çoğunlukla meyve suyu olmasına rağmen surat asmaktan kendini alamıyor. Bara geri koymadan önce sadece dörtte birini içiyor.

Sarışın hala Bronson'a kıkırdıyor. Diğer arkadaş sıska inek görünömlü bir adamla sohbet etmeye başladı. Nessa utangaç ve meraklı bir şekilde odaya bakar.

Açık açık ona bakıyorum. Gözlerimiz buluştuğunda gözlerimi kaçırmadım. Kim olduğumu bilip bilmediğini anlamak için ifadesine bakıyorum.

Yanakları, üstünün renginden daha koyu bir pembeye dönüşüyor. Bakışlarını kaçırdı, sonra hâlâ bakıp bakmadığını anlamak için bana doğru bir bakış attı. Benim öyle olduğumu görünce, içkisinden aceleyle bir yudum daha alarak onu bana döndürmek için tüm yolu döndü.

Tamamen cahil. Kim olduğumu bilmiyor. Bu, kendinden daha emin arkadaşlarının arasında saklanmayı tercih eden garip bir kızın davranışı.

Kapıya ulaşmadan hemen önce Jonas tarafından durdurularak ofisime doğru geri dönüyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, acelemi fark ederek.

"Bu gece söz sende," dedim ona. İlgilenmem gereken başka bir şey var.

Peki ya Chaz?

duraksıyorum. Yakalandığını anladığında o sümüksü küçük herifin suratını görmeyi dört gözle bekliyordum. Kendini beğenmiş gülümsemesi soldu, yerini korku aldı, ardından sefil bir dehşet. Ödememi onun postundan almadan önce onu yalvartacak, yalvartacak ve kendine işeyecektim.

Ama şimdi kızartacak daha büyük balığım var.

"Gecenin sonunda onu bodruma götür," diyorum Jonas'a. "Ellerini kır. Sonra onu dairesine geri bırak.

Peki ya para? Jonas diyor.

"Eminim oktan burnuna gitmiştir."

O küçük pislighin sırf parayı bir tasarruf hesabına yatırmak için benden çalmaya cüret etmesine imkan yok. Bir alışkanlığı var.

Jonas başını salladı ve kulübe geri döndü.

Ofisime giriyorum ve masamın st çekmecesini karıştırıyorum. Bir kuruş büyüklüğünde, şeklinde ve renginde bir GPS izleme cihazı çıkardım. cebime atıyorum. Sonra zemine geri dönüyorum.

Nessa Griffin'i görmem sadece bir dakikamı alıyor. "Roses" remixiyle sallanarak arkadaşlarıyla dans ediyor. şu anda onu izleyen tek kişi ben değilim. Dans ederken şaşırtıcı derecede şehvetli, hem erkeklerin hem de kadınların dikkatini çekiyor. Utangalığını unutmuş, müziğinin içinde kaybolmuş görünüyor.

Arkasından gizlice yaklaşıp izleyiciyi çantasına sokmak çok kolay. O kadar kayıtsız ki parmaklarımı sırtından aşağı sarkan atkuyruğunda gezdirmeye bile izin verdim. Saçları ince ve ipeksi, dokunuşa soğuk. şimdi onun hafif ve temiz parfümünün kokusunu gerçekten alabiliyorum: zambak, orkide ve erik kokuları.

O bir şey fark etmeden yine uzaklaştım.

şimdi gittiğı her yeri bileceğim.

Onu takip edeceğim. Onu takip et. Ve onu boş zamanımda götür.

4

Nessa

Daha önce neredeyse hiç gece kulübüne gitmedim . Aslında içeri girecek yaşta bile değilim. Serena bana kardeşinin süresi dolmuş kimliğini veriyor ki ikimizin de kahverengi saçlı olması dışında bana hiç

benzemiyor. Neyse ki, fedai bize el sallamadan önce ona sadece üstünkörü bir bakış attı.

Kapıdan girer girmez başka bir dünyaya adım atmış gibi oluyoruz. Işık loş ve titriyor, müzik elle tutulur bir güçle tenime vuruyor. Bu yerin yeni açıldığını biliyorum, ama Hindistan'a ihraç edilen İngiliz sömürgecileri için yapılmış gibi bir tür eski okul emperyalist görünümü var. Koyu renkli ahşap, yıpranmış gümüş aplikler ve koyu yeşil kadife, eski bir kütüphaneden çıkmış gibi görünüyor.

Onu seviyorum. Keşke diğer kızlar gibi yedek kıyafet getirseydim, çünkü onlar da buradaki diğer herkes kadar seksi ve havalı görünüyorlar, oysa ben sadece... . . yapma

Bara gittiğimizde ne sipariş edeceğimi bile bilmiyorum. Serena ile aynı şeyi alıyorum, bardağın içinde yüzen limon kabuğu kıvrımlı bir karpuz martini olduğu ortaya çıkıyor.

Barmen bile delicesine seksi. Çalışanların hepsinin model olarak ek iş yapması gerektiğini düşünüyorum, çünkü her biri pistlerde bir aşağı bir yukarı yürürken egzersiz yapıyor gibi görünüyor.

Serena buna bayılıyor. Dirseklerini bara dayamış, barmene sırtlıyor ve ona her gece kaç kız numarası aldığını soruyor.

"Yeterli değil," diyor göz kırparak. "Telefonumda kesinlikle bir tane daha yer var."

İçkimden bir yudum alıyorum. Mide bulandıracak kadar tatlı ama yine de altından alkolün tadı geliyor. Biraz öğürmeme neden oluyor. Ağabeyimin viskiyi nasıl dümdüz içtiğini bilmiyorum - bana biraz tiner gibi geliyor.

Sarhoş olmak istemiyorum, bu yüzden içkimi bara bırakıp kulübe baktım.

İnsanları izlemeyi seviyorum.

Bir köşede tamamen görünmez bir şekilde oturabilseydim ve bütün gece gelip geçen insanları izleyebilseydim, buna hiç aldırmaz etmezdim. Kimin çift olup kimin olmadığını, kimin sınavlarının son gününü kutladığını ve kimin buraya iş arkadaşlarıyla geldiğini tahmin etmeyi seviyorum. İnsanların jestlerini ve ifadelerini, dans etmelerini, konuşmalarını ve gülmelerini görmeyi seviyorum.

Ben de ilgiden hoşlanmam. Bu yüzden, dans pistinin yanındaki bir sütuna yaslanmış, bana bakan bir adam gördüğümde, bakışları bana tokat gibi çarpıyor. Muhtemelen başka bir şeye geçtiğini düşünene kadar kendi tırnaklarımla aşırı ilgileniyormuş gibi yaparak gözlerimi yere indirdim.

Tekrar yukarı baktığımda, hala bakıyordu. Uzun boylu, ince yapılı, saçları o kadar sarı ki neredeyse beyaz. Keskin hatlı ve solgun. Uzun zamandır yemek yememiş ve uyumamış gibi görünüyor, yanakları çökük ve gözlerinin altında koyu lekeler var. Oldukça güzel - aç bir melek gibi. Ama yüzünde nezaket ve samimiyet yok.

Bara kadar dönüp içkimi bir kez daha aldım. Garip adama daha fazla bakmamaya kararlı bir şekilde Marnie ile sohbet ediyorum.

Hepimiz içkilerimizi bitirdikten sonra dans etme zamanı. Yaptığımız onca pratikten bıkaçağımızı düşünebilirsiniz ama kulüpte dans etmek tamamen farklı. Bunun bir tekniği yok. Bu, hakkında hiç düşünmenize gerek kalmadan ortalıkta dolaşabileceğiniz tek zamandır.

Ne kadar çok dans edersek o kadar aptallaşırız. Humpty Dance ve Lahana Yamasını, ardından Renegade ve Triangle'ı yapıyoruz. Marnie, DJ'i Lizzo'yu oynaması için ikna etmeye çalışır, ancak buna izin verilmediğini, set listesine bağlı kalması gerektiğini söyler.

Yakışıklı barmenle flört etmeye devam etme teklifinde bulunan Serena, artık dans edemeyecek kadar çılgına dönene kadar birkaç içki daha içmek için geri döner. Marnie ve ben ona su getirdik ve hepimiz bir dakika dinlenmek için bir kabine toplandık.

"Öyleyse bana daha önce neden bu kadar üzgün olduğunu söyleyecek misin?" Diye sordu Serena, kulübenin köşesinde uzanarak.

Ah, diyorum başımı sallayarak. "Bu aptalca. Bliss için koreografisini yaptığım danslar için itibar göreceğimi düşündüm."

"Neden itibar etmiyorsun?" diye soruyor. Uzun boylu, zayıf ve siyahi, ön dişlerinde küçük şirin bir boşluk var. O harika bir sanatçı ve bazen takımlarda dans etmenin yanı sıra setlerde çalışıyor.

"Bilmiyorum. Muhtemelen Jackson yaptıklarımın çoğunu değiştirdi," dedim.

Hayır, yapmadı, dedi Marnie başını sallayarak. "Dün gece düeti izledim. Nasıl yaptığınla aynı."

"Ah."

Şimdi her zamankinden daha kötü hissediyorum. İşim gerçekten o kadar kötü mü ki Jackson övgüyü hak etmediğimi düşündü? Ama durum buysa, neden gösteride kullandı?

Senden alıyor, dedi Serena, tiksintiyle başını sallayarak. O tam bir pislik.

"Bu konuda ne yapacaksın?" Marnie bana soruyor.

"Ne yapabilirim? O dans dünyasında bir tanrı," dedim yüzümü buruşturarak. "Ben hiç kimseyim."

Marnie sempatik bir yüz ifadesi takınır. Bunun doğru olduğunu biliyor.

Serena daha ateşli.

"Bu çok saçma! Bundan paçayı sıyırmasına izin veremezsin."

"Ne ben yapacağım?" Diyorum. "Onu Yüksek Bale Mahkemesi'ne şikayet etmek mi? Burada tam olarak daha yüksek bir güç yok."

"Eh, buzdolabında sakladığı o iğrenç yeşil smoothie'leri biliyor musun?" Serena diyor. "İçine birkaç müshil damlatabilirsin. En sonunda."

Kıkırdamalara boğuluyor, kesinlikle biraz sarhoştan daha fazlası.

Çaresiz kahkahası beni güldürüyor, Marnie'yi de. Çok geçmeden hepimiz burnumuzdan burnumuzdan yaşlar akana kadar kıkırdarız.

"Kes şunu!" Marnie diyor. "Hepimizi kovduracaksın."

Olamaz, dedi Serena. "O barmen ve ben artık böyleyiz."

Birinci ve ikinci parmağını birbirine dolanmış şekilde kaldırmaya çalışıyor, ama koordinasyonsuz olduğundan barış işareti yapmaktan başka bir şey yapmıyor. Bu da Marnie ve beni daha çok güldürüyor.

Marnie ona, "Seni eve götürsem iyi olacak, seni aptal," dedi.

Marnie ve Serena, Magnolia Ave'de aynı daireyi paylaşıyor. Uber yolculuğuyla sadece beş dakika uzaklıkta.

"Bir arabayı paylaşmak ister misin?" Marnie bana soruyor.

"Diğer yoldan gitmeliyim," diyorum. "Cipimi stüdyoda unuttum."

"Yalnız yürüyemezsin," diyor Serena, bir an için kendini toparlamaya ve ciddi olmaya çalışarak.

"Sadece birkaç blok," diye onu temin ederim.

Sadece bir içki içtim, bu yüzden Lake City Ballet'e geri dönebileceğimi düşündüm.

Kapıda yollarımızı ayırıyoruz, Marnie onlar Uber'lerini beklerken Serena'ya yardım ediyor ve ben Roscoe Sokağı'na doğru yola çıkıyoruz.

Geç olmasına rağmen, Chicago sokakların gerçekten boş olamayacak kadar meşgul bir şehir. Çok sayıda araba geçiyor ve yollar yüksek binalar ve eski moda sokak lambalarıyla aydınlatılıyor.

Kaykaylara binmiş birkaç genç, anlayamadığım bir şeyler bağırarak yanımdan hızla geçti.

Ancak Greenview'i geri çevirdikçe kaldırımlar daha ıssızlaşıyor. O serin. Kollarımı kendime dolayıp hızlı hızlı yürüyorum. Çantam kalçama çarpıyor. Kayışı vücuduma astım, böylece kimse onu tutmaya çalışmaz. Acaba anahtarlarımı çıkarmalı mıyım? Her ihtimale karşı anahtarlığıma küçük bir kutu biber gazı ilıstırdım. Yine de altı yaşında, yani hala çalışıp çalışmadığını kim bilebilir.

Neden birdenbire paranoyaklaştığımı bilmiyorum. Cildim diken diken ve gergin hissediyor ve kalp atışım tempolu yürüyüşün hak ettiğinden daha fazla hızlanıyor.

Belki sadece benim hayal gücüm ama sanırım arkamda ayak sesleri duyuyorum. Kişi bana yetişmeye çalışıyor gibi biraz fazla hızlı görünüyorlar.

Greenview ve Henderson'ın köşesinde durup omzumun üzerinden gizlice bir bakış attım.

Yüz metre kadar arkada kesinlikle bir adam var. Bir sweatshirt giyiyor, elleri ceplerinde ve kapüşonunu yukarı çekmiş. Kafası eğik olduğu için yüzünü göremiyorum.

Muhtemelen o da benim gibi eve gidiyordu. Yine de yolun karşısına geçiyorum ve daha da hızlı yürümeye başlıyorum. Beni kazanıp kazanmadığını görmek için geriye bakmaya devam etmek istemiyorum. Koşmaya başlama dürtüsü hissediyorum.

Beyaz cipim hâlâ ön tarafta park halindeyken, ileride Lake City Ballet'i görüyorum. Arazinin geri kalanı ıssız. Herkes çoktan evine gitti.

Elimi çantama atıp yürürken anahtarlarımı yokluyorum. Arabanın kapısını açmaya hazır olmalarını istiyorum. Telefonumu, Chapstick'imi, bozuk parayı hissediyorum. . . anahtar yok ama Ne oluyor be? Büyük bir çanta bile değil.

Dans stüdyosu kilitli ve karanlık.

Kapı kodunu biliyorum. İstedüğimiz zaman gelip pratik yapmamıza izin verildiği için tüm dansçılar bunu biliyor.

Yarım blok ötedeyken koşmaya başladım. Duyduğum gümbür gümbür ayak seslerinin benim mi yoksa beni takip eden birinin mi olduğundan emin olamayarak stüdyoya doğru koştum.

Kapıya ulaştım, çılgınca şifreyi girmeye çalışıyorum: 1905. Anna Pavlova'nın "Ölen Kuğu"yu ilk kez oynadığı yıl. Jackson biraz takıntılı.

Parmaklarım tuş takımında geziniyor ve kilit nihayet yerine oturana kadar arka arkaya iki kez yanlış tuşluyorum ve kapıyı çekip açabiliyorum.

Kapıyı arkamdan kapattım, mandalı çevirdim ve alnımı cama dayayarak karanlığa baktım. Kalbim gümbür gümbür atıyor ve ellerim kolun üzerinde terliyor. Bana doğru saldıran, bıçak sallayan bir manyak görmeyi bekliyorum.

yerine görüyorum. . . hiçbir şey.

Kaldırımında kimse yok. Beni takip eden yok. Kapüşonlu adam muhtemelen ben fark etmeden başka bir sokağa saptı.

Ben tam bir aptalım. İyisiyle kötüsüyle her zaman çılgın bir hayal gücüm olmuştur. Küçükken en çılgın kabusları görürdüm ve kız kardeşimin bir kaplana dönüşmesi ya da buzdolabımızda bir düzine kesik kafa bulması ne kadar imkansız olursa olsun, bunların gerçek olduğundan her zaman emindim.

Anahtarlarımı bir kez daha çantamda arayarak yere çöktüm. İşte oradalar - her zaman bulundukları küçük yan cepte. Onları hissedemeyecek kadar paniklemişim.

Telefonumu da kontrol ediyorum. Gece yarısından sonra olmasına rağmen ailemden mesaj veya mesaj yok.

Komik. Aşırı korumacıdırlar. Ama aynı zamanda o kadar meşguller ki gittiğimi bile fark etmemişler.

Oh iyi. Stüdyodayım ve damarlarımda on bin voltluk adrenalin dolaştıktan sonra yorgunluğumun son noktasıyım. Ben de bir süre pratik yapabilirim.

Bu yüzden yukarı, en sevdiğim odaya çıkıyorum. Stüdyoların en küçüğüdür. Zemin o kadar esnek ki neredeyse bir trambolinde dans ediyormuş gibi.

Kot pantolonumu ve süveterimi çıkardım ve altında sadece tek parça streç giysi bıraktım. Sonra telefonumu yuvaya yerleştirdim ve en sevdiğim çalma listesini buldum. Lewis Capaldi'nin "Sevdiğiniz Biri" ile başlıyor. Hareketli piyano girişi başladığında barda ısınıyorum.

5

miko

BEN

otoparkın kenarında durup gözden ırak, kendi kendime usulca gülüyorum.

Küçük Nessa Griffin kolay ürkütüyor.

Stüdyoya doğru koşuşunu izlemek bende öyle tatlı bir heyecan uyandırdı ki neredeyse tadacaktım. İsteseydim onu yakalayabilirdim. Ama onu bu gece almaya niyetim yok.

Kulübümden yeni ayrıldıktan sonra izini sürmek çok kolay olurdu.

Nessa'yı yok ettiğimde okyanusa taş atmak gibi olacak. Nereye gittiğini gösterecek tek bir dalga olmayacak.

Dışarı çıkıp arabasına binecek mi diye bekliyorum ama onun yerine stüdyoda kalıyor. Bir dakika sonra, ikinci katta ışık yanıp sönüyor ve o küçük bir uygulama odasına giriyor.

Onu mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Farkında değil ama aydınlatılmış oda, sokağın üzerinde asılı duran bir ışık kutusu gibi. Elimdeki bir diorama gibi her ayrıntıyı görebiliyorum.

Nessa'nın süveterini ve kot pantolonunu çıkardığını, altında sadece dar bir body giydiğini izliyorum. Uçuk pembe, o kadar dik ve sıkı ki göğüslerinin ve kaburgalarının ana hatlarını, göbeğini ve döndüğünde poposunun kıvrımını görebiliyorum.

Dansçı olduğunu bilmiyordum. Tahmin etmeliydim - o ve arkadaşlarının hepsinde bu bakış vardı. Nessa sıksa. Çok zayıf, uzun bacakları ve kolları olan. Baldırlarının yuvarlak toplarında, omuzlarında ve sırtında da biraz kas var. Boynu bir çiçeğin sapı gibi uzun ve incedir.

Saçlarını lastiğinden kurtararak omuzlarının etrafına dökülmesine izin verdi. Sonra onu başının en tepesinde bir topuz şeklinde kıvrıp bir kez daha yerine sabitliyor. Ayakkabıyla uğraşmıyor, aynanın boydan boya uzanan tahta direğinde yalınayak pozisyon alıyor. Kendisiyle yüzleşiyor, sırtı bana dönük. Onu hala çift olarak görebiliyorum - gerçek, gerçek Nessa ve onun yansıması.

Eğilip esnemesini, ısınmasını izliyorum. O esnek. Eklemleri gevşek ve lastik gibi görünüyor.

Keşke çaldığı müziği duyabilseydim. Klasik mi, modern mi? Hızlı veya yavaş?

Isındığında, yerde dönmeye başlar. Herhangi bir dans hareketinin adını bilmiyorum, belki bir piruet dışında. İyi olup olmadığını bile bilmiyorum.

Tek bildiğim güzel olduğu. Rüzgârdaki bir yaprak gibi zahmetsiz, ağırlıksız görünüyor.

Onu hayranlıkla izliyorum. Bir avcının açıklığa çıkan bir karacayı izlemesi gibi. Nessa geyiktir. O sevimli. Masum. Doğal ortamında mükemmel bir şekilde yerinde.

Okumu doğrudan kalbine göndereceğim.

Avcı olarak bu benim hakkım.

Yorulmadan dans ederken onu bir saatten fazla izliyorum.

Kulübüme geri döndüğümde hala devam ediyor. Belki bütün gece orada kalır. Yaparsa anlarım çünkü iz sürücü hâlâ çantasında.

Tüm hafta boyunca Nessa Griffin'i takip ediyorum. Bazen araba kullanmak. Bazen yürümek. Bazen aynı restoranda bir masada oturmak.

Beni hiç fark etmiyor. Ve o ilk geceden sonra takip edildiğini asla hissetmiyor gibi görünüyor.

Nerede okula gittiğini ve nerede alışveriş yaptığını görüyorum.

Griffin'in göldeki malikanesine fazlasıyla aşina olmama rağmen, nerede yaşadığını görüyorum.

Hatta baldızını birkaç kez ziyaret ettiğini görüyorum. Yakın olduklarını bilmek beni mutlu ediyor. Griffinleri ve Galloları cezalandırmak istiyorum. Onları birbirine düşürmek istiyorum. Hepsi Nessa Griffin'in kaybını hissetmedikçe bu işe yaramayacak.

Bir hafta sonra, Nessa'nın amaçlarıma uyacağından oldukça eminim.

Bu yüzden hamlemi yapma zamanı.

6

Nessa

kardeşimi özledim Aida ile çok mutlu olduğu için mutluyum. Ve onun için kendi yerini alma zamanının geldiğini biliyorum. Ama kahvaltı masasında onsuz evimiz çok daha kötü.

Birincisi, Riona'yı hizada tutardı.

Aşağı indiğimde, etrafına o kadar geniş bir alana yayılmış klasörler ve kağıtlar var ki, yemek yemek için tabağımı masanın en köşesine götürmek zorunda kalıyorum.

"Ne üzerine çalışıyorsun?" diye sordum ona, bir dilim çıtır domuz pastırması alıp bir ısırik alarak.

Her yemeği, normal insanlar gibi mükemmel bir şekilde düzenlenmiş portakal suyu, süt, meyve, tost, krep, domuz pastırması ve sosislerin bir oturuşta yediği TV reklamları gibi gösteren bir şefimiz var.

Biz şımarık. Bunun çok iyi farkındayım. Ama bundan şikayet etmeyeceğim. Yemeklerimin benim için hazırlanmasını seviyorum. Ve mükemmel göl manzarasına sahip, geniş yeşil arazide büyük, aydınlık, modern bir evde yaşamayı seviyorum.

Sevmediğim tek şey, kız kardeşimin sabah ilk iş olarak huysuz olması.

İş kıyafetlerini çoktan giymişti, kızıl saçları cam gibi pürüzsüz bir topuzla toplanmıştı ve önünde bir fincan sade kahve vardı. Bazı özetleri inceliyor, renk kodlu kalemle notlar alıyor. Onunla konuştuğumda, kırmızı kalemi bırakıyor ve bana sinirli bir bakış atıyor.

"Ne?" diyor sertçe.

"Sadece ne üzerinde çalıştığını soruyordum."

"Şu anda hiçbir şey üzerinde çalışmıyorum. Çünkü sözümü kestin," diyor.

"Üzgünüm." ürküyorum. "Ama nedir?"

Riona içini çekti ve bana söylemek üzere olduğu şeyi anlamayacağımı açıkça belirten bir bakışla beni düzeltti. Karşılığında son derece zeki görünmeye çalışıyorum.

Kız kardeşim gülümseseydi çok güzel olurdu. Mermer gibi bir cildi, muhteşem yeşil gözleri ve saçları kadar kırmızı dudakları var. Ne yazık ki, bir çukur boğa mizacına sahip. Ve hoş bir pitbull değil - her karşılaşmada doğrudan gırtlığa gitmek üzere eğitilmiş türden.

"Bir yatırım şirketimiz olduğunun farkında mısınız?" diyor.

"Evet."

HAYIR.

"Halka açık şirketlerdeki eğilimleri tahmin etme yollarımızdan biri, akıllı telefon uygulamalarından alınan coğrafi konum verileridir. Verileri toplu olarak satın alıyoruz, ardından algoritmalar kullanarak analiz ediyoruz. Ancak, yeni gizlilik ve güvenlik yasaları kapsamında, geçmiş veri satın alımlarımızdan bazıları inceleniyor. Bu yüzden, emin olmak için SEC ile irtibat kurmaktan sorumluyum. . "

Tamamen anlamamış ifademi görünce sözünü kesti.

"Boş ver," dedi, kalemini yeniden alırken.

"Hayır, kulağa gerçekten... . . Demek istediğim, bu çok önemli, bu yüzden iyi ki sen . . "

Aptal gibi kekeliyorum.

"Sorun değil," diye sözümü kesiyor Riona. "Anlamak zorunda değilsin. Bu benim işim, senin değil."

Söylemiyor ama söylenmemiş ek, Griffin imparatorluğunda bir işim olmadığı.

"Seninle konuşmak güzel," diyorum.

Riona cevap vermiyor. Kendini yeniden tamamen işine vermiş durumda.

Yol için bir dilim daha domuz pastırması alıyorum.

Sırt çantamı alırken annem mutfağa giriyor. Sarışın bob'u o kadar pürüzsüz ki, öyle olmadığını bilmeme rağmen neredeyse bir peruk gibi görünüyor. Üzerinde bir Chanel takımı, büyükannemin pırlanta yüzüğü ve babamın ona geçen doğum gününde aldığı Patek Philippe saati var. Bu da muhtemelen bir hayır kurumu toplantısına gideceği veya bir iş yemeğinde babama eşlik edeceği anlamına gelir.

Babam mükemmel dikilmiş üç parçalı bir takım elbise giymiş, kemik çerçeveli gözlükleri ona profesör havası vererek onu yakından takip ediyor. Ağarmış saçları hâlâ gür ve dalgalı. O yakışıklı ve ince. Ailem genç yaşta evlendi - elli yaşında görünmüyorlar, gerçi o gün annemin saatini kazanan doğum günüydü.

Annem rujunu bulaştırmamaya dikkat ederek yanağımın yanındaki havayı öpüyor.

"Okula mı?" diyor.

"Evet. İstatistikler, ardından Rus Edebiyatı."

"Bu akşam Fosters'la yemeğe gideceğimizi unutma."

Bir inlemeyi bastırıyorum. Foster'ların benim yaşımda ikiz kızları var ve ikisi de eşit derecede berbat.

"Gelmek zorunda mıyım?" Diyorum.

"Elbette," diyor babam. "Emma ve Olivia'yı görmek istiyorsun, değil mi?"

"Evet."

HAYIR.

"O zaman altıda evde ol," diyor annem.

Bugün neşeli olacak bir şeyler düşünmeye çalışarak arabama doğru yürüdüm. İstatistik? Hayır. Akşam yemeği? Kesinlikle hayır. Ah, Aida ile okula araba sürmeyi özledim. Yazın son derslerini de bitirdi, benim hala üç yılım kalmışken. Ne okuduğumu bile bilmiyorum. Biraz iş, biraz da psikoloji alıyorum. Hepsi yeterince ilginç, ama hiçbirisi kalbimi ateşe vermiyor.

Gerçek şu ki, sanatta bir şeyler yapmak istiyorum. Bu dansların koreografisini yapmayı sevdim, sevdim, sevdim. İyi olduklarını düşündüm! Sonra Jackson tüm umutlarımı aldı ve onları bir günlük gazete gibi buruşturdu.

Belki de haklıdır. Neredeyse hiçbir şey yaşamamışken nasıl harika sanat yapabilirim? Tüm hayatım boyunca korunaklıydım ve bebeklik yaptım. Sanat acı çekmekten ya da en azından maceradan gelir. Jack London, The Call of the Wild'ı yazabilmek için Klondike'a gitmek ve tüm ön dişlerini iskorbüt yüzünden kaybetmek zorunda kaldı.

Klondike'a gitmek yerine, arabamla hemen deniz kıyısındaki kırmızı tuğlalı güzel bir kampüs olan Loyola'ya gidiyorum. Jeep'imi park edip sınıfa gidiyorum. Riona'nın yasal çalışmaları kadar ilginç olan İstatistik'e ve ardından biraz daha iyi olan Rus Edebiyatına bakıyorum çünkü şu anda Doktor Zhivago okuyoruz. Filmi annemle dokuz kez izledim. İkimiz de Omar Sharif'e aşık olduk.

Babalar ve Oğullar ile yaptığımdan çok daha iyi takip etmeme yardımcı oluyor. A bile alabilirim, gerçi bu sömestr ilkim olacak.

Öğle yemeği için aradan sonra, Davranış Psikolojisi adlı bir derse daha giriyorum ve sonra boşum. En azından akşam yemeği saatine kadar.

Eve gidip duşa girmeden önce Lake City Ballet'te hızlı bir kondisyon sınıfına girmek için zamanım olup olmadığını merak ederek cipi alıp

kampüsten çıkıyorum. Geç kalmayı tercih ederim. Fosters'la akşam yemeğinden biraz zaman ayırmak için ne gerekiyorsa. . .

Direksiyon simidim titremeye ve sallanmaya başlayana kadar ana yola zar zor çıktım. Motordan korkunç bir gıcırtı sesi geliyor ve kaputun altından duman çıkıyor.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde kaldırıma yanaşıp arabayı park ettim.

Her şeyin alevler içinde kalmamasını umarak motoru durdurdum. Bu arabaya sadece üç yıldır sahibim ve aldığımda yepyenyidi. Daha önce patlak bir lastiği yoktu.

Kardeşimi veya ev çalışanlarından birini veya AAA'yı aramamın daha iyi olacağını düşünerek telefonumu karıştırdım.

Daha kimseyi aramadan arkamda siyah bir Land Rover durdu. Bir adam sürücü tarafından iniyor. Siyah saçları, kirli sakalı ve geniş bir yapısı var. Göz korkutucu görünüyor ama ses tonu dostça, "Motorda bir sorun mu var?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdim, arabamın kapısını açıp ben de dışarı çıktım. "Arabalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ben de birini aramak üzereydim."

"Bir bakayım" diyor. "Çözümü kolaysa, seni bir çekiciden kurtarabilirim."

Ona başını belaya sokmamasını söylemek üzereyim. Duman ve koku o kadar kötü ki buradan uzaklaşacağımı hayal bile edemiyorum. Ellerini boş yere yağlandırmasının bir anlamı yok. Ama parmaklarını aşırı ısınmış metale yakmamaya dikkat ederek kaputu açıyor bile.

Duman yüzüne doğru uçmasın diye arkasına yaslandı ve dağıldığında motora baktı.

Ah, sorun burada, diyor. "Motorunuz tutukluk yaptı. İşte, bir bak.

Neye baktığım hakkında hiçbir fikrim yok, ama itaatkâr bir tavırla yanlarına gidip, sanki aniden araba tamirciliğini anlayacakmışım gibi, içeriye göz atıyorum.

"Görmek?" Bana göstermek için yağ çubuğunu çıkardı. En azından bunu biliyorum çünkü Jack Du Pont'un garajımızdaki tüm arabaların yağını değiştirdiğini gördüm.

"Petrol nasıl bitmiş olabilir?" Soruyorum.

Jack tüm bakımı yapar. Çok fazla sürerseniz yağ tükenir mi?

Adam, "Birisi onu boşaltmış olmalı," diyor. "Kemik kurusu."

Şaka gibi mi? diyorum, hayretle.

"Daha çok bir hile gibi," diye yanıtlıyor adam.

Bu garip bir cevap.

Arabam bozulduğu anda ortaya çıkan bu yabancıya oldukça yakın durduğumu fark ediyorum. Sanki hemen arkamdan gidiyor, olmasını bekliyordu. . .

Kolumda keskin bir bıçak hissediyorum.

Aşağıya bakıyorum ve etime saplanmış bir şırınga görüyorum, piston tamamen aşağı itilmiş. Sonra adamın gözlerine baktım, o kadar koyuydu ki neredeyse siyah görünüyorlardı, gözbebeğiyle iris arasında hiçbir ayırım yoktu. Bana beklentiyle bakıyor.

"Neden bunu yaptın?" dediğimi duyuyorum.

Hızla geçen arabaların sesi donuklaşır ve yavaşlar. Adamın gözleri şeftali bulanıklığında koyu lekeler. Vücudumdaki tüm kemiklerin eridiğini hissediyorum. Yanlara doğru yuvarlanan bir balık gibi sarkıyorum. Adam kollarını bana sımsıkı sarmasaydı, doğruca yola düşerdim.

miko

Altı ay önce, anonim olarak ve ketum bir komisyoncu aracılığıyla Chicago'daki en büyük Gilded Age malikanelerinden birini satın aldım. Şehrin kuzey ucunda, sık ormanlık bir arazide yer almaktadır. Chicago'da olduğunu neredeyse hiç bilmiyorsun. Ağaçlar o kadar sık ve mülkün etrafındaki taş duvarlar o kadar yüksek ki pencerelerden zar zor güneş ışığı giriyor. Duvarlarla çevrili bahçe bile loş ışığa ve sessizliğe dayanabilen gölgeyi seven bitkilerle dolu.

Baron'un Evi olarak anılır, çünkü bira baronu Karl Schulte için Alman Barok tarzında inşa edilmiştir. Tamamen yıpranmış gri taş, siyah demir korkuluklar ve parşömenler, madalyonlar ve revağı omuzlarında tutan iki hantal erkek figürü şeklindeki süslü heykelsi kabartmalar.

Sığınak olacağını düşünerek aldım. Yalnızlık istediğimde gideceğim bir yer.

Şimdi bunun mükemmel bir hapisane olduğunun farkındayım.

Demir kapılardan geçtikten sonra, ortadan kaybolmuş da olabilirsiniz.

Nessa Griffin'i ortadan kaldıracam. Jonas onu bana getirdiği andan itibaren başka kimse onun yüzünü görmeyecek. Casus yok, tanık yok. Ailesi şehri tuğla tuğla yerle bir edebilir ve ondan bir iz bulamazlar.

Paniklerini hayal etmek uzun zamandır ilk kez beni gülümsetiyor. Griffin'lerin ve Gallo'ların o kadar çok düşmanı var ki, onu kimin kaçırdığını bilemeyecekler. Braterstwo onların en kötü ve en yeni düşmanları ama kibirleri içinde Tymon'ı öldürerek bizi yok ettiklerini düşünüyorlar. O kadar miyoplar ki, adımı bile bildiklerinden şüpheliyim.

İşte tam olarak böyle hoşuma gidiyor. Ben onların sistemlerini görünmeden ve fark edilmeden işgal edecek virüsüm. Kan kusana kadar ne olduğunun farkına bile varmayacaklar.

Avluya giren bir arabanın sesini duyuyorum ve bir beklenti patlaması hissediyorum. Aslında bunu dört gözle bekliyorum.

Kapıya koşarken adımlarım lobinin çıplak taşında çınılıyor. Daha Jonas arabadan inmeden merdivenlerden inip Land Rover'ın dışındayım.

Ön koltuktan cüssesini kaldırdı, kendinden memnun görünüyordu.

"Mükemmel geçti" diyor. "Andrei'ye cipi kıyma dükkanına götürmesini söyledim. Önce GPS'i devre dışı bıraktı, böylece bozulduğu yerden sonrasını takip edemeyecekler. Sonra her şeyi söküp ezdi. Bir far kadar bir şey bulamayacaklar."

"Çantası sende mi?" ona soruyorum

"Tam burada."

Ön koltuğa uzandı ve onun kulüpte sahip olduğu basit deri el çantası olan çantayı çıkardı. Neyse ki kullandığı tek çanta bu, çünkü bütün hafta onu böyle takip ettim. Bir düzine tasarımcı çantası olan tipik şımarık bir sosyetik olsaydı, bu benim için çok rahatsız edici olurdu. Ama bu beni durduramazdı.

Jonas, "Telefonunu Norwood'daki bir çöp kutusuna attım," diyor.

"İyi." Başımınla onayladım. "Onu yukarı çıkaralım."

Jonas arka kapıyı açar. Nessa Griffin arka koltukta bayıldı. Kolu gevşekçe sallanıyor ve gözleri kapalı göz kapaklarının arkasında seğiriyor. Bir şey hakkında rüya görüyor.

Jonas ayağını tutuyor, ben de kafasını alıp onu evin içinde taşıyorum. Bedeni aramızda garip bir şekilde asılı duruyor. Bir an sonra, "Yapacağım," diyorum ve onun yerine onu kollarıma alıyorum.

Ölü ağırlık olmasına rağmen, bu ağır bir yük değil. Onu kolayca merdivenlerden yukarı taşıyabilirim. Aslında, ne kadar kırılgan olduğu endişe verici. Fazla sıska, köprücük kemikleri derisinden görünüyor, içi boş ve kuş gibi. Uyuşturucudan solgun, cildi neredeyse yarı saydam.

Tüm doğu kanadı kendisine ait olacak. Andrei ve Marcel gibi Jonas'ın da odaları zemin kattadır. Batı kanadında yaşıyorum.

Bu eve gelen tek kişi kahyamız Klara Hetman'dır. Onun takdiriyle ilgili bir endişem yok. Boleslawiec'ten Jonas'ın kuzeni. İngilizce konuşabilse bile gazabımı riske atmaması gerektiğini bilir. Bir parmak şaklatışında onu o bok çukuruna geri gönderebilirdim. Veya onu yerin 1,80 cm altına koyun.

Nessa'yı yeni odasına taşıyorum. Bu evi eşyalı olarak aldım. Yatak, eski bir sayvanlı, koyu renkli ahşap ve tozlu kızıl tentelidir. Başını yastığa koyarak onu yorganın üstüne yatırdım.

Jonas beni takip etti. Kapı eşiğinde duruyor, gözleri Nessa'nın gevşek, çaresiz vücudunda geziniyor. Çapkın bir şekilde sırtıyor.

"Onu soymama yardım etmemi ister misin?"

Hayır, diye çıkıştım. "Ayrılabilirsin."

"Peki." Arkasını döner ve koridordan aşağı doğru yürür.

O gidene kadar bekledim, sonra tekrar Nessa'nın solgun yüzüne baktım.

Kaşları çatılmış, gözleri kapalıyken bile ona kederli bir görünüm veriyor. Kaşları saçlarından çok daha koyu. Kurumla çizilmiş gibi görünüyorlar.

Spor ayakkabılarını çıkarıp yatağın yanındaki yere düşürdüm. Altına, ayağının sadece yarısını kaplayan o küçük çorapları giyiyor, bu yüzden ayakkabılarının üstünden görünmüyorlar. Çorapları çıkardım, hırpalanmış ve bok gibi dövülmüş ince küçük ayakları ortaya çıkardım.

Birkaç parmağında morluklar, kabarcıklar, nasırlar ve yara bantları var. Yine de ayak tırnaklarını pembeye boyamış, o kadar anlamsız bir güzelleştirme çabası ki neredeyse beni güldürüyor.

Hala kot pantolon ve fermuarlı bir kapüşonlu giyiyor.

Jonas'ın verdiği ilaçlar onu saatlerce baygın tutacak. İstesem onu çıplak soyabilirdim. Hiçbir şey hissetmeyecekti. Sırf ona ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadan bu şekilde uyanması için bunu yapmak eğlenceli olabilirdi.

Parmaklarım göğüs kemiğinin üzerinde geziniyor, sadece kazağının fermuarını sıyrıyor.

Sonra elimin yanıma düşmesine izin verdim.

Yeterince korkacak. Onu isterik yapmaya gerek yok.

Bunun yerine, vücudunun üzerine bir battaniye çektim.

Odasında hava çoktan kararmaya başlamıştır. Pencereleer kurşunlu camdır, kırılması neredeyse imkansızdır. Açabilse bile üçüncü katta, aşağı inmesi mümkün değil. Sonra taş duvarlar, kameralar, çevre sensörleri var.

Yine de ek bir önlem olarak yatağının yanındaki komodinin üzerine koyduğum bilek monitörünü aldım. Bileğine dolayarak kapatıyorum. Kırılmaz, su geçirmez ve sadece benim bildiğim bir kodla açılması gerekiyor. İnce ve hafif ama bir kelepçe kadar inatçı.

Kapıyı dışarıdan kilitleyerek odadan çıkıyorum.

Sonra anahtarı cebime atıyorum.

Benim iznim olmadan kimse oraya giremez.

Nessa

Karanlık bir odada, yabancı bir yatakta uyanıyorum .

Fark ettiğim ilk şey tozlu, antik koku. Eski ahşap gibi kokuyor. Kurutulmuş gül yaprakları. Kül. Küflü perdeler.

Başım şiş ve ağır geliyor. O kadar yorgunum ki hemen uyumak istiyorum. Ama beynimdeki dırdırcı bir ses bana kalkmam gerektiğini söylüyor.

Battaniyeyi belime dolayarak doğruldum. Sadece bu hareket başımı döndürüyor. Öne eğilmek zorundayım, ellerimi şakaklarıma bastırıp dengemi sağlamaya çalışıyorum.

Görüşüm netleştğinde etrafıma baktım, gözlerimi kırıştırdım ve odanın şeklini çıkarmaya çalıştım.

Pencereler açık olmasına rağmen, herhangi bir şey görmeme yetecek kadar ay ışığı giriyor. Büyük bir yatak odası gibi görünen bir sayvanlı yatakta oturuyorum. Duvarlara her biri yarı yetişkin bir fil büyüklüğünde birkaç büyük mobilya parçası yerleştirilmişti - bir gardırop, bir makyaj masası ve daha ötede bir yazı masası olabilecek bir şey. Ayrıca, içinde ayağa kalkılabilecek kadar büyük, sanırım bir şömine olan açık bir delik. Bir mağaraya benziyor. İçinde her şeyin olabileceği bir mağara.

Bir kamp ateşinin etrafındaki kıvılcımlar gibi beynimde küçük hatıra titreşimleri uçuşuyor. Ellerimin altında titreyen bir direksiyon simidi. Arabadan indiğimde bir güneş ışığı parladı. Gözlerine pek ulaşmayan sempatik bir ifadeye sahip siyah saçlı bir adam.

Kalbim çarpmaya başlıyor. Bilinmeyen bir adam tarafından buraya getirilen bilinmeyen bir evdeyim.

Ben kaçırıldım!

Bu farkındalık bana normal bir kıza olabileceği kadar yabancı değil. Ben bir mafya kızıyım. Güneşli denizlerde yelken açarken, suyun hemen

altında yüzen köpekbalıklarının tamamen farkındayım. Her zaman gizli bir tehlike vardır. Babamın ofisinin önünden geçerken konuşmalara kulak misafiri oldum. Annemle babamın yüzlerindeki gerginlik çizgilerinde ima edildi.

Bu yüzden sanırım başıma çılgınca bir şey gelebileceğini her zaman biliyordum. Ne kadar korunaklı görünsem de kendimi hiçbir zaman tamamen güvende hissetmedim.

Yine de teori ve gerçeklik iki farklı şeydir. Artık ailemin kollarına sarılı değilim. Bir düşmanın evindeyim. Onun kim olduğunu bilmiyorum. Ama onun ne olduğunu biliyorum. Bu adamlar acımasız, şiddetli ve merhametsiz. Bana ne yaparlarsa yapsınlar, çirkin olacak.

Bu yüzden buradan gitmeliyim.

Şu anda.

Koşmak niyetiyle yorganın altından çıkıyorum.

Ayaklarım yere basar basmaz ayakkabılarımı ve çoraplarımı özlediğimi fark ediyorum. Birisi onları ayaklarımdan çekti.

Önemli değil. Zemin kırık camdan yapılmadığı sürece yalınayak kaçabilirim.

Ancak ilk adımımı atmaya çalıştığımda dizlerim altımda eziliyor ve avuçlarımda üzerine düşüyorum. Başım, omuzlarıma güçlükle bağlı bir balon gibi. Midem mide bulandırıcı döngülerle tekrar tekrar dönüyor.

Boğazımda kusmuğun yükseldiğini hissediyorum ve onu tekrar yutmak zorunda kalıyorum, gözlerim yaşlarla yanıyor. Kusmaya ya da ağlamaya vaktim yok. Sadece gitmem gerekiyor.

Odadan kapıya doğru sürünerek ilerliyorum. Bir futbol sahası boyunca seyahat ediyormuşum gibi geliyor. Antika bir halının üzerinde sürünüyorum ve sonra bir süre çıplak sert ahşabın üzerinde sürünüyorum.

Sonunda kapıya ulaşıyorum. Ancak o zaman muhtemelen içeride kilitli kaldığım aklıma geliyor. Ama düşmanın elimin altında kolayca dönmesi beni şaşırttı.

Kapı kolunu kullanarak kendimi dik tuttum ve odanın dönmesini durdurmak için kendime bir dakika daha verdim. Yavaş, derin nefesler alıyorum. Bu sefer dizlerim sabit duruyor ve yürüyebiliyorum. Uzun, karanlık bir koridora çıkıyorum.

Ev tamamen sessiz. Işık yok ve başka insanlardan da iz yok. Burası o kadar eski ve ürkütücü ki duvarlardan her an bir hayalet fırlayabilir. Kızın aptal gibi ortalıkta dolaştığı ve tüm seyircinin korkunç bir şey olacağını bilerek gözlerini kapattığı bölümde kendimi bir korku filminin içinde gibi hissediyorum.

Gerçekten yalnız olamam.

Birinin beni kaçırmak için onca zahmete girip beni tamamen gözetimsiz bıraktığını düşünecek kadar aptal değilim. Etrafımda saklanıyor olabilirler. Şu an beni kameradan izliyor olabilirler.

Bu oyunu ya da bundan ne istediklerini anlamıyorum.

Beni kaçıran kişi, onlar yemeden önce yemekleriyle oynayan bir kedi mi?

Önemli değil. Diğer tek seçeneğim odamda kalmak. Ve bunu yapmayacağım.

Bu yüzden, bu yerden çıkmanın en olası yolunu arayarak koridorda ilerlemeye devam ediyorum.

Bir sürü boş kapının önünden geçmek sinir bozucu.

Burası çok büyük, ailemin evinden çok daha büyük. Yine de neredeyse bakımlı değil. Koridordaki halı yıpranmış ve yer yer topaklanmış; Ayaklarımı sürüyerek yürümek zorundayım, böylece sendelemeyeyim. Pencerele tozdan kalın ve duvarlardaki resimler

 arpık. Karanlıkta konuları seçmek zor ama bazılarının mitolojik olduğunu düşünüyorum. Kesinlikle ortasında gizlenen bir Minotaur ile kıvrımlı bir labirentin uzun bir yağlı boya resmini görüyorum.

Sonunda alt kata inen geniş, kıvrımlı bir merdivene geliyorum. Aşağıya bakıyorum ama o yönde hiç ışık göremiyorum. Tanrım, karanlıkta garip bir yerde yürümek kafa karıştırıcı. Zaman ve y n duygumu kaybediyorum. Her ses güçlendirilmiş görünüyor, ancak bu sadece kafamı daha çok karıştırıyor. Duyduğum gıcırtilar ve inlemeler bir insandan mı yoksa sadece evin yerleşiminden mi anlayamıyorum.

Parmak uçlarını tırabzanda gezdirerek merdivenlerden hızla aşağı iniyorum. Kafam her dakika açılıyor. Bu kadar kolay kurtulmam pek olası görünmüyor ama belki bu mümkün. Belki de bana verdikleri boktan ilacı yanlış hesapladılar ve bütün gece uyumamı bekliyorlar. Belki de sadece beceriksizdirler. Amatörler tarafından ya da her şeyi derinlemesine düşünmeyen çılgın insanlar tarafından kapılmış olabilirim.

 yimserli ime sarılmalıyım. Aksi halde korku beni saracak.

Merdivenlerden iner inmez  n kapıyı arıyorum ama bir tavşan sürüsü içinde kayboluyorum. Eski mimarlar a ık kat planlarını  nemsemezlerdi. Kütüphaneler, oturma odaları, bilardo salonları ve kim bilir başka neler arasında dolaşıyorum. Birkaç kez bir sehpa ya da bir kanepenin arkasına çarptım ve neredeyse ayakta duran bir lambayı deviriyordum ve yere d  meden önce direğine zar zor tutunuyordum.

Her geçen dakika sinirlerim daha da yıpranıyor. Burası neresi ve ben neden buradayım?

Sonunda, pencereden gördüğüm aynı soğuk, solgun dış mekan ışığını bir anlığına yakaladım. Ay veya yıldızlar. Tropik bitkilerle dolu büyük bir cam seradan o yöne doğru hızla ilerliyorum. Kalın yapraklar tavandan sarkıyor. Saksılar o kadar sıkışık ki,  oktan dı arıdaymı ım gibi hissederek yaprakların arasından ilerlemek zorunda kalıyorum.

Arka kapıya varmak üzereydim ki bir ses, "Nihayet uyandım," diyor. İzlerimde ölü duruyorum.

Önümdeki cam kapıyı görebiliyorum. Eğer kaçarsam, muhtemelen bu kişi beni yakalayamadan oraya varabilirim.

Ancak evin arkasındayım. Sadece bir avluya giriyor olurdum - eğer kapı hiç açılmazsa.

Bunun yerine, beni esir alan kişiyle yüzleşmek için yavaşça arkamı döndüm.

O kadar sersemlemiş ve korkmuştum ki neredeyse dişleri ve pençeleri görmeyi bekliyordum. Kelimenin tam anlamıyla bir canavar.

Onun yerine bankta oturan bir adam görüyorum. İnce, solgun ve rahat giyinmiş. Saçları o kadar sarı ki neredeyse beyaz, uzun kenarı yüzünden geriye doğru taranmış. Keskin yüz hatları bu ışıktaki daha belirgin görünüyor - çıkık elmacık kemikleri, jilet gibi ince çene, gözlerinin altındaki koyu gölgeler. Siyah tişörtünün altında, her iki kolunda, ellerinin sırtına kadar uzanan ve sonra kısmen boynuna kadar yükselen dövmelemlerin kollarını görüyorum. Parıldayan gözleri iki kırık cam parçası gibi görünüyor.

Onu hemen tanırım.

Gece kulübündeki adam. Bana bakan kişi.

"Sen kimsin?" İstiyorum.

"Benim kim olduğumu düşünüyorsun?" o cevaplar.

"Hiçbir fikrim yok," diyorum.

İç çekerek banktan ayağa kalkar. İstemsizce geriye doğru bir adım atıyorum.

Beklediğimden daha uzun. Zayıf olabilir ama omuzları geniş ve tanıdığım bir rahatlıkla hareket ediyor. Bu, vücudunu kontrol eden bir kişidir. Hızlı ve tereddüt etmeden hareket edebilen biri.

"Seni hayal kırıklığına uğrattım, Nessa," diyor. Sesi alçak, net ve dikkatle telaffuz ediliyor. Tam olarak çıkaramadığım bir aksanı var. "Güvende olduğunu biliyordum. Ama senin aptal olduğunu düşünmedim."

Hakareti beni kırbaç gibi kesiyor. Belki de yüzündeki ifadeden, dudağının tiksintiyle kıvrılmasındandır. Ya da belki de zaten korkuyla kilitlenmiş olmamdır.

Genelde huysuzumdur. Aslında biraz çocuk oyuncuğ olabiliyim.

Beynim, şimdi nihayet snippy olma anının geldiğine karar veriyor. Tam da beni öldürebilecekken.

"Üzgünüm," diyorum öfkeyle. "Bir rehine olarak beklentilerinizi karşılamıyor muyum? Lütfen, birisi sana ilaç verip seni ürkütücü, perili bir köşkün ortasına atsa ne kadar anlayışlı olacağın konusunda beni aydınlat.

Bunu söyler söylemez pişman oluyorum. Çünkü bana doğru bir adım daha attı, gözleri vahşi ve soğuktu ve omuzları öfkeden kaskatı kesilmişti.

"Pekala," diye tısladı usulca, "muhtemelen beni esir alan kişiye düşman olmayacak kadar akıllı olurdum."

Bacaklarımın altımda titrediğini hissedebiliyorum. Soğuk cam kapıyı sırtımda hissedene kadar bir adım daha geri çekildim. Elim körlemesine kapı tokmağına uzanıyor.

"Haydi, Nessa," diyor, yaklaşırken gözleri benimkileri delip geçiyor. "Ailenin içinde olup bitenlerden tamamen habersiz olamazsın?"

Adımı biliyor. Siyah saçlı adamı beni kaçırmaması için gönderdi - bu da onun için asker olarak çalıştığı anlamına geliyor. Ve konuşmasında bir aksan var. İncelikli ve sıradışı - Fransızca ya da Almanca gibi tanıdığım hiçbir şey yok. Doğu Avrupa olabilir. O görünümüne sahip - çıkık elmacık kemikleri, açık ten ve saç. Rusça? HAYIR . . .

Dört ay önce ailem Polonyalı bir gangsterle karşı karşıya geldi. Biri Kasap'ı aradı. Kimse bana bundan bahsetmedi tabii. Aida daha sonra geçerken bahsetti. En büyük erkek kardeşi onu öldürdü. Ve bu onun sonuydu.

Ya da öyle düşünmüştüm.

"Kasap için çalışıyorsun," diyorum, sesim cırtlak çıkıyor.

O şimdi tam önümde, üzerimde yükseliyor. Teninden yayılan ısıyı neredeyse hissedebiliyorum. O öfkeli gözleriyle bana bakarken içinden nefret dalgaları döküldü.

Bu adam benden nefret ediyor. Benden hayatımda hiç nefret etmediğim kadar nefret ediyor. Sanırım tırnaklarıyla kemiklerimin etini neşyle soyabilirdi.

"Adı Tymon Zajac'tı," diye tükürdü, her sözcüğü makasla keser gibi kırptı. "O benim babamdı. Ve sen onu öldürdün."

Ailem onu öldürdü demek istiyor.

Ama bizim dünyamızda ailenin günahları aynı kanı taşıyan herkesin üzerine yıkılır.

Sonunda kapı kolunu buldum. Arkamdan çevirmek için çabalıyorum.

Ama katı bir metal parçası gibi yerine sabitlendi.

Bu canavara kilitlendim.

miko

Kız korkmuştur. O kadar şiddetli titriyor ki dişleri birbirine çarpıyor. Kapı kolu için arkasından çılgınca çabalıyor. Sonunda bulduğunda, arka bahçeye kaçmak için onu açmaya çalışır. Ama kapı kilitli. Kendini katı camdan atmak istemiyorsa gidecek hiçbir yeri yok.

Nabzının boğazında, ince, narin derinin altında attığını görebiliyorum. Nefesindeki adrenalini neredeyse tadabiliyorum. Korkusu bir tabaktaki tuz gibidir - sadece bu anı daha lezzetli hale getirir.

Ağlamaya başlamasını bekliyorum. Belli ki bu kızın omurgası yok. O zayıf, bebek gibi. Amerikan kraliyetinin şımarık prensesi. Onu incitmemem için bana yalvaracak. Ve her savunmayı aklımda tutacağım, böylece onları öldürdüğümde ailesine iletebileceğim.

Bunun yerine derin bir nefes alıyor ve omuzlarını dikleştiriyor. Bir an için gözlerini kapatıyor, uzun bir iç çekiş verirken dudakları aralanıyor. Sonra o büyük yeşil gözler tekrar açıldı, yüzüne baktı, geniş ve korkmuş ama kararlıydı.

“Babanı ben öldürmedim” diyor. "Ama senin gibi insanların nasıl düşündüğünü biliyorum. Seninle mantık yok. Korkup yalvarmayacağım - muhtemelen bundan zevk alırsınız. Öyleyse yapman gerekeni yap.”

Çenesini kaldırıyor, yanakları pembeleşmiş.

Cesur olduğunu düşünüyor.

Ona işkence etmek istersem güçlü kalabileceğini düşünüyor. Kemiklerini tek tek kırmak istesem.

Yetişkin adamların anneleri için çılgılık atmasını sağladım.

Yeterince zaman verilirse ona ne yaptırabileceğimi ancak hayal edebiliyorum.

Gerçekten de, sağ elimi kaldırır kaldırmaz, yüzüne bir darbe almaktan korkarak irkildi.

Ama ona vurmaya niyetim yok. Henüz değil.

Bunun yerine, parmak uçlarımı hafifçe çillerle kaplı o yumuşak pembe yanağına dayadım. Parmaklarımı onun etinin derinliklerine kazmaya direnmek için sahip olduğum özdenetimimin her zerresi gerekiyor.

Başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. Titrediklerini hissedebiliyorum.

"Keşke o kadar kolay olsaydı, benim küçük balerinim," dedim ona.

Gözleri genişliyor, ince gövdesi boyunca bir ürperme yayılıyor. Onun hakkında bu kadar çok şey biliyor olmam onu korkutuyor. Ne yaptığını ve ne sevdiğini biliyorum.

Bu kızın okumasının ne kadar kolay olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Kendini korumak için duvarlar örmeyi hiç öğrenmedi. Bir lale yatağı kadar savunmasız. Bahçesini dolaşıp, yerdeki çiçekleri birer birer koparmak niyetindeyim.

"Seni buraya hemen öldürmen için getirmedim," dedim ona. "Acı çekmen uzun ve yavaş olacak. Aileni defalarca kesmek için kullandığım bıçak sen olacaksın. Ancak zayıf, çaresiz ve sefalet içinde olduklarında, ancak o zaman ölmelerine izin vereceğim. Ve hepsini izleyebilirsin, küçük balerin. Çünkü bu bir trajedi ve kuğu prenses sadece son perdede yok oluyor."

Gözyaşları yanaklarından sessizce süzülerek gözlerini dolduruyor. Dudakları tiksintiyle titriyor.

Bana bakıyor ve bir kabustan fırlamış bir canavar görüyor.

Ve kesinlikle haklı.

Zajac için çalıştığım süre boyunca ağza alınmayacak şeyler yaptım. İnsanları şantaj yaptım, çaldım, dövdüm, işkence ettim ve öldürdüm. Hepsini vicdan azabı çekmeden yaptım.

İçimdeki iyi olan her şey on yıl önce öldü. Eskiden olduğum çocuğun son parçası Zajac'a bağlıydı - geriye kalan tek ailem oydu. Şimdi o gitti ve içimde hiç insanlık kalmadı. Artık ihtiyaç dışında hiçbir şey hissetmiyorum. Paraya ihtiyacım var. Güç. Ve her şeyden önce intikam.

İyi ya da kötü, doğru ya da yanlış yoktur. Sadece hedeflerim ve bu hedeflerin önünde duran şeyler.

Nessa başını yavaşça sallayarak gözyaşlarının daha hızlı akmasını sağladı.

"Sevdiğim insanları incitmene yardım etmeyeceğim," dedi bana. "Bana ne yaparsan yap."

Başka seçeneğin olmayacak, dedim, ağzımın kenarlarını kıvrılan bir gülümsemeyle. "Sana söyledim. Bu bir trajedi - kaderin zaten belirlendi.

Vücudu kaskatı kesildi ve bir an için o koca gözlerde o isyan kıvılcımının parladığını görüyorum. Sanırım bana vurmaya çalışmak için cesaretini toplayabilir.

Ama o kadar da aptal değil.

Bunun yerine, "Bu kader değil. Sen sadece tanrıyı oynamaya çalışan kötü bir adamsın."

Kapı kolunu bırakıp dimdik ayağa kalktı ama bu bizi birbirimize daha da yaklaştırdı.

"Nasıl bir hikayenin içinde olduğumuzu sen de benim kadar bilmiyorsun," diyor.

Şu an onu boğabilirdim. Bu onun gözlerindeki meydan okumayı söndürürdü. Bu ona, bu nasıl bir hikaye olursa olsun, mutlu sonla bitmediğini gösterecekti.

Ama sonra bunca aydır beklediğim acı zevklerden kendimi mahrum ederdim.

Onun yerine, "Makaleyi yazmaya bu kadar kararlıysan, neden bana önce kimi öldürmem gerektiğini söylemiyorsun? Annen? Senin baban? Aida Gallo'dan ne haber? Ne de olsa Tymon'ı vuran erkek kardeşi. . "

Adını söylediğim her aile üyesiyle, sanki ona vurmuşum gibi vücudu sarsılıyor. Sanırım onu en çok kimin inciteceğini biliyorum. . .

"Ya da yeni Meclis Üyesi?" Diyorum. "Kardeşin Callum ile çatışma burada başladı. Bizimle çalışmak için fazla iyi olduğunu düşündü. Şimdi belediyede güzel bir ofisi var. Onu orada bulmak çok kolay. Ya da onun Erie Caddesi'ndeki dairesine gidebilirdim. . "

"HAYIR!" Nessa kendini tutamayarak ağlar.

Tanrım, bu çok kolay. Neredeyse hiç eğlenceli değil.

"Şimdilik kurallar bunlar," dedim ona. "Kaçmaya çalışırsan seni cezalandırırım. Kendine zarar vermeye çalışırsan, seni cezalandırırım. Eğer emirlerimden herhangi birini reddedersen. . .peki, fikri anladınız. Şimdi sızlanmayı bırak ve odana dön."

Nessa solgun ve hasta görünüyor.

Söz konusu olanın sadece kendi hayatı olduğunu düşündüğünde meydan okurdu. Ama erkek kardeşinin ve baldızının adını verdiğimde, bu onun için gerçek oldu. Direncini bir anda yok etti.

Bu küçük oyun için onu seçtiğime pişman olmaya başlıyorum.

Pek mücadele edeceğini sanmıyorum.

Tabii ki, geçmesi için yer vermek için geri adım attığımda, uysalca odasına doğru koşuyor. Onurunu kurtarmak için son bir karşılık bile vermeden.

Bu evin her köşesine monte edilmiş kameralara erişebilmek için telefonumu çıkardım.

Onun merdivenlerden çıkışını, sonra uzun koridorda koşarak doğu kanadının sonundaki misafir süitine gidişini izliyorum. Kapısını iterek kapattı ve eski sayvanlı karyolaya çökerek yastığına hıçkırarak ağladı.

Ağlamasını izlemek için tekrar banka oturdum. Sonunda uykuya dalmadan önce bir saat ağlıyor.

Onu izlerken suçluluk ya da zevk hissetmiyorum.

Hiçbir şey hissetmiyorum.

10

Nessa

Sonraki dört günü o odada kilitli olarak geçiriyorum .

İlk başta devasa bir alan gibi görünen alan, kısa süre sonra korkunç derecede klostrofobik gelmeye başlar.

Kapım yalnızca, hizmetçinin günde üç kez bana bir tepsi yemek getirdiği an açılıyor. Koyu saçlı, badem biçimli gözleri ve Cupid'in yay ağzıyla yaklaşık otuz yaşında. Kalın, koyu taytlar, uzun bir etek ve bir önlükle tamamlanan eski moda bir hizmetçi üniforması giyiyor. Yeni tepsiyi bırakıp eskisini aldığı anda bana kibarca başını salladı.

Onunla konuşmaya çalışıyorum ama İngilizce bildiğini sanmıyorum. Ya da belki bana cevap vermemesi talimatı verildi. Bir iki kez bana anlayışlı bir bakış attı, özellikle ben daha da darmadağın ve öfkeli hale

geldiğimde, ama bana yardım edeceğine dair hiçbir yanılsamaya kapılmadım. Neden işini bir yabancı için riske atsın ki?

Pencereden dışarı bakarak çok zaman harcıyorum. Pencereleler 1,8 metre yüksekliğinde, uzun ve dikdörtgen olup, üstleri kemerlidir. Eğimli cam kurşun şeritlerle çizgilidir ve açılmazlar. Yapmış olsalar bile, yere kadar üç çok yüksek kat var.

Pencereleler, bir ayak kalınlığından daha kalın taş duvarlara yerleştirilmiştir. Bir kalenin kulesinde kilitli kalmak gibi.

En azından kendi banyom var, böylece çişimi yapabilir, duş alabilir ve dişlerimi fırçalayabilirim.

Oraya ilk kez girdiğimde ve lavabonun yanında dizilmiş, yepyeni ve el değmemiş bir diş fırçası, diş ipi, saç fırçası ve tarak gördüğümde, içim korkuyla ürperdi. Benim kaçırılmam önceden planlanmıştı. Beni esir alan kişinin delirmiş zihninde başka hangi entrikaların döndüğünü ancak hayal edebiliyorum.

Hala adını bile bilmiyorum.

Tanıştığımızda o kadar korkmuştum ki ona sormadım bile.

Aklımda ona Canavar diyordum. Çünkü o benim için öyle - sahibini kaybetmiş kuduz bir köpek. Şimdi de ulaşabildiği herkesi ısırmaya çalışıyor.

Tepsiideki yiyeceklerin hiçbirini yemem.

İlk başta streten midem bulanıyor ve iştahım yok.

İkinci gün, bir protesto biçimi haline geldi.

Canavar'ın psikopatik planına katılmaya hiç niyetim yok. Bu odaya kapatılmış küçük evcil hayvanı olmayacağım. Beni haftalarca ya da aylarca burada tutacağını ve sonunda beni öldüreceğini düşünüyorsa, onun planlarını mahvetmek için şu anda açlıktan ölmeyi tercih ederim.

Hâlâ banyo lavabosundan su içiyorum - susuz kalma işkencesiyle yüzleşecek kadar cesaretim yok. Ama yemek yemeden uzun süre dayanabileceğime oldukça eminim. Kalori kısıtlaması ve bale el ele gider. Aç hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve bunu görmezden gelmeye alışkınım.

Beni yoruyor. Ama sorun değil. Zaten bu lanet olası odada yapacak hiçbir şeyim yok. Kitap yok. Yazı masasında kağıt yok. Zamanımı geçirmenin tek yolu pencereye bakmak.

Engelim yok ama yine de pli  , tendus, d  gag  s, rond de jambe a terre, frapp  , atasözü ve hatta grand battement çalışabiliyorum. Yerdeki eski kilimler yüzünden ciddi sıçramalar veya katlar arası egzersizler yapmaya cesaret edemiyorum. Ayağıma takılıp burkmak istemiyorum.

Geri kalan zamanlarda cam kenarında oturup duvarlarla çevrili bahçeye bakıyorum. Aşağıda   e  meler ve heykeller görüyorum.   ardaklar ve hoş koltuklar. Hepsi büyümüş - görünüşü göre Canavar bir bahçıvan için para ödemiyor. Ama asterler   i  ek a  ıyor, aslana  zılar ve Rus adaçayı. Mor   i  ekler, kırmızı yapraklara karşı parlaktır. İçeride ne kadar uzun süre hapsolursam, bu lo   ve tozlu odada kilitli kalmak yerine orada oturup çiçeklerin ve çimenlerin kokusunu almak için o kadar çaresiz kalıyorum.

Dördüncü gün, hizmetçi beni yemek yemeye teşvik etmeye   alışıyor. Domates   orbası ve pastırmalı sandviç tepsisini işaret ederek Lehçe bir şeyler söylüyor.

Başımı sallıyorum.

Hayır, te  ekk  rl  r, dedim. "A   değilim."

Ondan birkaç kitap istemek istiyorum ama inatçı tarafım beni esir alanlardan hiçbir şey istemiyor. Bunun yerine, en sevdiğim romanların en iyi kısımlarını, özellikle de küçükken sevdiklerimi hatırlamaya çalışıyorum. Duvarlarla çevrili bahçe bana The Secret Garden'dakini hatırlatıyor. Mary Lennox'u düşünüyorum. O sadece bir   ocukt   ve

zaten sağlam bir iradesi vardı. Ne kadar güzel kokarsa koksun, bir tas çorba için boyun eğmezdi. Duvara fırlatacaktı.

Beşinci gün hizmetçi bana kahvaltı veya öğle yemeği getirmedi. Bunun yerine, öğleden sonra bir elbise çantasında yeşil ipek bir elbiseyle gelir. Pençe ayaklı büyük küveti sıcak suyla doldurmaya başladı ve bana soyunmamı işaret etti.

Kesinlikle hayır, dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak.

Her duştan sonra aynı kirli kıyafetlerimi giyiyorum, gardıroptan bir şey giymeyi reddediyorum.

Hizmetçi iç çekti ve odadan çıktı, birkaç dakika sonra yanında iri yarı, siyah saçlı bir adamla geri döndü.

Onu tanıyorum. Arabamı tamir edecekmiş gibi davranan ve onun yerine koluma vuran pislik oydu. Ben baygınken o iri, etli, kıllı ellerini üzerime koyması düşüncesi tüylerimi ürpertiyor.

Beni tekrar gördüğünde gülümsemesini sevmiyorum. Dişleri çok köşeli ve çok beyaz. Bir vantrilok kuklası gibi görünüyor.

Soyun, diye emretti.

"Neden?" Diyorum.

"Çünkü patron öyle diyor," diye homurdandı.

Birisi bana bir şey yapmamı söylediğinde, itaat etme dürtüsünü hissediyorum. Evde ve dans stüdyosunda yapmaya alıştığım şey bu. emirleri uyguluyorum

Ama burada değil. Bu insanlarla değil.

Kollarımı bedenime sıkıca sarıp başımı sallıyorum.

"Senin aksine ben patronuna hesap vermem," diyorum.

Hizmetçi bana uyarar bir bakış attı. Siyah saçlı adamla arasına koyduğu mesafeden bu adamdan hoşlanmadığını söyleyebilirim. Bana onunla uğraşmamamı, nezaket kisvesinin ancak bu kadar derine indiğini söylemeye çalışıyor.

Bunu kendim için tahmin edebilirdim. Canavardan ne kadar hoşlanmasam da, en azından zeki görünüyordu. Bu adam, mağara adamı kaşları ve huysuz kaşları ile baştan aşağı bir serseri gibi görünüyor. Aptal insanlar yaratıcı değildir. Hep şiddete başvururlar.

"İşte olay şu," diyor serseri bana kaşlarını çatarak. "Klara'nın yıkanmana ve giyinmene yardım etmesi gerekiyor. Bunu yapmasına izin vermezsen, seni çırılçıplak soymak ve kendi ellerimle sabunlamak bana kalır. Ve bu konuda Klara kadar nazik olmayacağım. Bu yüzden işbirliği yapmak sizin yararınızdır."

Bu aşırı büyümüş maymunun bana bir kalıp sabunla saldırması fikri dayanamayacağım kadar fazla.

"İyi!" çıt diyeyim "Ben banyo yapacağım. Ama sadece sen gidersen."

"Şartlar koyamazsın," diye gülüyor maymun, kocaman kafasını bana doğru sallayarak. "Denetlemem gerekiyor."

Tanrım, yüzündeki kendini beğenmiş ifadeden kusmak istiyorum. Benim o küvete girmemi izlemiyor, zaten kendi isteğiyle de değil. Mary Lennox ne yapardı?

"Bana o elbiseyi giydirmeye kalkarsan onu paramparça ederim," dedim sakince.

"Bir sürü elbisemiz var," diyor maymun, sanki umursamıyormuş gibi.

Yine de yüzündeki kızgınlığın titrediğini görüyorum. Talimatı bana o elbiseyi giydirmektir, herhangi bir elbiseyi değil.

"Git buradan, Klara hazırlanmama yardım etsin," diye ısrar ettim.

Yüzündeki kendini beğenmiş gülümseme kaybolur. Maymun yerine somurtkan bir yürümeye başlayan çocuğa benziyor.

"İyi," diyor kısaca. "Yine de acele etsen iyi olur."

Onurunu kurtarmaya yönelik bu girişimiyle, salona geri döner.

Klara, yüzleşmenin bu kadar kolay sona ermesiyle rahatlamış görünüyor. Şimdi neredeyse ağzına kadar buharı tüten suyla dolu olan küveti işaret ediyor. Badem veya hindistancevizi gibi bir çeşit yağ ile kokulandırdı.

En azından artık adını biliyorum.

"Klara?" Diyorum.

Başını sallıyor.

"Nessa," kendi göğsüme dokunuyorum.

Tekrar başını salladı. Bunu zaten biliyordu.

"Onun adı ne?" Maymunun az önce gözden kaybolduğu kapıyı işaret ediyorum.

Bir an tereddüt ettikten sonra, "Jonas," diyor.

"Jonas tam bir pislik." diye mırıldandım.

Klara cevap vermiyor ama sanırım dudaklarında minicik bir gülümseme görüyorum. Beni anlıyorsa, kesinlikle kabul eder.

Peki ya patronun? Ona sorarım. "Onun adı ne?"

Cevap vereceğini sanmadığım daha da uzun bir duraklama. Sonra, sonunda Klara, "Mikolaj," diye fısıldar.

Bunu şeytanın adı gibi söylüyor. Sanki daha sonra haç çıkarmak istiyormuş gibi.

Jonas'tan çok ondan korktuğu açık.

Tekrar banyoyu işaret ediyor ve "Wejdz prosze" diyor. Tek kelime Lehçe bilmiyorum ama bunun "Lütfen içeri girin" veya "Acele edin, lütfen" anlamına geldiğini varsayıyorum.

"Tamam," diyorum.

İğrenç olmaya başlayan sweatshirt'ümü ve kot pantolonumu çıkardım, sonra sütyenimi çıkardım ve külotumu da çıkardım.

Klara çıplak vücuduma bakıyor. Çoğu Avrupalı gibi o da çıplaklıktan utanmıyor.

"Piğkna figura," diyor.

"figura"nın "şekil" anlamına geldiğini varsayıyorum. Umarım "Piğkna", "güzel" anlamına gelir ve "çete benzeri" veya "korkunç" anlamına gelmez.

Dilleri her zaman sevmişimdir. Çocukken ailem bana Gaeilge öğretti ve ben okulda Fransızca ve Latince dersleri aldım. Ne yazık ki, Lehçe bir Slav dilidir, bu nedenle pek çok kelimeyi paylaşmaz. Klara'nın benimle konuşmasını sağlayıp, işin özünü anlayıp anlayamayacağımı merak ediyorum.

Benimle konuşmaması gerektiğini biliyorum. Ama beni giydirmesi gerekiyordu. Onu ne kadar rahatsız edersem, banyo ve saç yıkama işlerinde işbirliği yapmam için o kadar rahatlıyor. Yakında "sabun" (mydło), "şampuan" (szampon), "lif" (myjka), "küvet" (wanna), "elbise" (suknia) ve "pencere" (okno) kelimelerini öğrendim. .

Klara kendine rağmen her şeyi hatırlayabildiğimden etkilenmiş görünüyor. Neredeyse benim kadar zevk aldığı bir oyun haline geliyor.

Sonunda gülümsüyor, bir sıra güzel beyaz dişlerini gösteriyor ve hatta kelimeleri ona tekrar etmeye çalıştığımda kötü telaffuzuma gülüyor.

Jonas ve diğerleriyle hoş bir etkileşim kurmasını engellediğinden şüpheliyim. Buralarda gördüğüm tek insan iri yarı, somurtkan, dövmele adamlar. Ve tabii ki, görünüşe göre Mikolaj olarak adlandırılan Canavar, ona gerçek bir insan adı verecek gerçek bir annesi ve babası olduğunu hayal etmekte zorlanıyorum.

Kasap'ın babası olduğunu iddia ediyor.

Sanırım bu mümkün. Ne de olsa babam bir gangster. Ama Mikolaj'ın söylediği hiçbir şeye güvenmiyorum. Onun gibi adamlara yalan söylemek nefes almaktan daha kolay gelir.

Klara sadece beni yıkamakla kalmayıp kaşlarımdan aşağı her santimimi tıraş etmekte ısrar ediyor. Bu konuda kavga etmeyi düşünüyorum ama buna katılıyorum, çünkü sonunda benimle konuşuyor ve bunun durmasını istemiyorum. Beni kurularken "jilet" ve "tıraş kremi" ve ayrıca "havlu" kelimelerini bana söylüyor.

Havluyu vücuduma sıkıca sarınca beni bir sandalyeye oturttu ve saçlarımı taramaya başladı.

Saçlarım son zamanlarda çok uzadı. Her gün topuz ya da atkuyruğu yaptığım için pek fark etmemiştim. Klara yorulmadan fön makinesi ve kürek fırçasıyla çalışırken, neredeyse sırtımın küçük kısmına kadar iniyor, kalın ve dalgalı ve kuruması sonsuza kadar sürüyor.

Her şeyde olduğu gibi bunda da iyidir.

"Bir kuaförde mi çalışıyordun?" Ona sorarım.

Soruyu anlamayarak bana tek kaşını kaldırdı.

Salon mu? Spa?" diyorum, onunla fön makinesinin arasını işaret ederek.

Bir an sonra güzel yüzü anlayışla aydınlanıyor ama başını sallıyor.

"Nie," diyor. HAYIR.

Saçla işini bitirdiğinde, Klara makyajımı yapıyor, ardından yeşil elbiseyi ve bir çift altın rengi bantlı sandaleti giymeme yardım ediyor. Elbisenin malzemesi o kadar ince ve hafif ki, fermuarını çektikten sonra hala çıplak hissediyorum. Ve gerçekten de altımda çıplağım, yapışan malzeme bir tanga kadar izin vermiyor.

Klara kulaklarıma altın küpeler takıyor, sonra etkiyi takdir etmek için geri çekiliyor.

Ancak o zaman durup tam olarak ne için giyindiğimi merak ediyorum. Tuhaf sürece o kadar kapılmıştım ki, tüm bunların amacını merak etmeyi unuttum.

"Nereye gidiyorum?" Ona sorarım.

Klara anlamayarak ya da söylemesine izin verilmediğinden başını salladı.

Sonunda, yaklaşık bir haftadır ilk kez odamdan dışarı adım atmaya hazırım.

Heyecanıma engel olamıyorum. Özgürlük duygum bu kadar acınası bir şekilde daraldı. Evin geri kalanına adım atmak Çin'e seyahat etmek gibidir.

Beni banyo yaparken izleyemediği için somurtan Jonas'ın bana eşlik etmesinden nefret ediyorum. Kolumu tutmaya çalıştı ve ben onu silkeleyerek, "Tek başıma gayet iyi yürüyebiliyorum!"

Bana hırladı ve ben, büyük bir köpeğe tokat atan ve sonra hemen pişman olan bir kedi yavrusu gibi geri çekildim.

Yine de işe yaradı. Koridorda tek başıma yürümeme izin verdi, o kadar hızlı ilerliyordum ki cılız sandaletlere zar zor yetişebiliyordum.

Neden beni böyle giydirdiler? Nereye gidiyorum?

Tüm bu zahmete sırf beni güzel bir ceset yapmak için girmediklerini ummaktan başka çarem yok.

Yine akşam oldu. Ev elektrik lambalarıyla aydınlatılıyor ama hepsi o kadar zayıf ve sararmış ki, mum ışığı da olabilir.

Konağın içini henüz tam gün ışığında görmedim. Şimdi olduğundan daha parlak olmayabilir. Dar pencereler ve kalın taş duvarlar, özellikle ev küçük bir ormanın ortasına kurulmuş gibi görüldüğünde, fazla güneş ışığının girmesine izin vermiyor.

Hala şehirde olup olmadığımızı bile bilmiyorum. Tanrım, bildiğim kadarıyla tamamen farklı bir ülkede olabilirdik. Ancak ben öyle düşünmüyorum. İrlandalı Çete, İtalyan Mafyası, Polonyalı Braterstwo, Rus Bratva - hepsi nesillerdir olduğu gibi Chicago'nun kontrolü için savaşıyorlar. Kaderin yükselip alçaldığı ve güç dengesinin değişip büküldüğü, yerel olarak yetişmiş ve yabancı yüzlerce başka çete ve kohortu serpiştirin. . .

Kimse ayrılmıyor. Kimse mücadeleden vazgeçmiyor.

Canavar intikamını istiyor ve şehri de istiyor. Beni fazla uzağa götürmezdi. Çünkü o zaman Chicago'dan çok uzakta olurdu.

Bahse girerim şehre hâlâ bir saatlik mesafedeyizdir. Belki Chicago'nun içinde. Bir sürü eski malikane var - herhangi birinde olabilirim.

Ve eğer hala Chicago'daysam. . . o zaman ailem beni bulur. Bundan eminim. Avlanmayı asla bırakmayacaklar. Beni eve getirecekler.

Bu düşünce göğsümde uçuşan bir kelebek gibi.

Jonas'ın beni büyük bir yemek odasının çifte kapısından sessizce geçirmesi beni neşelendiriyor.

Uzun bir masa, bir kralı ve tüm sarayını ziyafet çekebilecek türden alanı dolduruyor. Her iki taraftaki düzinelerce sandalyeye kimse oturmuyor. Başında oturan tek bir adam var: Canavar.

Tüm yiyecek tabakları bu uçta toplanmıştır. Limonla doldurulmuş kavrulmuş tavuk, beyaz dil balığı filetosu, kızarmış sebzeler, pancar salatası, erimiş tereyağı damlayan kabarık patates püresi yığınları. İnce dilimlenmiş huysuz kahverengi ekmek ve bir kase kremalı mantar çorbası. Koyu kırmızı şarap kadehleri.

İki yer döşendi: biri onun için, biri benim için.

Gıda dokunulmaz. Mikolaj beni bekledi.

Uzun kollu, kömür grisi bir gömlek giyiyor, dövmeli kollarını göstermek için kolları dirseklerine kadar sıyrılıyor. Dövmeleri boynunda yükseliyor, girift ve karanlık, yüksek bir yaka gibi. Yüzünün ve ellerinin pürüzsüz teni, aksine hayalet gibi solgun görünüyor.

İfadesi kurda benzer - aç ve kötü niyetli. Gözleri kurt gözleri, mavi ve kış.

İsteğim dışında beni içeri çekiyorlar. Bakışlarıyla karşılaşıyorum, başka tarafa bakıyorum, sonra tekrar geriye bakmak zorunda kalıyorum. Odada sadece ikimiz varız. Jonas bizi terk etti.

Otur, dedi Mikolaj sertçe.

Hemen yanındaki koltuğu gösteriyor.

Masanın çok altında olmayı tercih ederim.

Ancak tartışmak anlamsız - bir parmak şıklatmasıyla korumasını geri çağırabilir. Jonas beni Canavar'ın istediği sandalyeye oturtur. Beni ona bağlayabilirdi. Ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Minderli koltuğa çöktüğüm anda burun deliklerim yemeğin sıcak ve cezbedici kokusuyla doldu. Tükürük ağızma akıyor. Açlığımı neredeyse

yenmiştim. Şimdi kendimi halsiz ve başım dönüyor, yemek yemek için çaresiz hissediyorum.

Mikolaj bunu görüyor.

Devam et, diyor.

Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor.

Aç değilim, diye zayıfça yalan söyledim.

Mikolaj sinirli bir ses çıkarır.

"Gülünç olma," diye çıkıştı. "Günlerdir bir şey yemediğini biliyorum."

Güçlkle yutkunuyorum.

"Ve yapmayacağım," diyorum. "Senin yemeğini istemiyorum. Eve gitmek istiyorum."

Bir kahkaha patlatıyor.

"Eve gitmiyorsun," diyor. "Durmadan."

Aman Tanrım.

Hayır, buna inanmıyorum. inanamıyorum

Burada kalmıyorum ve onun yemeğini yemeyeceğim.

Ellerimi kucağımda bir düğüm haline getirdim.

O zaman sanırım açlıktan öleceğim, dedim usulca.

Canavar, bir parça rosto bifteği bir dizi sivri maşayla mızraklıyor. Tabasına koyuyor, bıçağını ve çatalını alıyor ve bir ısırık kesiyor. Sonra ağzına koydu ve yavaşça çiğneyip yutarken bana baktı.

"Açlıktan ölmen umurumda mı sanıyorsun?" konuşarak sorar. "Acı çekmeni istiyorum küçük balerin. Benim şartlarıma göre, senin değil.

Yemek yemeyi reddetmeye devam edersen seni yatağına bağlarım ve boğazından aşağı bir besleme tüpü tıklarım. Ben izin verene kadar ölmeyeceksin. Benim tarafımdan yönetilen mükemmel bir anda.”

Gerçekten baygıyım. Planım her dakika daha aptalca görünüyor. Yatağa bağlı olmanın bana ne faydası var? Açlıktan ölmek ne işe yarar? Beni daha da zayıflatıyor. Kaçma fırsatım olsa bile, bundan faydalanamayacak kadar yorgun olurdum.

Ellerimi büküyorum, daha sıkı ve daha sıkı.

Ona teslim olmak istemiyorum. Ama başka ne yapabilirim bilmiyorum. Beni tuzağa düşürdü. Yaptığım her hareket sadece ilmiği daraltıyor.

"Tamam," diyorum sonunda. "Yiyeceğim."

"İyi." Başını sallıyor. “Biraz et suyu ile başlayın, böylece hepsini tekrar kusmazsınız.”

"Bir şartla," diyorum.

Alay ediyor. "Koşulları sen koymuyorsun."

"Zahmetli bir şey değil."

Mikolaj, belki de sadece meraktan duymak için bekliyor.

"Odamda canım sıkılıyor. Kütüphaneye ve bahçeye inmek istiyorum. Bileğimde bu şey var. Ve kameralar ve korumalar. Kaçmaya çalışmayacağım.”

Kabul etmesini pek beklemiyorum. Sonuçta, neden yapsın ki? Bana acı çekmemi istediğini söyledi. Neden herhangi bir eğlenceye izin versin ki?

Teklifi dikkate alması beni şaşırttı.

“Her gün yemek yiyecek, duş alacak ve temiz giysiler giyeceksin” diyor.

"Evet." Fazla hevesle başımı salladım.

“O zaman evin ve bahçenin etrafında dolaşabilirsin. Batı kanadı dışında her yerde.”

Ona batı kanadında ne olduğunu sormuyorum. Muhtemelen kendi odalarının bulunduğu yer orasıdır. Ya da av ganimetleri gibi duvara monte edilmiş kurbanlarının kopmuş kafalarını sakladığı yer. Hiçbir şeyi onun önüne koymazdım.

Mikolaj et suyunu kepçeyle kaseme koyuyor, bir kısmı tabağa dökülsün diye dikkatsizce.

"İşte," diyor. "Yemek yemek."

kaşıkla ağzıma alıyorum. Şüphesiz şimdiye kadar tattığım en lezzetli şey. Zengin, tereyağlı, sıcak, ustalıkla tatlandırılmış. Kâseyi kaldırıp hepsini içmek istiyorum.

Yavaş, diye uyardı beni. "Kendini hasta edeceksin."

Çorbanın yarısını yedikten sonra şaraptan bir yudum alıyorum. Bu da çok lezzetli, ekşi ve güzel kokulu. Sadece bir yudum alıyorum çünkü neredeyse hiç içmem ve kesinlikle Canavar'ın yanında aklımı kaybetmek istemiyorum. Beni buraya sadece karnımı doyurmak için getirdiğini düşünecek kadar aptal değilim.

İkimiz de yemeğimizi bitirene kadar sessiz kaldı. Masadaki neredeyse her şey hala dokunulmamış. Sadece çorbayı ve biraz ekmeği halledebildim. Sığır eti küçük bir porsiyon sebze ile yedi. Bu kadar zayıf olmasına şaşmamalı. Belki insan yemeklerini sevmiyordur. Belki de sıcak kan içmeyi tercih ediyordur.

Bitirdiğinde tabağını kenara itti ve çenesini avucuna yaslayarak buz gibi bakışlarını bana dikti.

"Ailenin işi hakkında ne biliyorsun?" bana soruyor

Yiyecek akışından ısınmış ve mutlu hissediyordum, ama soğuk suyla çarpmış bir istiridye gibi hemen tekrar kapandım.

Hiçbir şey, dedim ona, kaşığımı bırakırken. "Hiçbir şey bilmiyorum. Bilseydim bile sana söylemezdim."

"Neden?" diyor. Gözleri eğlence ile parlıyor. Anlaşılmaz bir nedenden ötürü bunu komik buluyor.

"Çünkü onları incitmek için kullanmaya çalışırsın," dedim.

Sahte bir endişeyle dudaklarını büzüyor.

"Seni dahil etmemeleri seni rahatsız etmiyor mu?" bana soruyor

Bunu bir cevapla yüceltmek istemediğimden dudaklarımı birbirine bastırdım. Ama kendimi, "Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun," diye düşünürken buluyorum.

"Ağabeyinin babanın konumunu devralacağını biliyorum. Kız kardeşin herkesi hapisten uzak tutmak için elinden gelenin en iyisini yapacaktır. Peki ya sen, Nessa? Tüm bunların neresine sığıyorsun? Sanırım senin için de bir evlilik ayarladılar, tıpkı kardeşin için yaptıkları gibi. Belki de Gallolardan birine. . . üç oğulları var, değil mi? Sen ve Aida iki kez kardeş olabilirdin.

Sözleri, bakışlarından daha çok içimi ürpertiyor. Bizim hakkımızda nasıl bu kadar çok şey biliyor?

"Yapmıyorum . . . Değilim . . . Herhangi bir evlilik anlaşması yok," dedim parmaklarıma bakarak. O kadar sıkı bükülmüşler ki, kucağımdaki bir solucan yığını gibi solgunlaştılar ve kansız kaldılar.

Bunu söylememeliydim. Halihazırda sahip olduğundan daha fazla bilgiye ihtiyacı yok.

Mikolaj kıkırdar.

“Bu çok kötü” diyor. "Çok güzelsin."

Yanaklarımın alev aldığını hissedebiliyorum ve bundan nefret ediyorum. Utangaç olmamdan ve kolayca utanmamdan nefret ediyorum. Aida ya da Riona burada olsaydı, bu şarabı suratına fırlatırlardı. Sadece ağlamamak için savaşıyor ve korkmuş ve kafası karışmış hissetmezler.

Dudağımı o kadar sert ısırıyorum ki ağızımda şarabın kalıntılarıyla karışmış kan tadı alıyorum.

Daha önce gördüğüm hiçbir yüze benzemeyen yüzüne baktım - güzel, kırılgan, ürkütücü, acımasız. İnce dudakları mürekkeple çizilmiş gibi. Gözleri içimde yanıyor.

Sesimi bulmak çok zor.

"Senden ne haber?" yutkundum. "Mikolaj, değil mi? Sanırım Polonya'dan Amerikan Rüyası'nı mı arıyorsunuz? Yine de kasvetli eski malikanenize getirecek bir eş yok. Kadınlar yılanlarla yatmayı sevmezler."

Onu gücendirmek istedim ama bana sadece soğuk bir şekilde gülümsedi.

"Endişelenme," diyor yumuşak bir sesle. "Kadın arkadaşlığım asla eksik olmaz."

surat asıyorum Sert ve ürkütücü bir şekilde yakışıklı olduğunu inkar edemem. Ama bu kadar gaddar birine 10 metre yaklaşmayı isteyeceğimi hayal bile edemiyorum.

Ne yazık ki, o yarıçapın içindeyim ve yakında daha da yakınlaşacağım.

Çünkü artık yemek yediğimize göre Mikolaj daha fazla eğlence bekliyor.

Beni yemek odasından çıkarıp bitişikteki boşluğa götürüyor. Cilalı parke zemini ve tavanın ortasından sarkan geniş bir avizesi olan gerçek

bir balo salonu. Çatı, yıldızlar için benekli altın beneklerle koyu lacivert renge boyanmıştır. Duvarlar altın ve perdeler lacivert kadife.

Şimdiye kadar gördüğüm, gerçekten güzel diyebileceğim tek oda bu - evin geri kalanı çok gotik ve iç karartıcı. Yine de zevk alamıyorum çünkü müzik çalıyor ve görünüşe göre Mikolaj benden dans etmemi bekliyor.

Ben kaçamadan sağ elimi tuttu ve sol eliyle belimden yakaladı. Çelikten daha güçlü kollarıyla beni kendine çekti. O gerçekten hızlı. Ve sinir bozucu derecede iyi bir dansçı.

Uzun ve pürüzsüz adımlarıyla beni boş balo salonunda döndürdü.

Ona bakmak istemiyorum. Onunla konuşmak istemiyorum. Ama "Dans etmeyi nereden biliyorsun?" diye sormaktan kendimi alamıyorum.

"Bu bir vals" diyor. "İki yüz yılda pek değişmedi."

"Bunu icat ettiklerinde buralarda mıydın?" kabaca söylüyorum.

Mikolaj sadece gülümsüyor ve beni kendi etrafında dönmeye zorlayarak geriye doğru itiyor.

Çalan şarkıyı hatırlıyorum: Abel Korzeniowski'nin "Satin Birds"ü. Hüzünlü ve akılda kalıcı ama aslında oldukça güzel bir şarkı. Bu andan önce favorilerimden biri.

Böyle bir hayvanın aslında iyi bir müzik zevki olduğunu düşünmekten hoşlanmıyorum.

Vücutlarımızın birbirini ardına bu kadar kolay hareket etmesinden nefret ediyorum. Dans etmek benim ikinci doğam. Onun liderliğini takip etmekten kendimi alamıyorum, hızlı ve pürüzsüz. İçimde kabaran haz dalgasına da engel olamıyorum. Beş günlük çaresiz esaretten sonra hareket edecek bu kadar çok alana sahip olmak harika.

Kimin elinin çıplak sırtımdan aşağı kaydığını, kimin parmaklarının benimkilere dolanmış olduğunu unutuyorum. En kötü düşmanımın kollarında kilitli olduğumu, onun vücudundan benimkine yayılan ısıyı hissedebildiğimi unutuyorum.

Bunun yerine gözlerimi kapatıyorum ve yerde uçuyorum, elinin ekseninde dönüyor, baldırının çelik çubuğuna dalıyorum. Dans etmeyi o kadar çok istiyorum ki nerede olduğum veya kiminle olduğum umrumda değil. Şu anda kaçmanın tek yolu bu - kendimi bu anda pervasızca ve geri dönülmez bir şekilde kaybederek.

Yıldızlı tavan başımın üzerinde dönüyor. Bir haftalık uyuşukluktan sonra dayanıklılığını kaybetmiş olan kalbim gittikçe daha hızlı atıyor. Yeşil ipek elbise vücudumun etrafında akıyor, tenime zar zor dokunuyor.

Ancak parmakları göğüslerimin arasındaki çıplak etten aşağı inip gırtlığımdan aşağı indiğinde gözlerim birden açıldı ve dikilip doğruldum ve olduğum yerde kalakaldım.

Nefes alıyorum ve terliyorum. Uyluğu benimkilerin arasına sıkıştırıldı. Bu elbisenin gerçekte ne kadar ince olduğunun acı bir şekilde farkındayım, aramızda hiçbir engel yok.

Elbisenin eteğine takılıp kendimi kollarından kurtardım. İnce ipek, bir atış gibi bir sesle yırtılır.

"Bırak beni!" çıt diyeyim

Dans etmeyi sevdiğini sanıyordum, dedi Mikolaj alaycı bir şekilde. "Eğleniyor gibiydin."

"Bana dokunma!" Sesimi olabildiğince öfkeli çıkarmaya çalışarak tekrar söylüyorum. Sesim doğal olarak yumuşaktır. Her zaman çok nazik çıkıyor, en kızgın olduğum zamanlarda bile. Kendimi huysuz bir çocuk gibi hissettiriyor.

Ani ruh hali değişikliğime gözlerini deviren Mikolaj bana böyle davranıyor. Benimle oynuyordu. Birlikte oynamayı bırakır bırakmaz, artık bana ihtiyacı kalmadı.

"İyi," diyor. "Akşamımız sona erdi. Odana geri dön."

Tanrım, çok sinir bozucu!

Burada onunla kalmak istemiyorum ama yatağa gönderilmek de istemiyorum. Orada tekrar kilitli, sıkılmış ve yalnız kalmak istemiyorum. Canavar'dan ne kadar nefret etsem de bu hafta boyunca yaptığım en uzun sohbet oldu.

"Beklemek!" Diyorum. Peki ya ailem?

"Onlar hakkında ne?" diyor sıkılmış bir tonda.

"Benim için endişeleniyorlar mı?"

En ufak bir mutluluk belirtisi olmadan gülümsüyor. Bu saf kötülüğün gülümsemesi.

"Akıllarını kaybediyorlar," diyor.

Tahmin edebiliyorum.

Eve gelmediğimi ilk gece fark edeceklerdi. Eminim yüzlerce kez telefonumu aramaya çalışmışlardır. Arkadaşlarımı da arayacaklardı. Adımlarımı takip etmeleri için adamlarını Loyola ve Lake City Ballet'i ziyarete gönderdiler. Muhtemelen cipim için sokakları aradılar. Acaba yolun kenarında bulmuşlar mı?

Polisi de aradılar mı? Yardım edebilirsek asla polisi aramayız. Partilerde komiserle iyi geçiniriz ama polisleri Mikolaj'ın yapacağından daha fazla işimize karıştırmayız.

Ailemin ne kadar korkmuş ve endişeli olduğunu düşünerek gülümsediğini tek kez bu kez gördüm. Benden koşarak buz gibi gözlerini kazıyarak kafasından çıkartma isteği geliyor.

Benimle dans etmesine izin verdiğime inanamıyorum. Dokunduğu her yerin, tenimin tiksintiyle yandığını hissediyorum.

Yine de yalvarmaktan kendimi alamıyorum.

"En azından onlara güvende olduğumu söyler misin?" ona soruyorum "Lütfen."

Gözlerimle, yüzümle, hatta ellerimi önümde kavuşturmuş ona yalvarıyorum.

Biraz ruhu varsa, biraz olsun, yüzümdeki acıyı görecektir.

Ama içinde hiçbir şey yok.

Sadece gülüyor, başını sallıyor.

"İmkanı yok" diyor. "Bu tüm eğlenceyi bozar."

11

miko

Beş gün boyunca, Nessa'yı arayan Griffinlerin şehri yerle bir etmelerini izledim. Adamlarım, Griffinlerin en ufak bir kanıt bulamadan nasıl tehdit ettiğini, rüşvet verdiğini ve aradığını bana rapor ediyor.

Nessa'nın nerede saklandığını sadece beş kişi biliyor: Jonas, Andrei, Marcel, Klara ve ben. Düzinelerce askerimden sadece en güvendiklerim neyin peşinde olduğum hakkında bir fikir sahibi. Her birini, tek bir kelimesini fısıldarlarsa, hatta tek bir arkadaşı veya sevgiliye bile ima ederlerse, kafalarının arkasına bir kurşun sıkacağım konusunda uyardım.

Gallo'ların Nessa'yı bulmak için aynı derecede çılgınca olduğunu görmek beni çok heyecanlandırdı. Dante, Nero ve Sebastian Gallo, hepsi ve en çok da Aida Gallo'nun peşinde. Sadece aylar önce can düşmanları

olan iki ailenin, şimdi içlerinden en küçüğünü bulmak için nasıl çaresizlik içinde birleştikleri neredeyse dokunaklı.

Ya da onların ittifakı tam da çözmeye kararlı olduğum şey değilse dokunaklı olurdu.

Yaşayıp yaşamadığına ya da nerede kaybolmuş olabileceğine dair hiçbir fikirleri olmaması hoşuma gidiyor. Bilmemek işkencedir. Ölüm kabul edilebilir. Ama bu . . . onları kemirecek. Onları kaosa sürükler.

Bu sırada Nessa Griffin can sıkıntısından deliye döner. Odasındaki kameralardan onu izliyorum. Hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibi kafesinde volta attığını görüyorum.

Açlık bir sorun. Başlamak için zaten zayıftı - haftalarca açlığa dayanacak yağ depoları yok. Huysuz protestolarıyla planlarımı alt üst etmesine izin veremem.

Ben de Klara'ya akşam yemeği için Nessa'yı giydirmesini emrediyorum. Onu yemekle baştan çıkarmaya ve bu başarısız olursa, onu zorla boğazına tıkmaya niyetliyim.

Zaten onu tekrar şahsen görmek istiyordum. Telefonumun ekranındaki bir figür olarak beni eğlendiriyor, ancak bu, bedende sağlayabileceği enfes korku ve öfke buketiyle karşılaştırılmaz.

Jonas onu resmi yemek odasına sürüklediğinde, Klara'nın işini biraz fazla iyi yaptığını görüyorum. Nessa'yı sadece dans kıyafetleri ya da okul kıyafetleri içinde gördüm, saçları geriye çekilmiş ve yüzü yeni temizlenmiş. Etkilemek için giyindiğinde, Nessa Griffin çok etkileyici.

Yemeksiz geçen birkaç gün, onu her zamankinden daha cılızlaştırdı. Yeşil ipek elbise vücuduna yapışmış, onu beklediğimi fark ettiğinde aldığı ani hava girişine kadar her nefesini gösteriyor.

Açık kahverengi saçları, beklediğimden daha uzun ve kalın dalgalar halinde omuzlarından aşağı süzülüyor. Işığı tıpkı ipek elbise gibi, tıpkı onun parlak teni ve iri yeşil gözleri gibi yansıtıyor. Her zerresi ışıltı ışıltı.

Ama inanılmaz derecede kırılgan. Boynunun, kollarının ve parmaklarının inceliği ürkütücü. O kuş benzeri kemikleri denemeden bile kırabilirim. Döndüğünde köprücük kemiklerini ve kürek kemiklerini görebiliyorum. Onun kıvrımlı tek yeri o büyük, yumuşak, titreyen dudakları.

Klara'nın Nessa'nın yüzünü boyarken o dudakları çıplak bıraktığını gördüğüme sevindim. Bale terliği gibi uçuk pembe. Ham ve masum bir renk. O elbisenin altında meme uçlarının aynı tonda olup olmadığını merak ediyorum.

Yanaklarına ve burun kemerine dağılmış soluk kahverengi çilleri hâlâ görebiliyorum. Yüzünü noktalama işaretleri gibi hareketlendiren şaşırtıcı derecede koyu kaşların aksine, tatlı ve çocuksular. Şaşırdığında kaşları kuş kanatları gibi kalkıyor, üzüldüğünde kederli bir şekilde kasılıyor.

Nessa en olgun ve göz alıcı haliyle bile bu şekilde giyinmişken inanılmaz derecede genç görünüyor. Her şeyin eski ve tozlu olduğu bu evin aksine, o taze ve genç.

Onun masumiyetini çekici bulmuyorum. Aslında, bunu sinir bozucu buluyorum.

Hayatta camdan bir heykel gibi kırılmak için yalvararak yürümeye nasıl cüret eder? O, etrafındaki herkes için bir yük; korunması imkansız, sağlam kalması imkansız.

Onu parçalama sürecini ne kadar çabuk başlatırsam herkes için o kadar iyi olacak.

Bu yüzden onu oturtuyorum. ona yemek yediriyorum

Benimle saçma sapan pazarlığını bozmaya çalışıyor ve ben buna izin veriyorum. Evin içinde dolaşsa da umurumda değil. Bileğinde monitör varken gerçekten kaçamıyor. Gittiği her yerde onu her zaman izler. Eğer onu kırmaya çalışırsa, teninde nabzını okumayı bir an bile durdurursa, alarma geçeceğim.

Nereye gidecek, ne yapacak çok merak ediyorum. Onu odasında izlemekten sıkıldım.

Onu bu küçük zaferle canlandırmak, daha da düşmesine neden olacaktır. Ve eğer gerçekten bana biraz güvenmeye başlarsa, mantıklı olabileceğimi düşünürse... . çok daha iyi.

Sürekli gaddarlık, birinin kafasına nasıl girdiğın değildir. İyi ve kötünün, vermenin ve almanın karışımı, onları rahatsız ediyor. Öngörülemezlik onları memnun etmek için çaresiz kılar.

Yemek yedikten sonra Nessa'yı balo salonuna götürüyorum. Jungle'da, Lake City Ballet'te dansını defalarca izledim ve odasında, sayvanlı karyolanın yanındaki alanda mahsur kaldım.

Dans etmek onu dönüştürür. Yüzü kızaran ve gözümü göremeyen kız, müziğın etkisiyle kendini bırakan kızla aynı değil.

Bir topa sahip olmayı izlemek gibi. Onu kollarıma alır almaz sert ve narin bedeni, elbisesinin kumaşı kadar gevşek ve sıvı hale geliyor. Müzik, küçücük bir kare için çok fazla enerjiyle tınlayana kadar içinden dalga dalga yükselir. Ellerimin altında titriyor. Gözleri parlıyor ve artık beni, onu odanın diğer ucuna taşımak için bir aparat olarak kullanmak dışında hiç fark etmiyor gibi görünüyor.

Beni neredeyse kıskandırıyor. Ona ulaşamayacağım bir yerde kayboldu. Benim hissedemediğım bir şeyler hissediyor.

Onu daha hızlı ve daha hızlı döndürüyorum. Her şeyde iyi olduğum gibi dans etmekte de iyiyim - hızlı ve koordineli. Ben böyle çalışırım ve böyle savaşıırım. Hatta nasıl beceririm.

Ama bundan Nessa gibi zevk almıyorum. Gözleri kapanıyor ve dudakları ayrılıyor. Yüzünde genellikle cinsel doruk için ayrılmış bir ifade var. Vücudu benimkine bastırıyor, sıcak ve terden ıslanmış. İnce ipekten kalp atışlarını hissedebiliyorum; Meme uçlarının göğsümde sertleştiğini hissediyorum.

Boğazının narin kolonunu açığa çıkararak onu geriye doğru daldırıyorum. Onu öpmek mi, ısırma mı, yoksa ellerimi boynuna dolayıp sıkmak mı istediğimi bilmiyorum. Onu gittiği her yerden geri çekecek bir şeyler yapmak istiyorum. Dikkatini tekrar bana vermek istiyorum.

Bu garip. Genelde kadınların ilgisinden rahatsız olurum. Muhtaçlıklarından, yapışan ellerinden nefret ediyorum. Onları salıvermek için kullanıyorum ama konuşma, şefkat ve kesinlikle aşk olmayacağını açıkça belirtiyorum.

Yıllardır bir kadınla öpüşmedim.

Yine de buradayım, Nessa'nın kapalı gözlerine ve aralanmış dudaklarına bakıyor, o narin ağzımı ne kadar kolay ezip dilimi o dudakların arasına sokabileceğimi ve onun tatlılığını bir çiçeğin nektarı gibi tadabileceğimi düşünüyorum.

Onun yerine boğazının fildişi sütununa dokunuyorum. Parmak uçlarımı göğüs kemiğinde gezdirdim, cildinin dün doğmuş gibi yumuşacık olduğunu hissettim.

Gözleri aniden açıldı ve yüzünde bir korku ifadesi ile kendini benden ayırdı.

Şimdi bana bakıyor. Şimdi beni görüyor - tam bir tiksinti ile.

"Bana dokunma!" o ağlıyor.

Onun bu kadar ani bir şekilde geri çekildiğini görünce içime acı bir tatmin saplandı. İsteddiği zaman cennete uçabileceğini mi sanıyor? Pekala, onu benimle cehenneme kadar sürükleyeceğim.

"Odana geri dön," dedim, onu kendi isteğimle kovmaktan zevk alarak. O benim tutsağım ve bunu unutmasa iyi olur. Ona evin yönetimini verebilirim ama bu bizim dinamiğimizi değiştirmez. Ben söyledim yiyor. Ben ne dersem onu giyer. Ben söyleyince geliyor. Ve ben dediğimde gidiyor.

Ayrılmak için çok mutlu. Yeşil ipek elbisenin eteği pelerin gibi arkasından akarak kaçır.

O gittikten sonra, her zamanki kayıtsız halime dönmeyi umuyorum. Nessa, radarımda sadece bir sinyal - aynı hızla tekrar kaybolan anlık bir sarsıntı.

Ama bu gece değil. Kokusu burun deliklerimde kaldı - tatlı badem ve kırmızı şarap. Parmak uçlarım hala teninin yumuşaklığını hissedebiliyor.

Kendime bir içki doldurup yuttuktan sonra bile, hala heyecanlı ve heyecanlı hissediyorum. Aramızda sadece pantolonum ve çok az miktarda ipek varken, Nessa'nın ince uyluğunun ona bastırıldığı hissini hatırladığımda, aletim rahatsız bir şekilde bacağımda kasılmıştı.

Evden çıkıyorum ve gece trafiğinin arasından geçerek Jungle'a doğru sürüyorum. Mükemmel gizli zenginlik arabası olduğu için Tesla kullanıyorum. Sıradan bir siyah sedan gibi görünüyor ve bana tam yüklü 168.000\$'a mal olmasına rağmen polislerin dikkatini çekmiyor. Hızlanma, bir roller coaster'dan düşme gibidir. Tamamen sessiz bir şekilde köşeyi dönerken midem bulanıyor.

Kulübün arkasına park edip arka kapıdan içeri giriyorum ve geçerken güvenlik görevlisine baş sallıyorum.

Sarhoş müdavimlerin arasından geçerek doğruca ana bara yöneldim. Petra, içki siparişleriyle sarsılır. Başımı ofisime doğru çevirerek beni takip etmesini söylediğimde onları terk etti.

Göğüslerini zar zor kapatan bikini tarzı bir üst ve kıcının alt yarısını ortaya çıkaran kısa şortlar giyiyor. Nefret ettiğim o septum piercingine sahip, ayrıca kulaklarında, kaşında ve göbek deliğinde olanlar var. Hiçbiri umurumda değildi. Bir goril kostümü giyiyor olabilirdi ve onun ihtiyacım olan kısmına erişim sağladığı sürece umurumda olmazdı.

Beni ofise kadar takip ederek, "Bu gece geleceğini düşünmemiştim," diye mırıldandı.

"Değildim," dedim kısaca.

Kapıyı arkamızdan kapattım ve üstünün ön kısmını aşağı çekerek göğüslerinin dışarı taşmasını sağladım. Genelde onu becerirken zıplamalarını izlemeyi severim, ama bu gece tüm o etin görüntüsü sanki... . . aşırı.

Onun yerine onu döndürüp masanın üzerine eğdim. Arka taraf daha iyi değil. Büyük, yuvarlak kıçı beni daha önce olmadığı kadar tahrik ediyor, terinin oyunsu kokusu ve sigara içtiği gerçeğini örtmeyen ağır parfümüyle aynı şey. Bunların hiçbirisi beni rahatsız etmedi. Şimdi birdenbire oluyor.

Ancak aletim beynime yetişmedi. Pantolonumdan fırlayarak ve Petra'nın yanaklarının arasından sızlayarak hâlâ az öncekinden daha şiddetliydi.

"Gitmeye hazırsın," dedi memnun bir ses tonuyla.

Bazen beni "gitmeye hazır" hale getirmesi biraz zaman alıyor. Bazen otuz dakika boyunca aletimi emmesine rağmen hiç hazır olmuyorum ve bitirmeden onu gönderiyorum.

Bu gece, tüm Dallas Kovboyları Amigo Kızlarını becermeye yetecek kadar bastırılmış saldırganlığım var. Herhangi bir ön sevişme olmadan, prezervatifi takıyorum ve sikimi arkadan Petra'ya sokup onu masaya becerdim. Her itiş, masanın zemine çarpmasına neden olur. Petra'nın iri kıcının etine dalgalar gönderiyor.

Bir porno yıldızı kadar yüksek sesle inliyor ve beni harekete geçiriyor. En az biri kadar yaratıcı - "Ah! Ah! Bu kadar! Daha güçlü!" ses komut dosyası. Artı, dakikalar geçtikçe daha da yükseliyorlar.

Kapa çeneni, diye homurdandım, kalçalarını kavradım ve odaklanmaya çalıştım.

Petra somurtkan bir sessizliğe gömülür.

Gözlerimi kapatıyorum, beni buraya getiren o endişeli uyarılma hissini, o umutsuz salıverilme ihtiyacını yeniden yakalamaya çalışıyorum.

Bunun yerine, elimin Nessa'nın çıplak sırtında, sıcak teniyle serin, ipeksi saçlarının arasına sıkıştırılmış hissini hatırlıyorum. Sanki ayakları yere değmiyormuş gibi, zeminde ne kadar zarif hareket ettiğini hatırlıyorum. Yüzündeki zevki, gözleri kapalı ve dudakları aralanmış olarak hayal ediyorum. . .

Prezervatifi aşırı miktarda cum ile doldurarak Petra'nın içinde patladım. Geri çekilirken tabanını kavradım, içine tek bir damla bile dökme riskini almak istemiyordum. Petra'nın erkeklerin bahşişlerini nasıl tükettiğini gördüm - kürtaj için talep edeceği fiyatı bilmek bile istemiyorum.

Petra ayağa kalkar ve yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeye şortunu çeker. Bu, bana şimdiye kadarki en hızlı boşalmasını sağladı, bu yüzden kendisiyle oldukça gurur duyuyor.

"Beni özlüyor olmalısın," dedi şakacı bir şekilde parmaklarını göğsümde gezdirerek.

Ulaşamayacağı bir adım attım ve prezervatifi çöpe attım.

"Biraz bile değil," diye yanıtlıyorum.

Gülümsemesi yüzünden düştü ve bana kaşlarını çattı, bir meme hala tepesinden sarkıyordu. Orantısız ve meme gibi görünüyor ve midemi bulandırıyor.

"Bana karşı daha nazik olmalısın, biliyorsun," dedi öfkeyle.
"Başkalarından birçok teklif alıyorum. Ve diğer barlardan da."

Onu bir kereden fazla becermemeliydim. Kadınlara yanlış fikir veriyor. Onlara rahatlıktan daha fazlası için geri geldiğini düşünmelerini sağlıyor.

"Bu iş bitti," diyorum ona. "Burada çalışmaya devam edebilirsin veya edemezsin."

Şaşkınlıkla bana bakıyor, ağzı açık.

"Ne!?"

"Beni duydun. Kalmak istiyorsan, barın arkasına geç. Ve üstünü düzelt."

Kapıyı onun için açık tuttum, şövalyelikten değil, daha hızlı gitmesini sağlamak için.

Bana bağırarak istediğini söyleyebilirim ama bunu yapacak kadar aptal değil. Bunun yerine göğsünü ait olduğu yere geri koymadan dışarı fırlıyor. Oh iyi. Müşteriler bundan keyif alacak.

Kendimi karamsar ve hoşnutsuz hissederek sandalyeme çöktüm.

Kahrolası Petra bana arzuladığım özgürlüğü vermedi. Aslında, her zamankinden daha kötü hissediyorum - stresli ve tatminsiz.

Kulübe geri dönüyorum ve orada kendim oturabilmek için bir grup iğrenç finansçıyı VIP kabinlerinden birinden kovuyorum. Garsondan bana soğutulmuş bir şişe Magnum Grey Goose getirmesini istedim ve üçlü bir atış yaptım.

On dakika geçmeden harika bir şey olur. Callum Griffin kapımdan içeri giriyor. Her zamanki gibi şık, koyu renk bir takım elbise giymiş. Ama o kadar bakımlı görünmüyor. Yüzü tıraşsız, saçlarının kestirilmesi gerekiyor. Gözlerinin altında koyu renkli torbalar sarkıyor.

Onu en son yakından gördüğümde, Zajac onun üzerinde çalışmaya giderken bir et kancasına asılmıştı. Bu gece daha iyi görünmüyor. Zihnin işkencesi, bedenın işkencesi kadar etkilidir.

Kapıdaki metal dedektörlerden geldiğine göre üzerinde silah olmadığını biliyorum. Yine de umarım bana saldıracak kadar aptaldır.

Ona mezbahadan kaçışının bir şanstın başka bir şey olmadığını göstermeyi çok isterim.

Gözleri odanın içinde geziniyor, arıyor. Üzerime iner inmez bana doğru ilerledi ve birkaç kişiyi omuzlarıyla yolundan çıkardı.

Üzerimde yükseliyor, elleri yumruk şeklinde sıkılmış. Olduğum yerde duruyorum, onunla yüz yüze görüşmek için ayağa kalkma nezaketini göstermiyorum.

"O nerede?" Talep ediyor.

İçkimden uzun bir yudum alıyorum.

"Kim nerede?" yumuşakça söylüyorum.

Callum'un yüzü öfkeden kaskatı kesilmiş, omuzları taş gibi. Üzerime atlamak istediğini söyleyebilirim. Onu ancak Simon'ın yaklaşmakta olan yüzleşmenin açık işaretleriyle yanımda belirttiği gerçeğiyle geride tutabilir. Simon araya girip girmemesi gerektiğini soran bir kaşını kaldırdı. İşaret parmağımı bardağımdan kaldırıp beklemesini söylüyorum.

Her kelimeyi sanki acı veriyormuş gibi ağzından çıkaran Callum, "Nessa'nın sende olduğunu biliyorum. Onu geri istiyorum - ŞİMDİ.

Bardağımdaki buz küplerini tembel tembel döndürüyorum. Müzik, birlikte çınlayarak çıkardıkları sesi duyamayacak kadar yüksek.

Yüzümdeki sıkılmış ifadeyi sabit tutarak, "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diyorum.

Sopa karanlık ama Callum'un çenesinin köşesinde nabzın attığını görmek için çok karanlık değil. Bana hayatında hiç istemediği kadar çok vurmak istediğini biliyorum. Bu dürtüyü inkar etme mücadelesi, seyretmesi çok güzel.

"Onu incitirsen," diye tıslar, "tırnaklarından birini bile kırarsan..." . "

"Şimdi, şimdi Meclis Üyesi," diyorum. "Seçmenlerinden birini halka açık bir yerde tehdit etmek, onay puanın için iyi olamaz. Seçiminizden bu kadar kısa süre sonra bir skandal olmasını istemezsiniz."

Öfkelenmek, tehdit etmek ve boynumu kırmaya çalışmak istediğini söyleyebilirim.

Ama bunların hiçbiri ona yardım etmeyecek.

Böylece, Herkül'ün çabasıyla kontrolünü yeniden kazanır. Hatta kendini küçük düşürmeye çalışır. Elbette Callum Griffin gibi kibirli bir hıyar için alçakgönüllülüğü sık ve kısa.

"Ne istiyorsun?" diye homurdandı. "Onu geri almak için ne gerekiyor?"

Ona verebileceğim o kadar çok cevap var ki.

Senin imparatorluğun.

Senin paran.

Senin hayatın.

Hepsini ödeyecek ve yine de Nessa'yı geri alamayacak.

O artık benim. Neden gitmesine izin vereyim ki?

"Keşke sana yardım edebilseydim," dedim içkimden son bir yudum alırken. Bardağı bırakıp ayağa kalktım, böylece Callum'la göz göze geldik. Üzerimde biraz ağırlığı var ama ben daha hızlıyım. Şu anda boğazını kesebilirdim, göz kırpmaktan daha hızlı.

Ama bu çok kolay ve tatmin edici olmayacaktı.

"Birbirimize yardım edebileceğimiz zamanlar vardı," dedim ona. "Şimdi senin bana geldiğin gibi babam da sana geldi. Ona ne söylediğini hatırlıyor musun?"

Callum dişlerini gıcırdatıp söylemek istediği her şeyi ağzından kaçırdıkken çenesi yine kasıldı.

“Bir mülk için teklifini geri çevirdim” diyor.

“Pek sayılmaz. "Bana ne teklif edebilirsin?" dedin. Korkarım şimdi madalyonun diğer tarafındayız. Bana ne teklif edeceksin, Griffin? Hiç bir şey. Hiçbir şey. O yüzden defol git kulübümden.”

Callum üzerime atıldı ve en büyük iki fedai olan Simon ve Olie tarafından geri çekildi. Düzinelerce kulüp müdavimi aval aval bakıp her şeyi telefonlarına kaydederken, Callum Griffin'in Jungle'dan sürüklenip sokağa atılmasını izlemek, hayatımın en lezzetli anlarından biri.

Sonunda aradığım katarsis hissini hissederek kabine geri oturdum.

12

Nessa

karşılaşmak beni ham ve yıpranmış hissettiriyor. Vahşi mavi gözleri tenimi soyarak her sinirimi açığa çıkarıyor gibiydi. Sonra bir an daha dayanamayacak hale gelene kadar en hassas yerlerimi dürttü ve dürttü.

Beni korkutuyor.

Yine de tamamen itici değil, olması gerektiği gibi değil.

Gözlerim ona çekiliyor ve başka tarafa bakamıyorum. Sağ yanağına dökülen soluk sarı saçlarından üst dudağının ortasındaki girintiye ve gergin omuzlarına kadar yüzünün her santimi zihnimde canlanıyor.

Elimi tuttuğunda, parmaklarının ne kadar sıcak hissettiğine şaşırdım, benimkine kapandı. Sanırım onların yapışkan veya pullarla kaplı olmasını bekliyordum. Onun yerine güçlü, esnek, artistik eller gördüm. Tırnakları temizleyin, kısa kesin. Ve tek bir tuhaf şey vardı: sol elindeki serçe parmağın yarısı eksikti.

Parmağı eksik olan tek kişi Mikolaj değil. Diğer gardiyanlardan birinde de aynı şey var - adı Marcel olabilecek esmer, yakışıklı olan. Pencereimin altında sigara içerken fark ettim. Yaralı eliyle Klara'ya bir sigara uzattı ama Klara başını iki yana salladı ve aceleyle evin içine geri döndü.

Bu tür şeylerin genellikle ceza olarak yapıldığını bilecek kadar gangsterin yanında bulundum. Yakuzalar yapar. Ruslar da. Ayrıca bir askerin rütbesi düştüğünde dövmelerini silerler veya onu bir şerefsizlik işareti ile damgalarlar.

Dövmelerinin neyi temsil ettiğini görecektim kadar Mikolaj'a yeterince yaklaşmadım. Ortalama bir suçludan çok daha fazlasına sahip. Onun için bir anlam ifade ediyor olmalılar.

Merak ediyorum ve olmak istemiyorum. Beni içine çekmesinden nefret ediyorum. Hipnoz gibi. Onunla dans etmeyi bu kadar kolay kabul ettiğim için küçük düştüm. Bana ulaşmak için en sevdiğim şeyi kullandı ve gerçekliğe döndüğümde, kendimi ne kadar kolay kaybettiğime inanmadım.

Bu adam benim düşmanım. Bunu bir an unutamam.

Benden nefret ediyor. Bana her baktığında yüzünde alevler parlıyor.

Bu kulağa inanılmaz derecede korunaklı gelecek ama daha önce kimse benden nefret etmemişti - bu şekilde değil. Bir sürü arkadaşımın okulu dolaştım. Hiç zorbalığa uğramadım, hatta hakarete uğramadım - en azından yüzüme karşı. Bana bir böcekmişim gibi, yanan bir çöp yığınıymışım gibi nefretle bakan hiç kimse olmadı.

Her zaman neşeli ve kibar olmaya çalışırım. Çatışmaya dayanamıyorum. Neredeyse patolojik. sevilmeye ihtiyacım var

Bakışları altında kıvrandığımı hissedebiliyor, aşağılamasını hak etmediğimi kanıtlamanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Bunun ne kadar imkansız olacağını bilsem bile, onunla mantık yürütmeye mecbur hissediyorum.

Dokunaklı.

Keşke cesur ve özgüvenli olsaydım. Keşke kimsenin ne düşündüğünü umursamasaydım.

Her zaman beni seven insanlarla çevrili oldum. Annemle babam, ağabeyim, hatta huysuz olabilecek ama içten içe beni önemsedğini biliyorum Riona bile. Ev personelimiz beni şımarttı ve bana hayran kaldı.

Şimdi hepsi söküldü ve ben onsuz neyim? O kadar derinden, derinden yalnız olan zayıf ve korkmuş bir kız, sırf konuşacak birini bulmak için kendi kaçıran kişimle tekrar akşam yemeğine bile otururum.

O hasta.

Burada hayatta kalmanın bir yolunu bulmalıyım. Dikkatimi dağıtmanın bir yolu.

Bu yüzden ertesi sabah uyanır uyanmaz evi keşfetmeye kararlıyım.

Klara kahvaltı tepsimi getirene kadar yatakta zar zor doğruldum. Yüzünde umutlu, beklentili bir ifade var. Birisi ona yemek yemeyi kabul ettiğimi söylemiş olmalı.

Sözüme sadık kalarak pencerenin yanındaki küçük kahvaltı masasına oturdum. Klara yemeği önüme koyuyor, kucağıma keten bir peçete koyuyor.

Olağanüstü kokuyor. Dün gece olduğumdan bile daha açım. Domuz pastırmasını ve sahanda yumurtaları parçalayıp ağız dolusu doğranmış patatesleri kürekle alıyorum.

Midem kış uykusundan yeni çıkmış bir ayı gibi. Her şeyi, kesinlikle her şeyi içinde istiyor.

Klara, ağızıma patates doldurduğumu görünce o kadar sevindi ki tepsideki her şeyin adını söyleyerek Lehçe derslerine devam etti.

Bazı köprü sözcüklerini de kavramaya başlıyorum - örneğin, kahveyi işaret edip "To siğ nazywa kawa" dediğinde, "Buna kahve denir" anlamına geldiğinden oldukça eminim.

Aslında, Klara kendini ne kadar rahat hissederse, anlamamı beklemeden, sadece dostça davranarak bana tam cümleler kurmaya başlıyor.

Ağır kırmızı perdeleri açarken, "Jaki Piękny dzień" diyor ki bence bu "Güzel bir gün" gibi bir şey. Ya da belki, "Bugün hava güneşli." Daha fazlasını duydukça çözeceğim.

Klara'nın parmaklarının hiçbir parçasının eksik olmadığı ve Mikolaj'ın adamları gibi dövmesi olmadığı fark ettim - zaten hiçbiri görünmüyor. Kendisinin Braterstwo olduğunu sanmıyorum. O sadece onlar için çalışıyor.

Bunun benim tarafımda olduğunu düşünecek kadar aptal dedim. Klara nazik ama biz hala yabancıyız. Bana yardım etmesini bekleyemem.

Yine de bugün bu odadan ayrılmayı umuyorum. Mikolaj, yemeye devam edersem evin geri kalanını dolaşabileceğime söz verdi. Batı kanadında her yerde.

Bitirdikten sonra Klara'ya, "Bugün dırtarı çıkmak istiyorum," diyorum.

Klara batıyı salladı ama önce banyoyu işaret etti.

Sad. Duş alıp kıyafetlerimi değiştirmem gerekiyor.

Yatak odasında Klara'nın dün gece beni yıkamak için kullandığı ayaklı dev küvet var. Banyo, ayaklı cam duş ve çift lavabo ile çok daha modern. Çabucak durulayıp tıfonyerden temiz bir kıyafet seçtim.

Beden dersinde giyeceđin bir řeye benzeyen beyaz bir tiřört ve gri eřofman altý ýkardým. Daha gősteriřli kıyafetler de var ama őzellikle Mikolaj'ýn adamlarýnýn dikkatini çekmek istemiyorum.

Klara kirli kıyafetlerimi yerden alýyor ve burnunu kıryřtıřıyor çünkü son birkaç gőndőr oldukça kirlendiler, oysa ben onlarý odanýn dýřýnda giymemiřtim.

"Umyję je," diyor.

Bunun "Bunları yıkamam gerek" anlamına geldiğini umuyorum, "Bunları çöpe atıyorum" değil.

"Onları atmayın!" ona yalvarıyorum "O elbiseye ihtiyacım var. Dans etmek için."

Tek parça streç giysiýi iřaret ediyorum ve antrenman yaparken onu giymek istediđimi gőstermek için kollarımla hızlı bir řekilde birinciden ikinciye dođru bir pozisyon alıyorum.

Klara başını salladı.

"Rozumim." Anladım.

Klara saımı tekrar fönlemek ve şekillendirmek için ısrar ediyor. Başının tepesinin etrafındaki örgülerle bir tür yarı yukarı, yarı aşağı bir şey yapıyor. Güzel görünüyor ama keşfetmeye başlamak için sabırsız olduğumda çok uzun sürüyor. Tekrar yüzümü boyamaya çalıştı ama makyaj çantasını ittim. Her gün tam bir yüz takmayı asla kabul etmedim.

Bu odadan çıkmaya kararlı bir şekilde sandalyeden atlıyorum. oraplı ayaklarla kapıya doğru ilerlerken, neredeyse yeniden kilitlenmesini bekliyorum. Ama kolayca açılıyor. Refakatim olmadan koridorda yürüyebiliyorum.

Bu sefer geçerken her odaya bakıyorum.

Çoğu eski malikanede olduğu gibi burada da her birinin kendine özgü bir amacı olan düzinelerce odası var. Ortasında dev bir Steinway

olan, kapağı kısmen kaldırılmış ve ayakları flora ve kakmacılıkla özenle oyulmuş bir müzik odası görüyorum. Bir sonraki odada birkaç eski şövale ve önceki bir sakin tarafından boyanmış olabilecek çerçeveli manzaralardan oluşan bir duvar var. Sonra her biri farklı bir mücevher tonuyla dekore edilmiş üç veya dört yatak odası daha. Benimki "kırmızı oda", diğerleri zümrüt, safir ve altın sarısı tonlarında yapılmış. Sonra birkaç oturma odası, çalışma odası ve küçük bir kütüphane.

Odaların çoğu hala orijinal duvar kağıdına sahip, bazı yerlerde soyulma ve diğerlerinde su hasarı var. Mobilyaların çoğu da orijinaldi; ayrıntılı dolaplar, döşemeli koltuklar ve şezlonglar, sedef sehpa, yaldızlı aynalar ve Tiffany lambaları.

Annem burada dolaşmak için canını verirdi. Evimiz modern ama tarihi dekoru seviyor. Eminim bana mobilya tasarımcılarının ve muhtemelen duvarlardaki ressamın isimlerini söyleyebilir.

Annemi düşünmek kalbimi sıkıştırıyor. Bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırırken parmaklarını neredeyse hissedebiliyordum. Şu anda ne yapıyor? O da mı beni düşünüyor? Korkuyor mu? Ağlıyor mu? Hala hayatta olduğumu biliyor mu, çünkü anneler her zaman bir şekilde biliyorlar mı?

Silmek için başımı sallıyorum.

Bunu yapamam. Kendime acıma içinde yüzemiyorum. Evi ve araziye keşfetmeliyim. Bir çeşit plan yapmalıyım.

Bu yüzden her odadan geçiyorum. Stratejik olmak istiyorum ama çok geçmeden bir kez daha estetiğin içinde kayboluyorum.

Kabul etmekten hoşlanmıyorum ama burası büyüleyici. Her odada saatler geçirebilirim. İç mekanlar çok karmaşık. Katman katman desen: boyalı frizler ve dokuma kilimler, duvar resimleri ve kapı çevreleri. Oyulmamış ve bir şekilde süslenmemiş tek bir ayna veya dolap yoktur.

Neredeyse pencerelerden dışarı bakmıyorum ama baktığımda çok ilginç bir şey fark ediyorum: Yüksek meşe ve akçağaçların ve daha da

uzun dişbudak ağaçlarının arasından bir binanın köşesini görüyorum. Bir gökdelen. Görerek tanıdığım bir yer değil - Tribune Kulesi veya Willis Kulesi kadar belirgin bir şey değil. Ama hala Chicago'da olduğumdan oldukça eminim.

Bu bilgi bana umut veriyor. Umarım o aile, çok daha fazla gün geçmeden beni bulur.

Ya da kaçabilirdim.

Ayak bileğimde bu lanet bileziğin olduğunu biliyorum. Ama yenilmez değil, Canavar da değil. Araziden inebilirsem, tam şehirde olacağım. Bir telefona veya karakola ulaşabileceğim.

Aklımda bu düşünceyle, bir kez daha ana kata çıkan merdivenlerden aşağı iniyorum. Araziyi keşfetmek istiyorum.

Resmi yemek salonuna ve balo salonuna geri dönüyorum. Dün gece onları yeterince iyi gördüğüm için ben de içeri girmedim. Balo salonunun diğer tarafında büyük lobi ve on iki fit yüksekliğinde ve açılması için bir vinç gerekiyor gibi görünen ön kapı var. Kilitli ve mandallı - bu şekilde çıkış yok.

Jonas'ın bilardo salonuna doğru yürüdüğünü görüyorum ve beni görmesini istemeyerek en yakın nişe daldım. Zaten iki askerin yanından geçtim ama beni görmezden geldiler, belli ki evin içinde dolaşmama izin verildiği söylendi.

Jonas'ın bu kadar kibar olacağını sanmıyorum. Beni taciz etmekten neredeyse patronu kadar zevk alıyor gibi görünüyor.

O geçtikten sonra, camla çevrili kış bahçesine geri dönüyorum. Gündüzleri geceden çok daha sıcak. Yine de Mikolaj'ın oturduğu sıranın yanından geçerken tenim ürperiyor. Şimdi boş. Bütün bu bitkilerin arasında başka bir yere saklanmadığı sürece yalnızım.

O gecenin aksine, arka kapı kilitli değil. Bir hafta sonra ilk kez düğmeyi çevirip dışarı çıkabiliyorum.

Temiz hava yüzde yüz saf oksijen gibi hissettiriyor. Temiz ve hoş kokulu bir şekilde ciğerlerime doluyor ve bana bir anda yüksek veriyor. Evin tozlu rutubetine alışmışım. Şimdi yüzüme vuran rüzgardan, ayaklarımın altındaki çimenlerden sarhoşum. Çıplak ayakla dolaşabilmek için çoraplarımı çıkardım, yaylanan toprağı kemerlerimde ve ayak parmaklarımda hissedebiliyorum.

Duvarlarla çevrili bir bahçedeyim. İngiltere ve Fransa'daki ünlü bahçelere gittim. Onlar bile buranın saf yoğunluğuna yetişemezdi. Nereye baksam koyu yeşil. Taş duvarlar sarmaşık ve akasmalarla kaplı, çiçek tarhları çiçeklerle kaplı. Kabarık çalılar, gül çalıları ve akçaağaçlar bir araya toplanmış, Arnavut kaldırımly yollarda yürümek için zar zor yer kalıyor. Çeşmelerden akan suların sesini duyuyorum. Pencereinden yukarıdan, bu bahçede onlarca heykel ve hamam olduğunu biliyorum ama bunlar bitki labirentinde saklı.

Günün geri kalanını burada, çiçeklerin kokusu ve arıların vızıltısı içinde boğularak geçirmek istiyorum.

Ama önce kütüphaneden bir kitap alıp dışarıda okuyabilmek istiyorum.

Ben de çoraplarımı çimenlerin üzerinde bıraktığım için hala çıplak ayakla içeri geri döndüm.

Mutfağı doğru yanlış bir dönüş yapıyorum ve zemin kattaki büyük kütüphaneyi aramak için ikiye katlanmak zorunda kalıyorum. Bilardo salonunun yanından geçerken Canavar'ın alçak, kesik sesini duydum. Jonas'la konuşuyor, Lehçe konuşuyor. Bir dilde bir cümleyi söylemek diğlerinden daha kolay olduğunda insanların yapacağı gibi, İngilizce kelimeler ve ifadeler serpiştiriyorlar.

"Jak długo będziez czekać?" Jonas diyor.

"Tak długo, jak mi się podoba," diye yanıtlıyor Canavar tembel tembel.

"Mogą śledzić cię tutaj."

"Kahretsin yapacaklar!" Mikolaj, İngilizce, "çıt çıt". Açıkça Jonas'ı azarladığı bir Lehçe selini salıveriyor.

Kapı eşiğine yaklaşıyorum. Söylediklerinin çoğunu anlayamıyorum ama Mikolaj o kadar sinirli ki ailemden bahsettiğinden neredeyse eminim.

"Dobrze szefie," diyor Jonas, azarlanarak. "Przykro mi."

Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Tamam patron. Özür dilerim.

Sonra Jonas, "Ya Ruslar? Oni chca spotkania."

Canavar cevap vermeye başlar. Lehçe birkaç cümle söylüyor, sonra aniden duraklıyor.

İngilizce olarak, "İrlanda geleneklerine aşina değilim, ancak bence kapı aralıklarında dinlemek dünya çapında kaba kabul ediliyor" diyor.

Sıcaklık yirmi derece düşmüş gibi. Hem Mikolaj hem de Jonas bilardo salonunda sessizce duruyor. Cevap vermemi veya kendimi göstermemi bekliyorlar.

Bunun yerine duvar kağıdına geçmek istiyorum. Ne yazık ki, bu bir seçenek değil.

Güçlkle yutkundum ve beni görebilecekleri bir kapı aralığına adım attım.

Canavar, kötü niyetli bakışlarını bana dikerek, "Evin neresinde olduğunu her zaman tam olarak anlayabildiğimi biliyorsun," dedi.

Sağ. Bu lanet ayak bileği monitörü. Ayağımın üzerinde her zaman takırdamasından, uyumaya çalıştığımda içime girmesinden nefret ediyorum.

Jonas, bana sırtıma arzusu ile Mikolaj'dan az önce aldığı kıyafetten duyduğu rahatsızlık arasında kalmış görünüyor. Kendini beğenmiş doğası galip gelir. Tek kaşını kaldırarak, "Daha birkaç saattir odanızdan

çıktınız ve şimdiden başınız belaya giriyor. Miko'ya seni bırakmamamız gerektiğini söyledim.

Mikolaj, Jonas'a keskin bir bakış fırlatır; hem astının ona her şeyi "söyleyebileceği" imasından rahatsız olur, hem de takma adın kullanılmasından rahatsız olur.

İsmimi onun için nasıl isterdi merak ediyorum.

Kimi kandırıyorum? Muhtemelen onu severdi.

"Ne duymayı umuyorsun?" Canavar alaycı bir şekilde diyor. "Banka hesaplarımın kodları mı? Güvenlik sisteminin şifresi? Sana bildiğim her sırrı söyleyebilirim ve sen bu konuda hiçbir şey yapamazsın."

Yanaklarımın pembeleştiğini hissedebiliyorum.

O haklı. Tamamen güçsüzüm. Bu yüzden evinde dolaşmama izin veriyor.

Ailenin seni eğitmemiş olmasına şaşırdım, dedi Mikolaj bana yaklaşarak. Bana tepeden bakıyor, yüzü küçümsemeyle buruşmuş. "Küçük bir kuzu değil, bir kurt yetiştirmeleri gerekirdi. Neredeyse acımasız görünüyor.

Kasıtlı olduğunu bilmeme ve buna karşı savaşıyor olmama rağmen, sözleri beynime diken gibi saplanıyor.

Ağabeyim Callum nasıl dövüşüleceğini, nasıl ateş edileceğini biliyor. Ona bir lider, bir planlayıcı, bir uygulayıcı olması öğretildi.

Dans derslerine ve tenis derslerine gönderildim.

Annemle babam, onların güvenli kollarından ayrılırsam neler olabileceğini neden düşünmediler? Beni karanlık ve tehlikeli bir dünyaya getirdiler ve sonra beni kitaplarla, elbiselerle, bale terlikleriyle silahlandırıdılar. . .

Kasıtlı görünüyor. Ve ihmalkar.

Elbette, intikam peşinde koşan bir sosyopat tarafından kaçırılmamı asla beklemiyorlardı.

Ama belki de yapmalıydılar.

"Keşke karşı koyabilseydin, moja mała baletnica." Benim küçük balerinim. "Bu çok daha eğlenceli olurdu."

Mikolaj korkmuş yüzüme bakıyor.

Fareyi anlamaya çalışan bir kurt gibi başını sallıyor.

Bir kurdun kokacağı gibi kokuyor. Gerçek bir kürk mantodaki misk gibi. Karda çıplak dallar gibi. Saz ve bergamot gibi.

Bakışları altında küçülene kadar bana baktı. Sonra sıkılıyor ve benden uzaklaşıyor.

Hiç düşünmeden, "Babanın pek bir model olduğunu düşünmüyorum! Kendi oğlunun parmağını kesmek!"

Mikolaj tekrar hızla döndü, gözleri kısılmıştı.

"Ne dedin?" tısladı.

Şimdi haklı olduğuma eminim.

"Kasap serçe parmağını kesti," diyorum. "Sana böyle davrandıysa, onun adına intikam almaya neden bu kadar kararlısın bilmiyorum."

Mikolaj üç adımda aramızdaki boşluğu geçti. Yeterince hızlı yedek alamıyorum. Sırtım duvara çarptı ve tam önümde, beni ısıracak kadar yakınımda, nefesi yüzüme doğru üflüyor.

"Beni şımartması ve şımartması gerektiğini mi düşünüyorsun?" diyor öfkesiyle beni duvara yapıştırarak. "Bana bilmeye değer her dersi öğretti. Beni asla bağışlamadı."

Uzun, esnek parmaklarını görebilmem için elini kaldırdı - serçe parmağı hariç mükemmel şekilli.

"Bu benim ilk dersimdi. Bana her zaman ödenecek bir bedel olduğunu öğretti. Ailenin bunu öğrenmesi gerekiyor. Sen de öyle, baletnica."

Elinde bir sihir numarası gibi çelik bir bıçak beliriyor, benim göz kırpmayacağımdan daha hızlı bir şekilde cebinden çıkarılmış. O kadar hızlı ki kendimi korumak için ellerimi bile kaldıramıyorum.

Herhangi bir acı hissetmiyorum.

gözlerimi açıyorum Mikolaj bir adım geriledi, uzun bir tutam saçımı eline doladı. Hemen kesti.

Çılgılık attım, onu nereden aldığını hissetmeye çalıştım.

Saçma olduğunu biliyorum ama avucunun üzerine dökülen o tanıdık açık kahverengi telleri görmek çok üzücü. Saçtan çok daha hayati bir parçamı çalmış gibi geliyor.

Döndüm ve koşarak yukarı çıktım. Jonas ve Mikolaj'ın kahkahaları kulaklarımda çınlıyor.

Odama koşup kapıyı çarparak kapatıyorum. Sanki Mikolaj beni takip etmek istiyormuş gibi. Sanki onu dışarıda tutabilirmişim gibi.

13

miko

her ne kadar sevmiş olsam da, onlar için hazırladığım zihinsel sikişmenin ikinci aşamasına geçmenin zamanı geldi.

Planın bu kısmı iki amaca hizmet ediyor: Birincisi, kasalarından zorla nakit para alma zevkini alıyorum. İkincisi, ortak bir düşmanla ittifak sağlayabilirim.

Kolya Kristoff, Chicago Bratva'nın başında. Rus Mafyası Orta Batı'da batı kıyısındaki kadar güçlü değil. Aslında, önceki patronları on iki yıl hapis cezasına çarptırıldığında varlıklarının önemli bir bölümünü kaybettiler. Chicago Polisi, su altında ateş edebilen kompakt SPP-1 tabancaları ve klasik Kalaşnikof'un en modern versiyonu olan Vityaz-SN'ler de dahil olmak üzere sekiz milyon dolarlık yüksek kaliteli Rus silahlarını ele geçirdi.

Bunu biliyorum, çünkü güzelce yağlanmış silah kasalarından biri bana aitti, Chicago'ya kaçırılmıştı ama henüz adamlarıma teslim edilmemişti.

Bratva kendilerini silahsız, patronsuz ve peşinat ödemiş olan müşterilerini geri ödeyecek çok az nakit buldu.

Bratva'nın bana borcu var. Ve diğer birçok insan da.

Nakite ihtiyaçları var. erkeklere ihtiyacım var

Birbirimize yardım edebiliriz.

Nefis ve ironik bir şekilde, ittifakı kendilerine karşı güvence altına almanın bedelini ödeyecek olanlar Griffinler ve Gallolar.

On dört milyon dolarlık bir fidye şeklinde ödeyecekler.

Bu sayıyı seçtim çünkü bu, Griffin'lerin ve Gallo'ların can sıkıcı gecikmeler yaşamadan bulabilmeleri gereken miktar. Sokacak ama onları iflas ettirmeyecek. Bunu ödemeye razı olacaklar ve bu Nessa için uygun bir bedel gibi görünüyor.

Çalınan saç tutamını fidye notunun içine koyuyorum.

Eminim anne babası, onun kendine özgü açık kahverengi tonunu ve onun doğal, boyanmamış saçlarının yumuşaklığını tanıyacaktır. Nerede karşılaşsam karşılaşayım, kendim de tanıyabileceğimi düşünüyorum.

Zarfa atmadan önce parmaklarımla baş parmağım arasında ovuşturuyorum. Sanki kaynağından ayrılmış olmasına rağmen hala canlı ve büyüyormuş gibi ipek bir püskül gibi hissettiriyor.

Not, talimatlarında açık ve bir tehdit içeriyor:

Nessa'nın elimizde olduğunu kanıtlamak için saçından bir parça kestik. Fidyeyi sağlamazsan, alacağın bir sonraki pakette kızın parmaklarından biri, sonra da elinin geri kalanı olacak. Son kutu kafasını tutacak.

Keşke bu ihtimal yüzünden ıstırap çekerken yüzlerini görebilseydim.

Yazması eğlenceli, yapması daha az eğlenceli. Griffin'lere ve Gallo'lara işkence etmekten zevk alıyorum ama Nessa'dan ufak tefek parçalar koparma fikrinden hoşlanmıyorum.

Devam etmek zorunda kalacağımdan şüpheliyim.

İki aile şehrin her yerinde Nessa'yı arıyor. Muhbirlere binlerce dolar öderken, daha pek çoğunu dövüp tehdit ettiler. İki güvenli evime baskın düzenlediler ve kulübümdeki fedailerle kavga ettiler.

Ama kesinlikle hiçbir şey bulamadılar.

Çünkü bir farenin ya da düşük seviyeli bir askerin planlarımı öğrenmesine izin verecek kadar aptal değilim.

Benden şüpheleniyorlar ama Nessa'yı kaçıranın ben olduğumu bile kesin olarak bilmiyorlar.

Bu yüzden Rusları fidyeye dahil etmek suları daha da bulandıracaktır.

Fidyeyi bir araya getirmeleri için Griffin'lere yirmi dört saat veriyorum.

Fidye mektubuyla birlikte bir kullan-at telefon sağlıyorum, böylece onlara teslim noktasını son dakikada söyleyebiliyorum. Onlara yeri

önceden bildirecek kadar aptalsam, Dante Gallo'nun keskin nişancı tüfeğiyle veya pusu noktalarında tutulan bir düzine adamla mücadele etmeye çalışmakla ilgilenmiyorum.

Yine de kuralları çiğnemelerini bekliyorum. Ne de olsa onlar gangster. Kültürlü yüzeylelerini çizersen, altındaki kumu bulurum. İstediklerini elde etmek için ne gerekiyorsa yapmaya benim kadar istekliler. Ya da en azından öyle olduklarını düşünüyorlar.

Aksanı olmadığı için aramayı Jonas yapar.

Yanıt veren Fergus Griffin'in teneke gibi yankısını duyabiliyorum. Nezaketini koruyor - öfkesinin kızını tehlikeye atmasına izin vermiyor. Ama yüzeyin altında kaynayan öfkeyi duyuyorum.

"Parayı nereye getirmemizi istersin?" diyor sıkıca.

Jonas, "Graceland Mezarlığı," diye yanıtlıyor. "Bu on üç dakikalık bir yolculuk. Cömert olman için sana on beş vereceğim. Bir arabayla iki adam gönderin. Telefonu getir. Clark Caddesi kapısının kilidi açılacak."

Şimdiden mezarlıkta bekliyoruz. Görüş noktalarında altı adamım var. Kolya Kristoff dört tane getirdi.

İki dakikadan kısa bir süre sonra Andrei bana mesaj atarak siyah bir Lincoln Town Car'ın göl kenarındaki malikaneden ayrıldığını, sadık kucak köpeği Jack Du Pont'un kullandığını ve yolcu koltuğunda Callum Griffin'in oturduğunu söyledi. Beklediğim gibi Marcel kısa bir süre sonra bana mesaj atarak Dante ve Nero Gallo'nun eski şehir evlerinden ayrıldıklarını söyledi. Muhtemelen yanlarında birkaç adamıyla birlikte ayrı arabaları kullanıyorlar.

Çok tahmin edilebilir.

Önemli değil. Tek bir mezarlık kapısının kilidini açarak huniyi daralttım. Sonbahar ve kış aylarında mezarlık saat 16:00'da kapanır. Arazide devriye gezen iki kiralık polisi yakalamak ve her yere kendi adamlarımızı yerleştirmek için bolca zamanımız oldu.

Ruslar rehinemizi bile getirdiler. Elleri ve ayakları bağlı, üzerinde Nessa'nın onu kaçırdığımız gün giydiği kıyafetlerin aynısı var; kapşonlu, kot pantolon ve hatta spor ayakkabıları. Başını siyah bir bez çanta örter ve kahverengi saçlarının uçları altından dışarı çıkar.

Ona tecrübeli bir gözle bakıyorum.

"Güzel," diyorum Kolya'ya.

Kolya sivri kesici dişleri olan beyaz dişlerini göstererek sırtıyor. Düz, kalın kaşlarının altında uzun, dar gözleri olan ortalama bir Rus'tan daha esmer. Moğol soyundan, muhtemelen. En acımasız Bratva'lardan bazıları Tatarlardır. O genç ve kendinden emin - Chicago Bratva'nın onun liderliği altında bocalamaya devam edeceğinden şüpheliyim. Bu da o ve benim yakında tekrar anlaşmazlığa düşebileceğimiz anlamına geliyor.

Ama şimdilik, biz müttefikiz. Ortak düşmanlarımıza karşı güçlerimizi birleştirmekten mutluluk duyuyoruz.

"Onu nerede istiyorsun?" Kolya soruyor.

Gölün kenarındaki küçük tapınağı işaret ediyorum. Minyatür bir Parthenon'a benziyor. Taş sütunlardaki boşluklardan içeriyi tamamen görebilirsiniz.

"Onu oraya koy," diyorum.

Mezarlığı stratejik nedenlerle seçtim. Etrafında yüksek duvarlar olan tek bir uygun giriş noktası vardır. Yoğun ağaçların ve taş anıtların arasından geçen 119 dönümlük dolambaçlı yollar, belirli yönler olmadan kimsenin bizi bulması zor olacak kadar büyük ve kalabalık.

Sonra, elbette, ölümün her yerde var olan hatırlatıcısı var. En genç üyelerinin kalıcı olarak mezarlıkta kalmasını istemiyorlarsa, Griffinlerin daha iyi işbirliği yapmaları gerektiğine dair dile getirilmeyen tehdit.

Fidyeyi toplayan Kolya olacak. Paranın bir an olsun elinden çıkmasını istemediği için bunu kabul etmiştir. Madende güçlerini birleştirmesi karşılığında aldığı ödeme.

Kabul ettim çünkü Griffin'lerin dikkatini benim adamlarımdan Kolya'ya çevirdiğim için çok mutluyum. Eğer biri vurulursa, onun bir Rus olmasını istiyorum.

Ağaçların arasında, ayrı bir bakış açısına geri dönüyorum. Hepimizin kulaklığı var. Değişimi buradan görebiliyor ve duyabiliyorum.

Gecenin köründe gömülü cesetlerin üzerinden geçiyor olmam umurumda bile değil. Cennete veya cehenneme, hayaletlere veya ruhlara inanmıyorum. Ölüler tehlike değil çünkü artık yoklar. Ben sadece yaşayanlarla ilgilenirim. Yoluma ancak onlar çıkabilir.

Yine de buranın ne kadar güzel olduğunu anlamayacak kadar cahil değilim. Masif, yaşlı meşeler. Şikago'nun en iyi heykeltıraşlarından bazıları tarafından yapılmış taş anıtlar.

Özellikle bir mezar dikkatimi çekiyor çünkü heykeli Pamuk Prenses'in tabutu gibi tamamen camla çevrili. Karanlıkta silueti görmek isteyerek ona yaklaştım.

Dik cam kutunun içinde gerçek boyutlarında taştan bir kız oturuyor. Bir elbise giymiş, iplerinden sırtından sarkan bir güneş şapkası. Yalınayak, elinde bir şemsiye var.

Yazıt okur:

Inez Clark

1873-1880

Yıldırım tarafından öldürüldü,

Yağmurda Oynarken

Acaba cam kutu onun heykelini daha sonraki fırtınalardan korumak için mi yapılmış?

Duyguyu anlıyorum. Anlamsız olması çok kötü. Sevdiğin birini bir kez kaybettin mi, artık onu korumak diye bir şey yok.

Gözcülerim mezarlığın her köşesinde nöbet tutuyor. Callum Griffin ana kapıya vardığında ve Gallo kardeşler bir dakika sonra Kenmore Bulvarı'na geldiklerinde, besbelli arka duvardan gizlice geçmeye niyetlendiklerinde bana haber verdiler.

Kullanılabilir telefonu araması için Jonas'a işaret verdim. Callum'u mezarlığın kuzeydoğu ucundaki göle yönlendirecek.

Parayı getir, diye emretti Jonas. "Kaçsan iyi olur. Sadece üç dakikan var."

Zamanı sıkı tutmak esastır. Gallolar içeri girmeden bu işin bitmesini istiyorum. Ve Callum'un net düşünemeyecek kadar telaşlı ve bitkin olmasını istiyorum.

Göl, mezarlığın en açık kısmıdır. Yarım ay, suyun üzerinde parlak bir şekilde parlayarak Kolya Kristoff'un tek figürünü aydınlatıyor. Sanki dünya umurunda değilmiş gibi bir sigara içiyor, dumanını gökyüzüne doğru üflüyor.

Callum Griffin ve Jack Du Pont, her iki ellerinde de çok ağır ikişer spor çantasıyla patikadan aşağı koşarken gelirken başını zar zor kaldırıyor. Bir söğüt ağacının altında durduğum yerden bile yüzlerinden akan terleri görebiliyorum.

Callum, Jack'e başını salladı. Torbaları büyük bir gümbürtüyle Kolya'nın ayaklarının önüne düşürürler. Sese sırttan Kolya'nın beyaz dişleri yeniden parladı.

Adamlarından birine başını salladı. Rus diz çöküp çantaların fermuarını açıp içindekileri kontrol ediyor.

Faturalar temiz, iz sürücü yok sanırım, dedi Kolya.

Callum küçümseyici bir tavırla, "Ben kahrolası FBI değilim," diye yanıtlıyor.

Kulaklığımdan net bir şekilde duyabiliyorum, Kolya, Callum'dan biraz daha yüksek.

Kolya'nın adamı, patronunun onayı için standart preslenmiş bir altın külçeyi kaldırarak çantaları karıştırıyor.

"Bu nakit değil," diyor Kolya kaşlarını kaldırarak.

Callum, "Bize yalnızca yirmi dört saat verdiniz," diyor. "Elimde olan buydu. Ayrıca, bir milyon banknot on yedi pound ağırlığında. İki yüz otuz sekiz pound taşımamızı mı bekliyorsun?"

Kolya, "Eh, siz büyük çocuklarsınız, başa çıkabilirsiniz," diye alay ediyor.

Callum sabırsızca, "Hepsi orada," diye havlıyor. "Kız kardeşim nerede?"

"Tam arkanda," diyor Kolya, çekingen bir ses tonuyla.

Callum döndüğünde, kızın şakaktaki ince balerin figürünü gördü, çanta hâlâ başının üzerindeydi.

"Üzerinde tek bir çizik bile olmasa iyi olur," diye tehdit ediyor.

Kolya, "Onu aldığım zamankiyle tamamen aynı durumda," diye söz veriyor.

"Onu ne zaman aldın?" Callum, Mikolaj'ın yaptığı zamanı kastetmiyor musun? Her neyse, o nerede? Seni ayakçı olarak almadım, Kristoff.

Kolya sigarasından son bir nefes daha çekerek omuz silkiyor. Kıçını göle fırlattı ve durgun su boyunca kıyıdan dışarıya doğru dalgalar gönderdi.

Yumuşak bir sesle, "Sen İrlandalı'nın sorunu bu," dedi.
"Düşmanlarla çevrili ve daha fazlasını yapmaktan korkmuyor. Dost olmayı öğrenmelisin."

Callum soğuk bir tavırla, "Tesisinize giren termitlerle arkadaş olmazsınız," diyor.

Andrei, "Gallolar geliyor," diye mırıldanırken kulaklığım çıtırdadı.

"Gitme zamanı," diyorum Kolya'ya.

Kaşlarını çatıyor, Callum'la kavga etmeye hazırlanıyor. Ve benden emir almaktan hoşlanmıyor.

Ama parayı istiyor. Bu yüzden spor çantalarını toplayan adamlarına başını salladı.

Kolya, Callum'a "Yakında görüşeceğiz," diyor.

Callum, "Haklısın, yapacağız," diye homurdandı.

Ruslar fidyeyi alıp ana kapıya doğru koşuyorlar.

Callum sessizce Rusları takip etmesini emrederek Jack Du Pont'a başını salladı. Callum ters yöne dönerek tapınağa doğru koşar.

Marcel'e sessizce, "Jack Du Pont size doğru geliyor. Bırak Ruslar geçsin. Sonra boğazını kes."

Callum'un suyun kenarındaki uzun otların arasından koşarak tapınağa doğru koşmasını izliyorum.

"Nessa! Buradayım! İyi misin?"

Sesindeki boğukluğu duydum ve kız elleri hâlâ arkasından bağlı, körlemesine ona doğru dönerken omuzlarının rahatlayarak düştüğünü gördüm.

Dante ve Nero Gallo, yeniden birleşmeye tanık olmak için tam zamanında gelir. Dante tüfeğini omzuna almış. Nero hemen arkasında, sırtını koruyor. Tapınağın karşı tarafındaki ağaçların arasından ilerliyorlar.

Callum'un kızın kafasından siyah bez çantayı çıkarmasını hepimiz izliyoruz.

Serena Breglio'nun korkmuş yüzünü açığa çıkarıyor.

Yeni boyanmış saçları omuzlarının etrafında gevşek. Ruslar bunu batırdı - kahverengi koyu ve çamurlu ama Callum'un fark edemeyeceği kadar uzaktaydı.

Ruslar onu bu öğleden sonra Magnolia Bulvarı'ndaki dairesinin hemen dışında kaçırdı. Onlara Nessa'nın kendisine tam uyan kıyafetlerini verdim. Bale dansçılarının hepsi aynı ince fiziğe sahiptir.

Saatler süren gözyaşı yanaklarından maskara izleri akıyor. Serena, şakanın etrafından Callum'a bir şeyler söylemeye çalışır.

Callum'un yüzü bir öfke ve hayal kırıklığı maskesi. Eğer bir yıldız olsaydı, süpernovaya giderdi.

Onu çözme zahmetine bile girmeden kızını tapınakta terk eder. Onun yerine Dante Gallo yapıyor.

Callum, Rusların peşinden koşmaya çalışarak ana kapıya doğru koşuyor.

Tüfeğimi kaldırıp görüş açısıyla Gallo kardeşleri izliyorum.

Dante'yi hedef kitleme aldım. Serena'nın üzerine çömelip ağzındaki tıkaçı çekiyor. Sırtı bana dönük. Boynuna bir kurşun sıkabilir,

omuriliğini kesebilirdim. Tymon'a tetiği çeken oydu. Onu hemen şimdi bitirebilirdim.

Ama Dante için başka planlarım var.

Tüfeğimi indiriyorum. Gölün etrafından dolaşıp onun yerine Callum Griffin'in peşinden gidiyorum.

Şoförünün cesedini bulduğunda ulumasını duydum. Birlikte okula gittiler ya da bana öyle söylendi. Marcel boğazını kesti ve Jack Du Pont'u kanlar içinde bırakarak haç şeklindeki bir mezar taşına yığıldı.

Sanırım bundan sonra Callum kendi kendine dolaşacak.

"Geliyor musun, patron?" Andrei kulağıma diyor.

"Evet söylerim. "Yoldayım."

14

Nessa

bütün erkekler evden kayboldu.

Nereye gittiklerini bilmiyorum. Ama eski malikanenin normal gıcırtilarına ve iniltilerine o kadar alışıyorum ki, tüm ayak sesleri ve kapı çarpmaları, Lehçe konuşmalar ve erkeksi kıkırdamalar gittiğinde, yalnızca o ortam sesinin kaldığını anlayabiliyorum.

Klara hala burada. Elektrikli süpürgesinin çalıştığını duyuyorum ve daha sonra tozunu alırken ana katta şarkı söylediğini duyuyorum. Canavar'ın gittiğinden bu şekilde eminim - o etraftayken şarkı söylemezdi.

Kapımı kilitlemeyi bıraktılar. Evdeki diğer kapıları kontrol etmek için ana kata iniyorum. Bunlar, kış bahçesinden bahçeye çıkanlar da dahil olmak üzere kilitli ve sürgülenmiş. Anahtarsız dışarı çıkmam.

Beklediğim buydu.

Ama bu beni meraklandırıyor - anahtarlar nerede?

Bütün erkeklerin bir tane olması gerekir. Klara da büyük ihtimalle.

Süpürgeyi süpürürken ona gizlice yaklaşabilirim. Kafasına bir vazoyla vur.

Filmdeki bir karakter gibi kendimi bunu yaparken hayal ediyorum. Başından beri bilmek, asla yapamam.

Klara'yı incitmek istemiyorum. Bana izin verdiği kadar nazik davrandı. Bana biraz Lehçe öğretti. Ve beni Jonas'tan koruyor. Bir gece ben yattıktan sonra koridorda onunla tartıştığını duydum. Sarhoş gibiydi, yanıtlarını geveliyordu. Keskin ve ısrarcıydı. Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama odama girmesine izin vermedi. "Powień Mikolaj!" "Mikolaj'a söyleyeceğim" anlamına geldiğine oldukça eminim.

Klara'nın beni koruması gerekirken kaçarsam onu cezalandırabilirler. Buralarda ister istemez parmaklarını kestiklerini biliyorum. Bunun Klara'ya olmasına izin veremem.

Ben de kütüphanede yeni bir kitap bulacağımı düşünerek doğru kanadına geri döndüm. Hem kanadımdaki küçük okuma odasını hem de ana kattaki daha büyük kütüphaneyi alt üst ettim.

Hepsini bir araya getirdiğimde okuyabileceğim binlerce kitap var: kurgu ve kurgu dışı, klasikler ve çağdaş romanlar. Kitapların çoğu İngilizce ama Fransız romanları, Alman şiirleri ve iki parçalık orijinal İspanyol setinde Don Kişot'un bir kopyası var.

Burada birileri koleksiyona bir şeyler ekliyor olmalı, çünkü çok sayıda Lehçe çeviri var ve edebiyat kurslarımdan birinde okuduğum Lalka ve Choucas gibi yerel eserler de var.

Okuldaki bütün derslerimi kaçırıyorum. Bütün dans derslerim de. Ben askıya alınmış animasyona kilitlenmişken sınıf arkadaşlarımdan

kampüste dolaştığını, her zamanki gibi çalışıp ödevlerini teslim ettiğini düşünmek garip. Sadece iki hafta olmasına rağmen yıllardır buradaymışım gibi geliyor.

Daha uzun sürerse yetişemeyeceğim. Bütün dönem başarısız olacağım.

Tabii ki Canavar beni öldürürse okulu kaçırmış olmamın bir önemi kalmayacak.

Parmaklarımı tozlu dikenlerde gezdirerek daha küçük olan okuma odasında avlanıyorum. Masumiyet Çağı, 1984, Catch-22, Oyuncak Bebek . . .

duraksıyorum. The Doll, Lalka'nın İngilizce çevirisidir.

Sayfaları çevirerek raftan aldım. Sonra küçük kitabı koltuğumun altına sıkıştırdım ve orijinal Lehçe versiyonu için rafları aradığım ana kata geri koştum. İşte burada - Lalka'nın çiçek desenli kabartmalı deri cildiyle ciltli kapağı. Şimdi her iki dilde de aynı kitaba sahibim.

Koşmaktan ve bulduğum şeyin heyecanından kalbim hızla atıyor. Kitapları odama çıkarıp incelemek için yatağıma uzandım. Her birini ilk bölüme açarak yan yana koydum:

1878'in başlarında, siyaset dünyası Ayastefanos antlaşması, yeni bir Papa'nın seçilmesi ve bir Avrupa savaşı olasılığıyla ilgilenirken, Krakowskie Przedmieście'de belirli bir noktaya müdavim olan Varşovalı işadamları ve entelijensiya da aynı derecede hevesliydi. J. Mincel ve S. Wokulski'nin tuhafiye firmasının geleceği ile ilgileniyor.

İşte burada: aynı paragraf İngilizce ve sonra tekrar Lehçe. İkisini karşılaştırarak cümle cümle okuyabilirim. Bir dil ders kitabı kadar iyi değil ama ondan sonraki en iyi şey. Kelime dağarcığını ve sözdizimini öğrenmek için sayfalarca cümle karşılaştırabilirim.

Lehçe çok zor bir dil, bunu zaten Klara ile konuştuğumdan biliyorum. Bazı sesler o kadar benzer ki, "ś" ve "sz" gibi onları zar zor

ayırt edebiliyorum. İngilizceye kıyasla bir vaka sistemi ve neredeyse zıt kelime sırasını kullanmasından bahsetmiyorum bile.

Yine de, üzerinde çalışmak için dünya kadar zamanım var.

Günün büyük bir kısmını yatağında yatarak, kitabın her iki dilde de yazılmış ilk bölümünü okumaya çalışarak geçirdim. Sonunda gözlerim ağrıyınca ve başım dönmeye başlayınca durdum.

Ben kitapları kapatırken, Klara elinde yemek tepsimle odama giriyor. Ne yaptığımı fark etmesi için aceleyle kitapları yastığının altına tikiştirdim.

"Dobry wieczór," diyorum. İyi akşamlar.

Tepsimi masanın üzerine koyarken bana o kısacık gülümsemeyle baktı.

Çok daha iyi bir telaffuzla, "Dobry wieczór," diye yanıtlıyor.

"Herkes nerede?" Lehçe soruyorum ona. Aslında, "Gdzie meżczyźni?" veya "Erkekler nerede?" ama cümlenin amacını kullanalım ve bir mağara adamının sözlü karmaşıklığına sahip olduğum gerçeğini göz ardı edelim.

Klara beni yeterince iyi anlıyor. Sanki her an eve gelebileceklerini düşünüyormuş gibi kapı eşiğine hızlıca bir göz attı. Sonra "Nie wiem" diyerek başını sallıyor. Bilmiyorum.

Belki de gerçekten bilmiyordur. Mikolaj'ın hizmetçisine programının bir kopyasını verdiğinden şüpheliyim. Ama Klara akıllıdır. Eminim burada olup bitenler hakkında erkeklerin beklediğinden çok daha fazlasını biliyordur. Sadece bana söylemek istemiyor. Çünkü anlamsız. Çünkü bu sadece başımıza bela olur.

Her zamanki gibi yiyebileceğimden çok daha fazla yiyeceklerle dolu olan tepsinin önüne oturdum. Izgara biberiyeli tavuk, limonlu patates, sote brokoli, taze ekmek ve tatlı gibi görünen küçük bir yan tabak var.

Yemekler her zaman harika. Tepsiyi işaret edip "Ty robisz?" diyorum. Yaparsın?

Klara başını salladı. "Tak." Evet.

Klara'nın yemekleri pişirme zahmetine katlandığını bilmek, yemek yemeyi reddettiğim onca zaman için kendimi suçlu hissetmeme neden oluyor.

"Yemeğin harika," dedim ona İngilizce. "Sen bir şef olmalısın."

Klara omuz silkiyor, kızarıyor. Ona iltifat ettiğimde nefret ediyor.

Bana Alfred'i hatırlatıyorsun, dedim ona. "Batman'dan Alfred'i tanıyor musun? O her şeyde iyidir. Senin gibi."

Klara, Mona Lisa gülümsemesiyle gülümsüyor - anlaşılmaz ama umarım memnundur.

"Şaka mı?" diye sordum tatlı tabağını işaret ederek.

Pudra şekeri serpilmiş katlanmış bir krep gibi görünüyor.

Nalesniki, diyor.

Yemeğimi henüz bitirmemiş olmama rağmen bir parça kestim. İçinde bir çeşit tatlı krem peynir karışımı olan krep gibi tadı var. Aslında, şimdiye kadar sahip olduğum tüm kreplerden daha iyi - daha kalın ve daha lezzetli.

"Pyszne!" Ona heyecanla söylüyorum. Lezzetli!

O sırtıyor.

"Mój ulubiony," diyor. Benim favorim.

Yemeğimi bitirdiğimde, tulumumu bulmak için etrafa bakınıyorum. Yatmadan önce dans pratiği yapabilmek için kıyafetlerimi değiştirmek istiyorum.

Şifonyerin içinde yıkanmış ve katlanmış bir tulum buluyorum. Ama diğer kıyafetlerimi göremiyorum - kapşonlu, kot pantolon veya spor ayakkabılar.

"Gdzie są moje ubrania?" Klara'ya soruyorum.

Klara yüzüme bakmadan kızardı.

"Jest dużo ubrań," diyor gardıroba ve şifonyere işaret ederek. Bir sürü kıyafet var.

Ne kadar garip. Neden kıyafetlerimi aldı?

Önemli değil. En çok ihtiyacım olan body.

Keşke düzgün bir pointe ayakkabım olsaydı. Çıplak ayakla dans etmek sorun değil ama istediğim her şeyi uygulayamam.

Bunun için de daha iyi bir alana ihtiyacım var.

Kıyafetlerimi değiştirdikten sonra, daha iyi bir dans odası bulmak için kanadımda dolaşırım. Doğu kanadına ben ve Klara dışında kimse gelmiyor. Mikolaj aslında diğer odaları kullanabileceğimi asla söylememiş olsa da burayı kendi alanım olarak görmeye geldim.

Tüm alanları inceledikten sonra sanat odasının en iyisi olacağını düşünüyorum. En doğal ışığa ve en az mobilyaya sahiptir.

Amacıma uyacak şekilde yeniden düzenlemek için yaklaşık bir saat harcıyorum. Tüm sandalyeleri ve masaları odanın bir tarafına sürükledim, sonra antik kilimleri dürerek çıplak ahşap zemini ortaya çıkardım. Şövaleleri ve gevşek tuvaleri üst üste koyuyorum ve çoğu zaten mahvolmuş olan tüm yedek sanat malzemelerini kaldırıyorum - kurumuş boya tüpleri, kalıplama fırçaları ve kömür parçaları.

Şimdi bol bol yerim var. Ama hala en önemli şeyi kaçıyorum.

Klara'yı bulmak için aşağı iniyorum. Mutfakta tezgahı beyazlatıyor. Ellerini korumak için eldiven takıyor ama burada yaptığı onca işten

dolayı derisinin hala çiğ olduğunu biliyorum. Hâlâ tozlu ve kasvetli olması onun suçu değil - bir kişi için çok fazla iş var. Burayı temiz tutmak için bir orduya ihtiyacın var. Özellikle de Jonas gibi salakların yine işleri batırdığı düşünülürse.

"Klara," diyorum kapı aralığından. "Potrzebuję muzyki." Müziğe ihtiyacım var.

Biraz kaşlarını çatarak doğruluyor.

Sanırım sözünü kestiğim için kızdı ama sonra sadece düşündüğünü fark ettim.

Bir dakika sonra eldivenlerini çıkarıyor ve "Chodź ze mną" diyor. Benimle gel.

Onun peşinden mutfaktan çıktım, bilardo salonundan geçtim, sonra arka merdivenlerden evin daha önce görmediğim bir yerine çıktım. Bu alan sade ve sıkışık - muhtemelen bir zamanlar hizmetkarın odası.

Klara beni evin orta kısmı boyunca uzanan tavan arasına kadar götürüyor. Sonsuz kutu yığınları ve eski mobilya yığınlarıyla dolu devasa bir alan. Ayrıca Illinois eyaletindeki örümceklerin yarısını barındırıyor gibi görünüyor. Yerden tavana eski örümcek ağları sarkıyor. Klara onları sabırsızlıkla iter. Bu tür bir iş ahlakına sahip bir araknitle karşılaşmak istemeyerek, saygılı bir mesafeden takip ediyorum.

Klara kutuları karıştırıyor. Umarım ne aradığını biliyordur, çünkü burada her şeyin sonuna gelmeden yüz yıl geçirebiliriz. Sararmış gelinlikler, bir yığın eski fotoğraf, el örgüsü bebek battaniyeleri, yıpranmış deri ayakkabılar görüyorum.

1920'lerden kalma, boncuklu, tüylü ve bol dökümlü bir kutu dolusu önlük var. Doğru kişi için bir servet değerinde olmalılar. Bir müzede sergilenmeleri gerekiyormuş gibi görünüyorlar.

"Bekle," diyorum Klara'ya. "Bunlara bakmalıyız."

Aramasına ara verdi ve ben onun yerine önlük kutusunu açıp dokulu sargılarından çıkardım.

Elbiselerin ne kadar ağır ve karmaşık olduğuna inanamıyorum. Elde dikilmiş gibi görünüyorlar, her biri yüzlerce saatlik emeği temsil ediyor. Malzemeler, günümüzde bir mağazada bulabileceğiniz hiçbir şeye benzemiyor.

"Bir tane denemeliyiz," diyorum Klara'ya.

Sabahlıklardan birinin püsküllü eteğine dokunuyor. Onları benim kadar büyüleyici bulduğunu söyleyebilirim ama kuralları çiğneyen biri değil. Elbiseler bu evde, yani Canavar'a aitler.

Kime ait oldukları umurumda değil. Bir tane koyuyorum.

Uzun, uçuşan kelebek kollu mavi kadife bir elbise çıkardım. Öndeki derin V, mücevherli bir kemerin oturduğu neredeyse bele kadar iner. Ne kadar ağır olduğuna şaşırarak onu bodysuitimin üstüne koydum. İmparatoriçe gibi hissediyorum. Trenimi taşıyan bir uşağım olması gerektiği gibi.

Klara gözlerini iri iri açarak elbiseye bakar. Onun da denemek istediğini söyleyebilirim.

"Hadi," diye ikna ettim onu. "Bizi kimse görmeyecek."

Dudağını ısırarak seçimini yapıyor. Korkunç hizmetçi üniformasını çabucak çıkarır. Mikolaj'ın bir canavar olduğuna dair herhangi bir kanıt varsa, o da Mikolaj'ın ona her gün o korkunç şeyi giydirdiği gerçeğidir. Sıcak ve rahatsız görünüyor.

Klara'nın altında aslında hoş bir figür var. Zinde ve güçlü, muhtemelen bütün gün bir şeyler kaldırıp fırçalamaktan.

Korsajında gümüş boncuklar olan uzun siyah bir elbise çıkardı. O içeri giriyor ve ben de arka fermuarı kapatıyorum. Sonra arkasını döndü, böylece tam etkiyi takdir edebildim.

Kesinlikle muhteşem. Elbisenin neredeyse şeffaf bir korsajı, göğsüne gümüş aklar ve yıldızlar işlenmiş ince siyah bir ağı vardır. Düşük bel, ortaçağ elbisesinde göreceğiniz bir şeye benzeyen uzun, sarkan gümüş bir kemerle kaplıdır. Siyah saçları ve koyu renk gözleriyle Klara bir büyücü gibi görünüyor.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum. "Çok güzel."

Klara'yı duvara yaslanmış tozlu eski bir aynaya doğru çekiyorum. Yansımasını net bir şekilde görebilmesi için ellerimle fırçalıyorum.

Klara da aynı derecede büyülenmiş bir şekilde kendine bakıyor.

"Şaka mı?" diyor yumuşakça. Kim bu?

"Sensin," güldüm. "Sen büyülüsün."

Benim elbisem güzel ama Klara'nınki onun için yapılmış. Hiçbir kıyafet bir insana bu kadar mükemmel bir şekilde uymamıştı. Sanki terzi ilham perisi için yüz yıl geleceğe bakmış gibi.

Klara'ya, "Onu tutmak zorundasın," diyorum. "Onu eve götür. Burada olduğunu kimse bilmiyor."

İngilizce söylüyorum ama Klara işin aslını anlıyor. Başını çılgınca sallıyor, fermuarı açmaya çalışıyor.

"Nie, nie," diyor, arkadan çekerek. "Zdejmij için." çıkar onu

Malzemeyi yırtmadan önce fermuarını açmasına yardım ediyorum.

Elbisenin içinden çıkıp hızla katladı ve tekrar kutuya koydu.

"To nie dla mnie," diyor başını sallayarak. Benim için değil.

Söyleyeceğim hiçbir şeyin onu ikna etmeyeceğini söyleyebilirim.

O elbiseyi kimsenin Klara gibi kullanamayacağı ve sevemeyeceği, tavan arasında çürümeye yüz tuttuğunu düşünmek çok trajik. Ama Mikolaj'ın öğreneceğinden endişe ederek bundan asla zevk

alamayacağını anlıyorum. Zaten onu nerede giyecekti? Anladığım kadarıyla tüm zamanını burada geçiriyor.

Elbiseleri kutularına geri koyduk ve Klara, o muhteşem elbiseye kıyasla her zamankinden daha kaşındırıcı ve daha sıcak olan üniformasını bir kez daha giydi. Ardından, nihayet aradığını bulana kadar bir düzine kutu daha arar.

"Tam!" mutlu bir şekilde diyor.

Kutuyu çekip çıkardı ve kollarıma itti. Ağır. Ağırlığın altında sendeledim. Kapağı kaldırdığında, bir renk cümbüşü içinde düzinelerce ince, uzun diken görüyorum. Eski kayıtların olduğu bir kutu.

"Plak çalar var mı?" Ona sorarım.

Başını sallıyor. "Na dól." Alt kat.

Ben plakları eski sanat odasına taşırken, Klara pikapı alıyor. Odanın köşesine, köşeye sıkıştırdığım küçük sehpalardan birinin üzerine dengeli bir şekilde yerleştirdi. Pikap, vinil kadar eski ve hatta daha tozlu. Klara'nın her tarafını nemli bir bezle temizlemesi gerekiyor. Tabağın hala döndüğünü kanıtlamak için onu duvara taktıktan sonra bile, hiçbirimiz onun oynayacağından emin değiliz.

Plaklardan birini çıkarıp koruyucu kılıfındaki plağı çıkardım. Klara onu dikkatlice tabağa yerleştirir ve iğneyi yerine yerleştirir. Hoş olmayan statik bir ses var ve sonra, bizim sevincimiz ve şaşkınlığımızla, Everly Brothers'ın "All I Have to Do Is Dream" şarkısını çalmaya başlıyor.

İkimiz de gülmeye başladık, yüzlerimiz ve ellerimiz tavan arasındaki tozdan kirlenmişti ama gülümsemelerimiz her zamanki gibi parlaktı.

"Prosze bardzo. Muzyka," diyor Klara. İşte gidiyorsun. Müzik.

"Dziękuję Ci, Klara," diyorum. Teşekkürler, Klara.

İnce omuzlarını silkerek gülümsüyor.

O gittikten sonra, kutudaki plağı gözden geçiriyorum. Çoğu 50'li ve 60'lı yıllardan - genelde dans edeceğim bir şey değil ama sessizlikten çok daha iyi.

Bununla birlikte, bazıları daha önce hiç duymadığım bestecilere ait birkaç klasik müzik LP'si de var. Ruh halime uyan bir tane bulmak için birkaç plağı karıştırıyorum.

Genellikle neşeli, iyimser müziğe yönelirim. Kabul etmekten nefret ediyorum ama Taylor Swift yıllardır en sevdiğim şarkıcılardan biri.

Kutuda öyle bir şey yok. Çoğunu hiç tanımıyorum.

Bir kapak gözüme çarpıyor: siyah zemin üzerine tek bir beyaz gül. Bestecinin adı Egelsei'dir.

İğneyi yerine oturtarak plağı değiştiriyorum.

Müzik daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyor - akıldan çıkmıyor, ahenksiz. . . yine de büyüleyici. Geceleri gıcırdayan bu eski malikaneyi düşündürüyor bana. Tozlu bir aynada yansıyan cadı elbisesi içindeki Klara'nın. Ve mum ışığında aydınlatılmış uzun bir masada oturan ve bir Canavar'a bakan bir kız.

Bana peri masallarını hatırlatıyor - karanlık ve ürkütücü. Ama aynı zamanda cezbedici. Macera, tehlike ve sihir dolu.

En sevdiğim baleler her zaman peri masallarına dayanan baleler olmuştur - Külkedisi, Fındıkkıran, Uyuyan Güzel, Taş Çiçek, Kuğu Gölü.

Her zaman en sevdiğim masalın bir bale olmasını dilemişimdir: Güzel ve Çirkin.

Neden olmasın?

Bir tane yapabilirim.

Jackson Wright için dört şarkının koreografisini yaptım.

İstesem baştan sona bütün bir bale yapabilirim. Tıpkı bu ev gibi karanlık ve gotik, korkutucu ve güzel olacak bir ev. Tüm korkumu ve hayranlığımı alıp bir dansa dökebilirdim. Ve çok güzel olurdu. Daha önce yaptığım her şeyden daha gerçek.

Jackson, çalışmamın duygudan yoksun olduğunu söyledi. Belki de haklıydı. Daha önce ne hissetmiştim?

Şimdi bir şeyler hissettim. Her türlü şey. İki haftalık esarete, daha önce tüm hayatım boyunca hissettiğimden daha fazla duygu hissettim.

Pikabın sesini açıyorum ve balemin koreografisini yapmaya başlıyorum.

15

miko

Mezarlıktan eve döndüğümde konağı sessiz ve karanlık bulmayı umuyorum .

Bunun yerine, ana salondan geçerken doğu kanadında çalan müziğin uzaktan gelen sesini duyuyorum.

Nessa'da müzik olmamalı. Telefonu, bilgisayar, radyosu bile olamaz. Yine de piyano ve çellonun birbirine karışan apaçık sesini ve çıplak ayaklarının tepedeki zeminde hafif gümürtüsünü duyuyorum.

Bir alabalığın ağzına takılan bir kanca gibi, beni yakalıyor ve ben hareket etmek için bilinçli bir karar vermeden önce beni merdivenlerden yukarı çekiyor. Nessa'nın odasına değil, Baron'un kızının sulu boyalarını sergilediği salona doğru sesin çizgisini takip ediyorum.

Açık kapı aralığına geldiğimde durup baktım.

Nessa daha önce hiç dans etmemiş gibi dans ediyor. Kendi etrafında dönüyor, kaldırdığı ayağı destek ayağının etrafında dönüyor, kolları

açılıyor ve ardından onu daha hızlı döndürmek için vücuduna doğru sıkıca çekiyor.

Artistik patinajcıya benziyor, sanki zemin buzdan yapılmış gibi. Hiç bu kadar temiz hareket eden birini görmemiştim.

Ter içinde kalmış. Uçuk pembe bodysı o kadar ıslak ki, sanki tamamen çıplakmış gibi altındaki her ayrıntıyı görebiliyorum. Saçları sıkı topuzundan çıkmış, nemli bukleler yüzüne ve boynuna yapıştırılmıştı.

Yine de gitgide daha hızlı gidiyor, zeminde zıplıyor, yere yuvarlanıyor, yuvarlanıyor ve tekrar zıplıyor.

Bir şeyi canlandırdığının farkındayım - bir tür sahne. Omzunun üzerinden geriye bakarak kaçıyormuş gibi görünüyor. Sonra durur, başladığı yere döner ve aynı şeyi tekrar dans eder.

Pratik yapıyor. Hayır, bu doğru değil, bir şeyler yaratıyor. Rafine etmek.

Bir dansın koreografisini yapıyor.

Duruyor, yeniden başlıyor.

Bu sefer farklı bir rol oynuyor. Bu kez, görünmeyen figürü sahnede kovalayan takipçi o. Düet olması gerekiyordu ama buradaki tek kişi o olduğu için her iki rolü de oynuyor.

Keşke kafasının içinde gördüklerini görebilseydim.

Ben sadece parçalarını ve parçalarını yakalıyorum. Gördüğüm şey duygusal, yoğun bir şekilde dizilmiş. Ama o sadece boş bir odadaki bir kız. Etrafında koca bir dünya görüyor.

Büyüleyici. Dansın bu parçasını bazen avcı bazen de av olarak tekrar tekrar etmesini izliyorum. Bazen daha önce yaptıklarını aynen kopyalıyor, bazen de biraz değiştiriyordu.

Sonra kayıt biter ve ikimiz de sarsılarak gerçekliğe döneriz.

Nessa nefes nefese, bitkin.

Ve ne kadar zaman geçtiğini bilmeden kapının eşiğinde duruyorum.

Yukarı bakıyor ve beni görüyor. Vücudu kaskatı kesilir ve eli ağzına gider.

"Kendini evindeymiş gibi hissettiriyor, anlıyorum," diyorum.

Tüm mobilyaları odanın kenarına itti ve kilimleri dürdü. Çıplak zemine suçlu bir şekilde bakıyor.

"Dans etmek için alana ihtiyacım vardı" diyor. Sesi bir gaklamayla çıkıyor. Uzun süredir dans ettiği için boğazı kurumuş.

"Bu nedir?" Ona sorarım.

"Onun . . . yaptığım bir şey."

"Ne?"

"Bir bale."

"Bunu görebiliyorum," diyorum kısaca. "Bu ne hakkında?"

"Bu bir peri masalı," diye fısıldıyor.

Tabiki öyle. O tam bir çocuk.

Ama dans çocukça değildi. Büyüleyiciydi.

Pikap, tüm parçaların bittiği anlamına gelen o boş, tekrarlayan sesi çıkarıyor. İğne çıplak vinilin üzerinden atlıyor. Kolu kaldırıp tepsinin dönmesini durdurmak için düğmeyi çevirerek odayı geçiyorum.

"Bunu nereden aldın?" Ona sorarım.

"BEN . . . Buldum," diyor.

O korkunç bir yalancı. Belli ki Klara vermişti. Evde sadece iki kişiydiler.

Klara'nın tutsağımıza sempati duymaya başladığından şüpheleniyordum. Tam olarak çözemediğim bir muamma. Kalbi olan herkesin tatlı küçük Nessa'yı görmezden gelmesinin zor olacağını biliyordum. Ama adamlarımdan hiçbirinin ona göz kulak olacağına güvenemem. O çok güzel. Klara o iğrenç üniformayı giymiş olsa bile onları rahat bırakmaya ikna etmek yeterince zordur. Tek parça streç giysi ve spor şortlu masum Nessa, karşı koyulamayacak kadar büyük bir baştan çıkarıcı. Odasına adım atmalarını engellemek zorunda kaldım. Ve o zaman bile, gittiği her yerde onu izlediklerini görüyorum. Özellikle Jonas.

Hepsinin hayalarını kesmek istiyorum.

Nessa benim tutsağım.

Ona benden başka kimse dokunamaz.

Berrak bir ter damlası yüzünden aşağı, boğazının yanından ve ardından göğüs kemiğinden aşağı kayarak göğüslerinin arasındaki boşlukta kayboluyor.

Gözlerim onu takip ediyor. Elbisesinin yarı saydam malzemesi küçük, yuvarlak göğüslerine yapışıyor. Büzülmüş areolayı ve biraz yukarıyı gösteren küstah küçük meme uçlarını görebiliyorum. Tahmin ettiğim gibi pembe değillerdi, yanaklarındaki çiller gibi açık kahverengiydiler. O kadar hassaslar ki, sadece bakışlarımdan sıcaklığından gözlerimin önünde katılaşıyorlar.

Gözlerim daha aşağıda geziniyor. Eğitilmiş midesinden aşağı inen çizgileri ve göbeğinin girintisini görebiliyorum. Sonra, onun altında amının deltası ve hatta vücudunun geri kalanı gibi terden ıslanmış am dudaklarının ana hatları.

En çok onun kokusunu alabiliyorum. Onun sabununun, terinin kokusunu alıyorum. Ve hatta onun tatlı küçük amcığı, misk kokulu ve hafif.

Bu beni açgözlü yapıyor.

Gözbebeklerim o kadar genişledi ki vücudunun her ayrıntısını görebiliyorum - dudağının üzerindeki minik ter damlacıkları. Yeşil gözlerinde kahverengi benekler. Kollarında tüyleri diken diken oluyor. Uyluklarındaki kaslar titriyordu.

Sanki yüz yıldır uyuyormuşum gibi hissediyorum ve birdenbire, o anda tamamen uyanığım. Benim aletim pantolonumun içinde azgın. Şimdiye kadar hissettiğimden daha zor - sert, nabız gibi atıyor, dışarı çıkmak için ağrıyor.

Bu kızı istiyorum. Onu burada istiyorum, şimdi, hemen.

Onu daha önce hiç bir kadını istemediğim kadar istiyorum. Onu öpmek, becermek ve canlı canlı yemek istiyorum.

Yüzümde görebilir. Gözleri geniş ve kırpmıyor. O noktaya kök salmış.

Terli saçlarından bir avuç tuttum ve başını geriye doğru eğerek o uzun, solgun boğazını açığa çıkardım.

Terini yalayarak dilimi boynunun yanında gezdirdim. Berrak ve tuzlu, dilimin üzerinde patlıyor. Havyardan daha iyidir. Onu yutuyorum.

Ve sonra onu öpüyorum. Dudakları dans etmekten kavrulmuş. O dudakları yaladım, tuzlu derinin tadına baktım ve sonra dilimi ağzına soktum ve onun her yerini de yaladım -dişler, dil, damak. Kokusunu ve tadını içime çekiyorum. Dilimle ağzını sikiyorum.

Bir an kollarımda donup kaldı, gergin ve sımsıkı. Sonra şok edici bir şekilde bana cevap verdi. Beceri ya da stil olmadan, ama neredeyse benimkine denk bir açlıkla beni öpüyor.

Birbirimize kilitlenmiş durumdayız, parmaklarım etini deşiyor, elleri gömleğimin kumaşını tutuyor.

Ne kadar sürer, hiçbir fikrim yok.

Ayrıldık, birbirimize baktık, az önce ne olduğu konusunda eşit derecede kafamız karışmıştı.

Dudağında kan var. Tadını ağızımda alabiliyorum. O beni mi ısırđı yoksa ben mi onu ısırđım bilmiyorum.

Dudağına dokunuyor ve parmak ucundaki parlak kan lekesine bakıyor.

Sonra dönüp koşuyor, sanki ben onun topuklarına çarpıyormuşum gibi odadan dışarı fırlıyor.

Onu takip etmiyorum. Bunu yapamayacak kadar şaşkınım.

Onu öptüm. Onu neden öptüm?

Nessa'yı öpmeye ya da ona dokunmaya hiç niyetim yoktu.

Hayatımda yaptığım tüm kötölükler içinde, ki bunlar sayısız, kendimi asla bir kadına zorlamadım. Yapmayacağım tek şey bu.

Peki neden onu öptüm?

O güzel. Ama dünyada binlerce güzel kadın var.

O masum. Ama masumiyetten nefret ederim.

O yetenekli. Ama katiller ve hırsızlarla dolu bir dünyada dans etmenin ne yararı var?

Giderek daha sık yaptığım gibi onu kontrol etmek zorunda kalarak telefonumu çıkardım.

Yatak odasındaki kameraya giriyorum. Sadece yatağı işaret eden bir tane var. Onu tuvalette veya duşta izlemiyorum. O kadar ahlaksız değilim.

Tabii ki, yatakta uzanıyor, yüzüstü. Ama beklediğim gibi ağlamıyor.

Oh hayır. Yaptığı şey tamamen farklı.

Elini baldırlarının arasına almış ve kendine dokunuyor. O tatlı küçük amcığı parmaklarıyla okşarken, kalçasını yatağa sürüyor. Hala bodysuitini giyiyor. Kalçasının her dönüşünde esneyen kalçalarının yuvarlak kaslarını görebiliyorum.

Tanrı aşkına. Kalbim güm güm atıyor ve gözlerimi ekrandan alamıyorum. Görüntü siyah beyaz, ancak tamamen net.

Bacaklarının arasına bir yastık çekip dimdik oturup eli yerine yastığı gıcırdatmasını izliyorum. Çarşafı kalçalarının arasına sıkıştırdı, çarşafı avuç dolusu kavradı, sanki altındaki bir adammış gibi yastığın üzerinde gezdirdi.

Farkında olmadan sikimi pantolonumdan çıkardım. Bir elimde telefonu diğer elimde telefonu tutuyorum. Gözlerim ekrana kilitlendi. Hayatım buna bağlı olsaydı, gözlerimi kaçıramazdım.

Nessa'nın yastığa binişini izliyorum, ince vücudunun her yerinde kasılmış durumda -omuzlar, göğüs, popo, baldırlar, hepsi olabildiğince sert bir şekilde kasılıyor. Başı geriye atılmış ve gözleri kapalıdır. Siyah beyaz olmasına rağmen yanaklarındaki kızarıklığı görebiliyorum.

Boşalmaya başladığında ağzı açılıyor. Uzun, sessiz ağlamayı görüyorum.

Aynı anda elime patlıyorum. Nessa'nın kalçalarının hareketine göre zamanlanmış, ardı ardına cum atışları. Kendimi okşamak zorunda bile değildim.

Dizlerim altımda bükülüyor. İnlememeye çalışarak aletimi sertçe sıkıyorum. Orgazm buruk. Hayatımı benden alıyor.

Hala ekrana, Nessa'nın narin hatlarına, narin vücuduna bakıyorum. Sonunda rahatlıyor, bir kez daha yüzüstü yatağa düşüyor.

Gözlerimi ondan alamıyorum. Terden sırılsıklam olmuş saç tutamlarından kuşa benzeyen kürek kemiklerine ve bacaklarının uzun hatlarına kadar vücudunun her çizgisi retinalarımda yanmış durumda.

uzağa bakamıyorum

16

Nessa

Sabahları yapışkan ve terli bir şekilde ve utançla dolup taşarak uyanıyorum .

Beynimin içinde dönüp duran anılar sadece kabus. Olmalılar.

Tanrı aşkına, ilk öpücüğümün beni kaçıran kişiyle olması mümkün değil.

O kadar aptal olamazdım.

Ve sonra kendime dokunmak için!

Hatırladıkça yüzüm utançla yanıyor. Saklanmak niyetiyle odama geri döndüm. Ama telaşlıydım, zonkluyordum, bir şey için can atıyordum. Ve elimi bir saniyeliğine oraya koyduğumda, eriyecek kadar iyi geldi. Zevk, rahatlama ve aynı anda çaresizce devam etme ihtiyacı gibi geldi.

Ve bu orgazm. . .

Aman Tanrım. Daha önce kendime her dokunduğumda alabilirsin, onu bir karıştırıcıda öğütebilir, on kat arttırabilirsin ve az önce deneyimlediğim şeyin yanına bile yaklaşamaz.

Bu çılgınca ve imkansız, bu yüzden gerçekte olmasına imkan yok.

Duşa girerken, iğrenç elbisemi çıkarırken ve bir saat gibi gelen bir süre boyunca kendimi sabunlarken kendime bunu söyleyip duruyorum. Cildimin her santimini ovuşturdum, kendimi sürekli ortaya çıkan hislerden - saçlarımı çekiştiren ellerinin verdiği histen - kurtarmaya çalıştım. Ağzının tadı tuz, sigara, narenciye ve kan gibiydi. Dudaklarının şaşırtıcı sıcaklığı. Ve dilinin boynumdan yukarı kayması, beynimdeki her bir nöronu bir havai fişek dizisi gibi tutuşturması.

Hayır hayır hayır!

Bundan nefret ettim. Hiçbirini beğenmedim. Korkunç ve çılgıncaydı ve bir daha asla olmayacak.

Duştan çıktım, bir havluyu vücuduma sardım ve avucumu buğulu aynada kaydırdım. Kendi ürkmüş yüzüm bana bakıyor, dudakları şişmiş ve gözleri suçlu.

Diş fırçamı alıp ağzımı acımasızca ovalayarak onun tadını yok etmeye çalıştım.

Banyodan çıktığımda Klara yatağımın yanında duruyor. Küçük bir çılgılık atıyorum.

"Dzień dobry!" diyor neşeyle.

"Hey," dedim donuk bir sesle, aynı şekilde karşılık veremeyecek kadar moralim bozuk.

Dudaklarını büzüp bana bakıyor. Daha dün mükemmel küçük dans stüdyosunu kurduktan sonra beni neşeli bulmasını bekliyordu.

"Papatriz!" diyor yatağı işaret ederek. Bakmak!

Yatağı çoktan yapmış, her zamanki gibi örtüleri sıkıca çekip içine sokmuştu. Sonra tek parça streç giysi, tayt, ısınma, çorap ve iki çift yepyeni sivri ayakkabı da dahil olmak üzere bir düzine dans giysisini dağıttı.

Bu herhangi bir dans kıyafeti değil, Yumiko bodyleri ve Grishko ayakkabıları. Isınmalar, Eleve'in en yeni parçalarından bazıları. Evdeki kendi dolabımda olanlardan daha iyi. Pointe ayakkabıları aldığımda tam olarak doğru numara olduklarını görüyorum.

"Bu nereden geldi?" Klara'ya zayıfça soruyorum. "Bunu satın aldın mı?"

O sadece gülümseyerek omuz silkiyor.

Almış olabilir ama parasını ödediğini sanmıyorum. Yapmasını isteyeceğimden değil - çok para kazandığından şüpheliyim. Ama alternatif daha kötü. Bütün bunları almasını Mikolaj mı söyledi? Beni öpmesine izin verdiğim için mi?

Beni ürpertiyor.

Hepsini yataktan çekip çöpe atmak istiyorum.

Bunu yapamam ama. Klara fazla memnun, fazla umutlu görünüyor.

Gittikçe parçalanan tek tulumumdan daha iyi bir şey giydiğim için heyecanlanacağımı düşündü.

"Teşekkürler Klara," dedim zorla gülümsemeye çalışarak.

Bu arada midem düğüm düğüm oldu.

Kafam çok karıştı. Bir an Canavar'ın beni öldüreceğini düşünüyorum ve sonra bana hediyeler alıyor. Hangisi daha kötü bilmiyorum.

Klara kıyafetlerden birini giymem için bana işaret ediyor.

Tanrım, gerçekten istemiyorum.

"Tutaj," diyor, benim için bir tanesini seçerek.

Örme gri bacak ısıtıcıları ve uyumlu bir crop top ile sırtı açık eflatun bir tek parça streç giysi. Gerçekten çok güzel. Ve sadece doğru boyutta.

İnce, esnek malzemenin ne kadar yeni ve tam oturduğunu takdir ederek onu çıkardım.

Klara memnuniyetle gülümseyerek geri çekilir.

"Teşekkür ederim," dedim ona tekrar, bu sefer daha içtenlikle.

"Oczywiście," diyor. Elbette.

Bana kahvaltı getirdi - yulaf ezmesi, çilek ve Yunan yoğurdu. Kahve ve çay da. Yemeğimi bitirdiğimde, işe geri dönmek için doğrudan stüdyoma gidiyorum.

Daha önce hiç bir proje üzerinde çalışmaya bu kadar mecbur hissetmemiştim. Sözünü kesmesiyle onu mahvetmek şöyle dursun, Mikolaj bana her zamankinden daha fazla fikir verdi. Bana ilham verdiğini söylemek istemiyorum ama kesinlikle çalışmalarına yansıtılabileceğim bazı duyguları harekete geçirdi. Korku, kafa karışıklığı, kaygı ve belki... . biraz uyarılma

Ona ilgi duymuyorum. Kesinlikle değilim. O bir canavar ve normal bir gangster gibi değil. Ailem suçlu olabilir ama şiddet kullanmıyorlar, gerekmedikçe olmaz. Biz ne yapıyorsak dünyada öne geçmek için yapıyoruz, insanları incitmek için değil. Mikolaj bana acı çektirmekten zevk alıyor. Sert ve intikamcıdır. Sevdiğim herkesi öldürmek istiyor.

Böyle bir adamdan asla etkilenemezdim.

Dün gece olanlar, her seferinde haftalarca kilitli kalmanın sonucuydu. Bir çeşit çarpık Stockholm Sendromuydu.

Bir gün bir erkek arkadaş edindiğimde -zamanım olduğunda, iyi biriyle tanıştığımda- tatlı ve tamamlayıcı olacak. Bana çiçek getirecek ve

benim için kapıyı tutacak. Beni korkutup canlı canlı yeniyormuşum gibi hissettiren bir öpücükle bana saldırmayacak.

Plağı döner tablaya geri koyarken ve iğneyi yerine yerleştirirken bunu düşünüyorum.

Ama o ürkütücü, gotik müzik yeniden başlar başlamaz, zihnim farklı bir yöne kaymaya başlıyor.

Ormanda dolaşan bir kız hayal ediyorum. Bir kaleye gelir. Kapıyı açar ve içeri süzülür.

O çok, çok aç. Masanın hazır olduğu bir yemek odası bulduğunda, yemek yemek için oturur.

Ama masada yalnız değil.

Bir yaratığın karşısında oturuyor.

Koyu renkli, desenli bir cilde sahip bir yaratık. Keskin dişler ve pençeler. Ve solgun gözler, kutup buz parçaları gibi. . .

O hem bir kurt hem de bir insan. Ve çok aç. Ama masadaki hiçbir şey için değil. . .

Bütün sabah ve öğle yemeğine kadar çalışıyorum. Klara yeni stüdyomun içine bir tepsi koyuyor. Tavuk çorbası buz gibi olana kadar ona bakmayı unutuyorum.

Öğle yemeğinden sonra biraz Lalka kopyamı inceleyerek vakit geçiriyorum, ardından bahçede yürüyüşe çıkmayı planlıyorum. Evin ana katından geçerken, Mikolaj'ın aşikâr sesini duyuyorum.

Vücuduma bir akım gönderiyor.

Ne yaptığımı bilmeden önce, dinlemek için yavaşlıyorum. Koridorda bana doğru yürüyor ama beni henüz görmedi. Mikolaj ve hoş bir gülümsemeye sahip koyu saçlı olan Marcel.

Söylediklerini gittikçe daha iyi anlıyorum. Aslında, sonraki cümleleri o kadar basit ki, onları mükemmel bir şekilde anlıyor:

Marcel, "Rosjanie są szczęśliwi," diyor. Ruslar mutlu.

"Oczywiście że są," diye yanıtlıyor Mikolaj. "Dwie rzeczy sprawiają, że Rosjanie szczęśliwi. Pieniądze i wódka." Elbette öyleler. Rusları iki şey mutlu eder: para ve votka.

Mikolaj beni gördü ve birden durdu. Gözleri yeni kıyafetlerimde geziniyor. Sanırım dudaklarında bir gülümseme izi görüyorum. Bundan son derece hoşlanmıyorum.

"Günlük işin bitti mi?" kibarca diyor.

"Evet," diye yanıtlıyorum.

"Şimdi tahmin edeyim. . . bahçede bir yürüyüş."

Benim bu kadar tahmin edilebilir olduğumu düşünmesine sinirlendim. Beni tanıdığını düşünüyor.

Sırf yüzündeki ifadeyi görmek için Ruslara ne kadar para verdiğini sormak istiyorum. Ona kafamın içindeki her şeyi bilmediğini göstermek istiyorum.

Ama bu çok aptalca olurdu. Onların dilini gizlice öğrenmek sahip olduğum yegane silahlardan biri. Bunu böyle israf edemem. Onu doğru zamanda, önemli olduğunda kullanmalıyım.

Bu yüzden yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum. "Doğru" diyorum.

Sonra iki adam yanımdan geçmek üzereyken, "Yeni giysiler için teşekkürler Mikolaj," diye ekliyorum.

Marcel'in yüzündeki şaşkınlık parıltısını görüyorum. Beni esir alan kişinin bana hediyeler almasına o da benim kadar şaşırdı.

Canavar ikimizin de ne düşündüğünü umursamıyor.
Sadece omuz silkiyor ve "Eskilerin pismiş" diyor.
Sonra sanki ben yokmuşum gibi yanımdan geçip gitti.
İyi. Beni görmezden gelmesi umurumda değil.
Ellerini kendine sakladığı sürece.

17

miko

Öldürmek istediğin adamları incelemek garip bir şey .

Onları izliyorsun, takip ediyorsun, onlar hakkında her şeyi öğreniyorsun.

Bazı yönlerden onlara kendi ailelerinden daha yakın oluyorsunuz.

Onlar hakkında ailelerinin bile bilmediği şeyler öğreniyorsunuz.
Kumar alışkanlıklarını, metreslerini, gayri meşru çocuklarını, Lincoln Park'taki güvercinleri besleme sevgilerini görürsünüz.

Dante Gallo'yu takip etmek veya hakkında bilgi edinmek kolay değil.

Gallo ailesinin en büyük çocuğu olarak, Enzo Gallo'dan öğrenmek için en uzun zamana sahipti. O klasik bir en büyük oğul - bir lider. disiplinli Sorumlu.

Aynı zamanda bir kedi kadar temkinlidir. Herhangi bir şeyin yerinde olmadığını, herhangi birinin ona baktığını anlıyor gibi görünüyor. Askeri eğitimi olmalı. Irak'ta altı yıl görev yaptığını söylüyorlar ki bu bir mafya için alışılmadık bir durum. Vatansever değiller. Sadakatleri ülkelerine değil ailelerinedir.

Belki Enzo onun mükemmel bir asker olmasını istemiştir. Ya da belki Dante'nin gençlik isyanıydı. Tek bildiğim, onun zayıf noktalarını bulmayı çok zorlaştırdığı.

Belirlenmiş bir programı takip etmez. Nadiren tek başına bir yere gider. Ve söyleyebileceğim kadarıyla, ahlaksızlıklardan tamamen yoksun.

Tabii ki, bu aslında doğru olamaz. Kimse o kadar katı değil.

Kardeşlerine karşı kesinlikle zaafı var. Çalışmıyorsa onlara yemek veriyor. Babasının işlerini yürüten emeğin aslan payını o yapıyor. Nero Gallo'yu ciddi bir beladan uzak tutmayı başarır - Nero hem yaratıcı hem de dengesiz görüldüğü için, bitmeyen olduğu kadar çeşitli görünen bir Sisifos görevi. Bir hafta içinde Nero, Prysm'in dışında bir bıçaklı kavgaya tutuşur, eski Bel Air'ini Grand Avenue'da düşürür ve son derece kötü bir Vietnamlı gangsterin karısını baştan çıkarır. Dante, okuldaki en küçük erkek kardeşini ve Meclis Üyesi'nin ofisinde kız kardeşi Aida'yı ziyaret ederken bu kararsızlığın her birini yumuşatır.

Dante'miz ne meşgul bir çocuk.

Bir barda bir bardak bira içmek için zar zor zamanı oluyor. Görünüşe göre bir kız arkadaşı, erkek arkadaşı ya da favori bir fahişesi yok.

Tek hobisi atış poligonu. Felluce'den Musul'a kadar altmış yedi kişinin ölümüne neden olduğu anlaşılan nişancılığı tatbik etmek için haftada üç kez oraya gidiyor.

Sanırım Tymon'ı göğsüne üç el ateş ederek böyle vurdu. Pratik yapmak mükemmelleştirir.

Artık bir taşla iki kuş vurup Griffin'lerden zorla para aldığıma ve bunu Ruslara ödediğime göre, aynısını Dante için de yapmak isterim. Kendimi başka bir düşmandan kurtarıırken aynı zamanda onu asil bir şekilde becermek istiyorum.

Dante atış poligonunu bir sonraki ziyaretinde, Andrei'nin çantasından Dante'nin Beretta'sını çalmasını istiyorum. Bu onun eski hizmet silahı, yasal olarak satın alındığından ve onun adına kayıtlı olduğundan emin olduğum birkaç silahtan biri.

Sonraki kısım biraz zor. Dante tuzağa düşmeyecek kadar zekidir. Bu yüzden pusuyu ona götürmeliyim.

Polis komiseri Fergus Griffin gibi samimi olmayabilirim ama maaş bordromda iki eski polis var: Memur Hernandez ve O'Malley. Biri Yavrular üzerindeki yayılımı asla karşılamıyor, diğeri üç farklı kadına nafaka borçlu.

Onlara devriye arabasını Gallo'nun evinden bir blok öteye, Eski Kent'in tam merkezine park etmelerini söylüyorum. Bütün hafta boyunca her gece orada beklerler. Ta ki sonunda Enzo ve Nero'nun dışarıda olduğu ve Dante'nin evde yapayalnız olduğu bir akşam olana kadar.

Şimdi diğerkuşu getirdiğimiz yer burası.

Walton Miller, Chicago'daki BACP'nin başıdır; bu, içki ruhsatlarını dağıtan adam olduğu anlamına gelir. Ya da, küçük tombul avucu, hayaline uygun bir rüşvetle çaprazlanmadığında, onları iptal eder.

Barlarım ve striptiz kulüplerim için benden beş ayrı ödeme almak için benden şantaj yaparak her geçen yıl daha açgözlü olmaya başladı.

Miller'ın Gallos'la bir sorunu var. Gallos'un iki İtalyan restoranı var ve Dante, Michigan Gölü'nü dolduracak kadar şarap satmasına rağmen ikisinin de parasını ödemedi.

İçki ruhsatlarım için Miller'a güzel, ağır bir ödeme yapıyorum. Sonra ona, Dante Gallo'ya karşı kanıtlarla dolu bir evrak çantası verdim - restorandan alınan yasa dışı vergi iadelerine benzeyen, photoshoplanmış bir sürü saçmalık.

Miller aptal gibi, Dante'nin kolunu burkacağını düşünerek Gallo'nun evine koşuyor.

Olayların normal seyrinde, Dante karşılık olarak Miller'ın kolunu tam anlamıyla bükecekti - kırılana kadar bükecek, kanıtını ateşe verecek ve Miller'ı kuyruğunu bacaklarının arasına alıp eve geri gönderecek ve neden başka kimsenin daha iyi takdir edeceğini daha iyi anlayacaktı. Chicago şehri, Dante Gallo'ya şantaj yapmaya çalışacak kadar aptal olurdu.

Genelde böyle olurdu.

Ama 22:04'te Miller kapıyı çalar.

10:05'te Dante onu içeri aldı.

Saat 10:06'da kimliği belirsiz bir kişi 911'i arar ve 1540 North Wieland Caddesi'nde ateş edildiğini bildirir.

Saat 10:08'de, olay yerine en yakın ekip arabası olarak memurlar Hernandez ve O'Malley araştırmak üzere gönderilir.

Saat 10:09'da Miller'ın durduğu yerde durup Gallo konutunun kapısını yumrukluyorlar. Dante'yi açar. İzin belgesi olmadan girişi reddetmeye çalışıyor, ancak memurların olası bir nedeni var. İsteksizce onları eve alır.

Geri kalanı, o gecenin ilerleyen saatlerinde, her zamanki renkli tavrıyla Memur Hernandez aracılığıyla bana aktarıldı:

"Böylece eve giriyoruz ve Gallo orada surat asmış, kollarını kavuşturmuş dururken etrafı karıştırmaya başlıyoruz. 'Bakın, çatışma çıkmıyor' diyor. O yüzden defol git.' Miller yemek odasında pusuya yatmış sincap gibi görünüyor. Ben de onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi, 'Lütfen buraya gelebilir misiniz, efendim' diyorum. Koridora çıktı, gözleri bir ileri bir geri fırlıyor, ne halt döndüğünü anlamadan. Olabildiğince gergin. Gallo bir salatalık kadar havalı, hiçbir şey vermiyor.

O'Malley, 'Siz iki beyefendi neyin peşindesiniz?' diyor. Ve Gallo, 'Sizi ilgilendirmez' diyor. Miller bir bahane uydurmaya çalışıyor ve Gallo onun sözünü kesiyor ve 'Sorularının hiçbirine cevap verme' diyor. Sonra 'Üzerinizde silah var mı efendim?' Ve Gallo "Hayır" diyor. Ben de 'Güzel' diyorum ve ona silahımı çekiyorum.

Gallo, 'Kendine dikkat etsen iyi olur, memur bey' diyor. Ben 7-11 dışında bir çocuk değilim. Göğsüme sekizlik koyup buna nefsi müdafaa diyemezsiniz.' Sonra O'Malley, "Endişelenme, senin için burada değiliz" diyor. Ve Beretta'yı çekip şarjörün yarısını Miller'a boşaltıyor.

"Miller ses çıkarmadan aşağı iniyor, sadece yüzünde aptalca bir ifade var. Geldiğini görmedi bile. O'Malley, öldüğünden emin olmak için bacağını tekmeliyor ve gerçekten de Miller bir insta-ceset.

"Sürekli Gallo'yu izliyorum. O bir kaya gibi dostum, ürkmüyor. Ama Beretta'yı görür görmez onu tanır. Gözleri genişliyor çünkü düzöldüğünü biliyor. Bana bakıyor ve beyninin çalıştığını görebiliyorum. Sanırım bana koşacak.

"O'Malley, 'Düşünme bile, dört atışım kaldı' diyor. Silahını Gallo'ya çevirir. Benimkini tam yüzüne doğrulttum.

"Dondurulmuş dondurma gibi soğuk olan Gallo, 'Bunun için ne kadar para alıyorsun?' Tabii ki ben hiç eğlenmiyorum, patron. "Hiçbiri seni ilgilendirmez" diyorum. Bundan kurtulamayacaksın.'

O orospu çocuğunu kelepçeledik ve O'Malley onu ekip arabasına bindirdi. Beretta'yı siliyorum, sonra silahta parmak izleri ve ellerinde biraz kalıntı bulmak için Gallo'nun arkasından kelepçeli ellerine tutuşturuyorum. Sahnenin hoş ve hoş görüldüğünden emin olurum, sonra onu ararım. Her şey mükemmeldi, patron. Tıpkı planladığımız gibi."

Tıpkı planladığım gibi. O iki salak, yardım almadan bir McDonald's başvurusunu ancak doldurabilirdi.

"Nerede o şimdi?" Soruyorum.

"Miller?"

Hayır, dedim dişlerimin arasından. "Sanırım Miller morgda. Dante Gallo'yu soruyorum."

"Ah. İstasyonda. Gallo aynı saatte Riona Griffin'i oradan aradı ve hızlı bir şekilde görevden alınmasını sağlamaya çalıştı ama bu hafta davaları Yargıç Pitz yürütüyor ve ne kahrolasica ne de kefaletle serbest bırakılacağını söyledi. Gallo'ların hayranı değil. Yani biz bu şeyi ince ince ve yavaş yavaş araştırırken Dante öngörülebilir bir gelecekte hapiste oturacak."

Dante'yi iri yarı vücuduna zar zor sığacak kadar büyük bir hücreye tıkmış, keskin bir hapishane hüznü içinde hayal ederek gülümsedim. Ve kardeşleri, ağabeyleri onları kontrol altında tutmadan çıldırmaya çok hevesliydi. Enzo yaşılanıyor—Dante, Galloları bir arada tutan temel taş. O olmadan paramparça olacaklar.

"Hücrede kimin olduğunu bulmamı ister misin, patron?" Hernandez soruyor. "İstediğin zaman kaburgalarının arasına paslı güzel bir sap sokabilirim."

"Hayır," diyorum.

Dante orada sefil ve öfkeli bir şekilde çürüyecek.

Onun ölme zamanının geldiğine karar verdiğimde, görevi Hernandez gibi bir morona vermeyeceğim.

Riona Griffin'in Gallo'yu savunması hoşuma gitti. Bu bana onun ellerini kirletmek için de bolca fırsat veriyor - kimse onun kanunları yerine getirmek için hukuk diplomasına sahip olduğu izlenimine kapılmamıştı.

Her şey çok güzel bir şekilde yerine oturuyor.

Tabii ki, düşmanlarımdan biraz geri tepme bekliyorum. Yatarak böyle darbeler almayacaklar.

Elbette, hemen ertesi gün Griffinlerin adamları, Ruslara ait darbe dolu bir depoya el koyar ve bu süreçte iki askerini vurur.

Bu arada, şehrin karşı tarafında, Nero Gallo en karlı striptiz kulübümü yakıp yıkıyor. Neyse ki, bütün kızlarım eve gittikten sonra saat sabah 3:00 idi. Ama yine de, Nero'nun her şeyi tutuşturan görüntülerini izlemek çileden çıkarıyor.

Beklediğimden fazla değil, aslında daha az. Bunlar, bu şehri genellikle demir yumrukla yöneten iki ailenin zayıf misillemeleri. Tam umduğum gibi sarsıldılar ve dağıldılar. Amaç ve plan eksikliği.

Bütün bu hareketler beni evimde yaşayan kızıdan uzaklaştırmaya neredeyse yetiyor. Gece gündüz bale üzerinde çalışan, tozlu pikabından merdivenlerden aşağı süzülen cızırtılı müzik nağmeleri.

Onu itiraf edebileceğimden daha fazla izliyorum. Doğu kanadındaki her odada olduğu gibi stüdyosunda da bir kamera var. İstedğim zaman telefonumdan onu gözetleyebilirim. Sürekli cebimde. O telefonu çıkarma zorunluluğu her yerde mevcuttur.

Ama ben daha fazla istiyorum.

Onu tekrar şahsen görmek istiyorum.

Dante Gallo'ya başarılı bir şekilde iftira attıktan yaklaşık bir hafta sonra doğu kanadındaki küçük kütüphanede onun izini sürdüm.

Klara'ya ona almasını emrettiğim kıyafetlerden birini giymişti: mavi çiçekli bir body ve şifon bir etek, topuk ve ayak uçlarından çıplak ayaklarının bir kısmı görünecek şekilde kesilmiş krem rengi taytın üzerine.

Bu ayaklar, aşırı doldurulmuş bir deri koltuğun kolundan sarkıyor. Nessa okurken uyuyakaldı. Kitap göğsünde açık duruyor - Boleslaw Prus'un yazdığı Bebek. Güzel güzel . . . Nessa kültürümüzün birazını özümsemeye çalışıyor. Klara muhtemelen tavsiye etti.

Nessa'nın kalçasıyla sandalye arasına sıkıştırılmış başka bir kitabı var. Aşınmış deri kaplı eski bir şey. Korkarak uyandığında onu kurtarmak üzereyim.

"Ah!" kitapları bir yastığın altına sıkıştırarak nefesini tuttu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Burası benim evim," diye hatırlattım ona.

"Biliyorum," diyor. "Ama sen buraya hiç gelmiyorsun. Ya da zaten pek değil."

En son doğu kanadına geldiğimde olanları hatırlayarak renkleniyor.

Endişelenmesi gerekmiyor. Bu bir daha olmayacak.

"Kitapları saklamak zorunda değilsin," dedim ona. "Okumaya iznin var."

"Evet," diyor, tam olarak gözlerime bakmadan. "Sağ. Kuyu . . . bir şeye ihtiyacın var mı?"

Birçok şey. Nessa'nın bana verebileceği hiçbir şey yok.

"Aslında ben de sana aynı soruyu sormaya geldim," dedim ona.

Söylemeyi planladığım şey bu değildi. Ama yine de kendimi bunu sorarken buluyorum.

"HAYIR!" diyor başını şiddetle sallayarak. "Başka bir şeye ihtiyacım yok."

Artık benden hediye istemiyor.

Ona vermeyi planlamamıştım. Ama şimdi sırf ona inat olsun diye neredeyse yapmak istiyorum.

"Emin misin?" ona basıyorum "İhtiyacın olan şeyleri toplamak için çatı katında dolanıp durmanı istemiyorum."

Bunu öğrendiğim için utanarak dudağını ısırđı. Bu doğru - evimde olan her şeyi biliyorum. Bunu hatırlasa iyi ederdi.

Tereddüt ediyor. Onun istediğı bir şey var. Bana sormaya korkuyor.

"Tavan arasından bahsettiğine göre," diyor, "yukarıda bir elbise var... ."

"Nasıl bir elbise?"

"Eski bir tane. Bir kutuda, bir sürü başka süslü kıyafetle birlikte."

kaşlarımı çattım. "Peki ya?"

Derin bir nefes alıyor, ellerini kucağında kavuşturuyor. "Alabilir miyim? Ve onunla ne istersem yapayım?"

Ne tuhaf bir istek. Geldiğinden beri benden tek bir şey istemedi ve şimdi güve yeniğı eski bir elbise mi istiyor?

"Ne için?" Ona sorarım.

"Ben sadece . . . beğendim," diyor topal bir sesle.

Hoşuna gitti mi? Odasındaki gardıropta onlarca elbise var. Tasarımcı elbiseler, yeni ve tam onun bedeninde. Belki de balesi için eski bir elbise istiyordur.

"İyi," diyorum.

"Gerçekten mi?" yüzü aydınlandı, ağzı şaşkınlık ve mutlulukla açıldı.

Kurwa, onu heyecanlandırmak için bu kadarı gerekiyorsa gerçek bir iyiliğē tepkisini görmekten nefret ederim. Ya da belki görmek isterim. Artık bilmiyorum bile.

Barış teklifi onu rahatlatmış görünüyor. Sandalyede doğruluyor ve sinmek yerine bana doğru eğiliyor.

"Bahçeden yeni mi geldin?" diyor.

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Uyumadan önce beni pencereden gördün mü?"

"Hayır," başını sallıyor. "Kıyafetlerindeki katsura kokusunu alabiliyorum."

"Kat... ne?"

Kızardı. Gerçekten sohbet etmek niyetinde değildi.

"Bu bir ağaç. Bahçede var. Yapraklar renk değiştirdiğinde esmer şeker gibi kokarlar."

Tişörtümün kollarının altında çıplak duran kollarıma baktı. Beni incelerken, o anlamlı kaşları çatıldı ve kirpikleri yelpazeler gibi yukarı aşağı kıvrıldı.

"Ne?" Diyorum. "İrlandalı gangsterlerin dövmeleri var, değil mi? Yoksa Griffinler bunun ötesine mi geçti?"

"Bir sürü dövmemiz var," diyor gücenmeden.

"Ama sen değil," diyorum.

"Aslında biliyorum." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve görebilmem için başını çevirdi. Gerçekten de sağ kulağının arkasında küçük bir hilal dövmesi var. Daha önce hiç fark etmemiştim.

"Neden bir ay?" Ona sorarım.

Omuz silkiyor. "Ayı seviyorum. Her zaman değişir. Ama aynı zamanda aynı kalır."

Şimdi yine kollarıma bakıyor, dövmelerimin anlamını çözmeye çalışıyor. Onları anlamayacak. Yoğun, kıvrımlı ve sadece benim için anlam ifade ediyorlar.

Bu yüzden "Hobbit'teki haritadan mı?" dediğinde şok oldum.

Sol ön kolumdaki dönen desenlerin arasına gizlenmiş küçük bir sembolü işaret ediyor. Küçük bir delta, en bariz çizgi önerisinin yanında. Etrafındaki tüm mürekkeple kamufle edilmiş.

Nessa'nın parlak yeşil gözleri tenimi tarıyor, oradan oraya fırlıyor.

"Orası dağın kenarı," diye işaret ediyor. "Demek nehir bu. Ve bir ağaç. Ah, bir de örümcek ağının köşesi var!"

İpuçlarını arayan bir çocuk gibi, kendinden o kadar memnun ki yüzümdeki öfkeyi göremiyor. Kendimi daha önce hiç olmadığı kadar açıkta hissediyorum. Sakladığım şeyleri bu kadar dikkatli bir şekilde fark etmeye nasıl cüret eder?

Daha da kötüsü, devam ediyor.

"Ah, bu The Snow Queen'den," (küçük bir kar tanesini işaret ediyor), "Alice Harikalar Diyarında'dan," (bir ilaç şişesi), "Ve bu . . . ah bu Küçük Prens!" (bir gül).

Ancak gözleminden aynı şekilde etkilenmemi bekleyerek bana baktığında, yüzümdeki şoku ve acıyı gördü.

"Okumayı seviyor olmalısın. . ." diyor, sesi giderek uzaklaşıyor.

O kitapların sembolleri küçük ve belirsiz. Resimlerin yalnızca en küçük ve en az tanınan kısımlarını aldım, onları hiçbir anlam ifade etmeyen daha büyük çalışmanın içine sakladım.

Ne anlama geldiklerini tahmin etmek şöyle dursun, daha önce hiç kimse onları fark etmemişti.

İhlal edildiğini hissediyor. Nessa'nın nasıl hata yaptığı hakkında hiçbir fikri yok. Sırf bir kelime daha konuşmasını engellemek için onu şu anda boğabilirim.

Ama başka bir şey söylemeye niyeti yok. Yüzü bir kez daha solgun ve korkmuş. Nedenini bilmeden beni gücendirdiğini görüyor.

Üzgünüm, diye fısıldıyor.

"Bunu nasıl gördün?" İstiyorum.

"Bilmiyorum," diyor başını sallayarak. "Modelleri seçmekte iyiyim. Bu yüzden dansları bu kadar çabuk öğrenebiliyorum. Ve lang-" cümlesini bitirmeden sözünü kesti.

Cildim yanıyor. Adını verdiği her dövme sanki yanıyormuş gibi hissettiriyor.

Sinirlenmeye alışkın değilim. Özellikle de zar zor yetişkin olan bir kız tarafından. Kelimenin Amerikan anlamıyla bir yetişkin bile değil. O sadece on dokuz yaşında. Bir bira alamıyor ya da araba kiralayamıyor. Zar zor oy kullanabiliyor!

"Üzgünüm," diyor Nessa tekrar. "Bir sır olduklarını fark etmemiştim. Sadece senin için olduklarını.

Neler oluyor?

Bunu nereden biliyor? Ne demek istediklerini nereden biliyordu?

Kafamdaki düşünceleri tahmin edebilecek son kişi Anna'ydı. Bunu yapabilecek tek kişi oydu.

Anna zekiydi. Bir şeyleri hatırlamakta iyi. Kitap aşığı.

Hiç kimse bana onu hatırlatmadı.

Nessa da istemiyor. Ne benziyorlar ne de benziyorlar.

Bu bir şey dışında. . .

Konuyu değiştirmek için aniden, "Balenin bitmesine az kaldı mı?" diyorum.

"Evet," diyor Nessa gergin bir şekilde dudaklarını ısırmaya devam ederek. "Eh, nasılsa yolun yarısında."

"Bütün bir gösteri mi?"

"Evet."

"Daha önce hiç yaptın mı?"

"Kuyu . . ." kaşlarını çattı. "Bliss adlı bu bale için dört dansın koreografisini yaptım. Prömiyer yapması gerekiyordu. . . peki, şu anda, sanırım. Ama yönetmen, adı Jackson Wright, danslarımın boktan olduğunu söyledi. Bu yüzden programa adımları koymadı. . ." iç çekti. "Kulağa saçma geldiğini biliyorum. O zamanlar benim için önemliydi. Duygularımı incitti. Eserimi çalmış gibi hissettim. Ama haklı olabilirdi. Şimdi bu diğer şey üzerinde çalıştığıma göre, daha önce yaptığım şeyin aptalca olduğunu düşünüyorum. Ve pek iyi değil."

"Yine de kullanması için yeterince iyi," diyorum.

"Evet," diyor. "En azından bir kısmı."

İnce kollarını bacaklarına dolayıp kalçalarını göğsüne yaslıyor. Esnekliği sinir bozucu. Kırılganlığı da öyle. Pek çok insanın ondan faydalanmasına şaşmamalı. Ailesi. Bu yönetmen. Ve ben, tabii ki.

Nessa hakkında hiçbir şey güç yaymaz.

O korkutucu değil.

Ama o . . . ilgi çekici.

O, kafanıza takılan, tekrar tekrar tekrarlanan bir müzik parçası.

Ne kadar çok duyarsanız, beyninize o kadar çok yerleşir.

Çoğu insan, onları ne kadar uzun süre izlerseniz tahmin edilebilir hale gelir.

Nessa Griffin ise tam tersi. Tam olarak kim olduğunu bildiğimi sanıyordum - korunaklı küçük bir prenses. Hayal dünyasında yaşayan bir dansçı.

Ama sandığımdan çok daha zeki. O yaratıcı, anlayışlı.

Ve gerçekten nazik.

Bunu ertesi gün onu tekrar gözetlediğimde öğreniyorum. O kadar saplantılı olduğu bu gizemli elbiseyi geri almak için tavan arasına süzüldüğünü görüyorum.

Siyah ve gümüş, kesinlikle eski moda. Belki de Vanderbilt'lerin eskiden attığı gibi Gilded Age kostüm toplarından birinden. Elbisenin var olduğunu bilmiyordum. Çatı katı, bu evde yaşayan her aile tarafından daha fazla eklenen ve neredeyse hiçbiri kaldırılmayan kutularla dolu.

Nessa'nın elbiseyi odasına geri getirmesini izliyorum. Her toz zerresinden temiz olduğundan emin olarak havalandırıyor.

Sonra yatağın üzerine bırakır ve bekler.

Klara yemek tepsisiyle içeri girdiğinde, Nessa ona doğru koşar.

Kameradan ses gelmiyor ama yüzlerindeki ifadeyi yeterince net görebiliyorum.

Klara, başını belaya sokmak istemeyerek başını salladı.

Nessa, izin verdiğim konusunda ona sorun olmadığını garanti ediyor.

Klara hala inanmayarak elbisenin eteğine dokunuyor. Sonra Nessa'ya sarılır.

Nessa'nın benden isteyebileceği onca şey arasında o elbiseyi istiyordu. Ama kendisi için değil. Hediye olarak vermek istedi.

Klara'yı kovmalıyım. İki kızın yakınlaştığı açık. Nessa'nın gardiyanının onun arkadaşı olması çok riskli.

Yine de onların gülüp nazikçe elbiseye dokunmalarını izlerken bunu yapmak istemiyorum.

Belki sonra. Bugün değil.

18

Nessa

Mikolaj'ın evinde ne kadar kaldığımı unutuyorum .

Herhangi bir programınız veya planlanmış herhangi bir şeyiniz olmadığında günler çok hızlı geçer.

Gerçek dünyada neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Televizyonum, telefonum veya bilgisayarım yok. Üçüncü Dünya Savaşı başlayabilirdi ve benim hiçbir fikrim olmazdı.

Tarihlerin ve saatlerin olmadığı bir yerdeyim. 1890 veya 2020 veya ikisinin arasında bir yıl olabilir.

Sürekli ailem hakkında takıntılı olacağımı düşünürdünüz. İlk başta, ben... beni arayacaklarını biliyordum. Endişeli, korkmuş, öldüğümü sanmak. Onları özledim. Tanrım, onları özledim. Annemle, Riona, Callum ve babamla konuşmadan hiç bu kadar uzun süre kalmamıştım. Aida'yı da! Sadece kedi memleri olsa bile, genellikle günde yirmi kez mesajlaşırız.

Şimdi başka bir dünyaya kaymış gibi hissediyorum. Şehrin diğer ucundan çok daha uzaktalar.

Artık geceleri onları hayal etmiyorum.

Benim hayallerim bundan çok daha karanlık. Sabahları kızarmış ve ter içinde uyanıyorum. Gece aklımın nereye gittiğini kabul edemeyecek kadar utangaçtım. . .

Gündüzleri bu evde benimle yaşayan yabancıları düşünüyorum. Klara'yı, Polonya'daki hayatının nasıl olduğunu merak ediyorum. Ailesi nasıl biri? Bu evdeki diğer erkekleri merak ediyorum - Andrei neden

arazide dolaşarak bu kadar çok zaman harcıyor ve Marcel'in Klara'ya aşık olup olmadığından şüpheleniyorum.

Merak etmediğim tek kişi Jonas çünkü onu son derece ürkütücü buluyorum. Evde yollarımız kesiştiğinde beni izlemesinden nefret ediyorum. Mikolaj'dan daha kötü, çünkü en azından Mikolaj samimi - benden gerçekten nefret ediyor. Jonas arkadaş canlısıymış gibi davranır. Sürekli gülümsüyor ve sohbet etmeye çalışıyor. Gülümsemeleri kolonyası kadar sahte.

Bugün beni mutfakta köşeye sıkıştırdı. Klara'yı arıyorum ama orada değil.

"Ne istiyorsun?" Jonas, yanından geçmeyeyim diye buzdolabına yaslanarak, diyor.

"Hiçbir şey," diyorum.

"Hadi." O sıırıtır. "Bir şeye ihtiyacın olmalı, yoksa neden buraya gelesin ki? Nedir? En sevdiğin ikram nedir? Kurabiye ister misin? Süt?"

"Sadece Klara'yı arıyordum," dedim ona, sağ yanından gizlice geçmeye çalışarak.

Doğruldu ve yolumu kapatmak için önüme geçti.

"Ben de yemek yapmasını biliyorum" diyor. "Klara'nın benim kuzenim olduğunu biliyor musun? Onun yapabileceği her şeyi, ben daha iyisini yapabilirim. . "

Yüzüme ne kadar tiksindiğimi göstermemeye çalışıyorum. Jonas her zaman her şeyi kulağa cinsel imalar gibi getirir. Ne demek istediğini anlamasam da beni kışkırtmaya çalıştığını söyleyebilirim.

"Bırak beni, lütfen," diyorum sessizce.

"Nereye gitmek için?" Jonas alçak sesle konuşuyor. "Benim bilmediğim bir saklanma yerin mi var?"

"Jonas," diye seslendi biri kapı eşiğinden.

Jonas benden bile hızlı dönüyor. İkimiz de Mikolaj'ın sesini tanıyoruz.

Hey, patron, dedi Jonas, gündelik ses tonunu düzeltmeye çalışarak.

Mikolaj'ın ifadesinde sıradan bir şey yok. Gözleri yarıklara kısılmış ve dudakları solgun.

"Odejdź od niej," diye tıslıyor.

Ondan uzak dur.

Tak, Szeffie, diyor Jonas, başını hafifçe eğerek. Evet patron.

Jonas aceleyle mutfaktan çıkar. Mikolaj geçmesine izin vermek için hareket etmez, bu yüzden Jonas aceleyle uzaklaşmadan önce yana dönmek zorunda kalır.

Mikolaj'ın ateşli bakışları altında ben de yanlış bir şey yapmışım gibi hissediyorum. Gözlerine bakamıyorum.

"Onunla konuşma," diye emrediyor Mikolaj alçak ve öfkeli bir sesle.

"Onunla konuşmak istemiyorum!" Ağlıyorum, öfkeliyim. "Beni rahatsız eden o! Ondan nefret ediyorum!"

"Güzel," diyor Mikolaj.

Yüzünde çok tuhaf bir ifade var. Hiç anlayamıyorum. Daha iyisini bilmeseydim, neredeyse kıskandığını düşünecektim.

Başka bir şey söylemesini bekliyorum ama onun yerine dönüp başka bir şey söylemeden uzaklaşıyor. Kış bahçesi kapısından dışarı çıktığını duydum ve pencereden dışarı baktığımda, bahçenin uzak ucuna doğru çimenlerin üzerinden uzun adımlarla uzaklaştığını gördüm.

Kafam karıştı ve sinirlendim.

Bu evdeki insanlar arasında en çok Mikolaj'ı düşünüyorum.

istemiyorum Ama elimde değil. O evdeyken, kaplan ortalıkta dolaşırken kendimi bir kaplanın kafesine hapsolmuş gibi hissediyorum. Onu görmezden gelemem, nerede olduğunu, ne yaptığını takip etmeliyim ki arkamdan sürünmesin.

Ama dışarıdayken durum daha da kötü, çünkü muhtemelen en çok sevdiğim insanlara korkunç bir şey yaptığını biliyorum.

Henüz hiçbirini öldürmediğini düşünüyorum. olduğuna inanmıyorum. Adamlarının bunun hakkında konuştuğunu duyardım. Ya da sadece övünmek için bana kendisi söylerdi.

Ama çarkların döndüğünü hissedebiliyorum, bizi belirlediği bu hedefe doğru hızla götürüyor. Tren yalpalamaya devam ediyor.

Bu yüzden ondan Jonas'tan nefret ettiğimden daha fazla nefret etmeliyim.

Onu küçümsemek dünyanın en kolay şeyi olmalı. Beni kaçırdı. Beni sevdiğim her şeyden kopardı ve bu eve hapsetti.

Yine de, bağırsaklarımda dönen, fokurdayan duygu karışımına baktığımda korku, kafa karışıklığı ve endişe buluyorum. Ama garip bir saygı duygusu. Ve hatta bazen uyarılma. . .

Beni esir alan kişi hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum. Kendime bunun sadece ona karşı durabilmem için olduğunu söylüyorum. Ya da belki kaçmak bile.

Ama bundan daha fazlası var. Onu merak ediyorum. O dövmeler yüzünden çok kızgındı. Neden olduğunu bilmek isterim. Onun için tam olarak ne anlama geldiklerini bilmek istiyorum.

Bu yüzden, sahada olduğunu öğrendiğimde aklıma çok aptalca bir fikir geliyor.

Batı kanadında ne olduğunu görmek istiyorum.

Kesin bir şekilde oraya gitmememi söyledi.

Orada ne saklıyor? Silahlar? Para? Onun alçakça planının kanıtı mı?

Beni dışarıda tutacak bir kapı yok. Sadece geniş, kıvrımlı bir merdiven, kendi odalarımaya giden merdivenin ikizi.

Doğu yerine batıya giden uzun koridora kadar bu basamakları koşarak çıkmak çok kolay.

Yasak kanadın benimkinden bile daha karanlık ve ürkütücü olmasını bekliyorum ama tam tersi doğru - evin bu kısmı en modern kısım. Tamamen dolu bir barı olan bir salon ve ardından büyük bir çalışma odası görüyorum. Burası Mikolaj'ın ofisi olmalı. Kasasını, masasını, bilgisayarını görüyorum. Planlarını gerçekten umursuyorsam, burayı gözetlemem gereken yer burası.

Bunun yerine, kendimi koridorun sonundaki en büyük odaya doğru ilerlerken buluyorum. Ana süit.

Kocaman, modern ve erkeksi. Kapıdan girer girmez, onu kaçıran kişinin kendine özgü kokusuyla karşılaşuyorum. Sedir ağacı, sigara, viski, taze portakal kabuğu, ayakkabı cilası ve sadece kendisine ait olan o zengin, baş döndürücü misk gibi kokuyor. Koku o kadar saf ki, bu odaya başka birinin adımını attığından şüpheliyim, Klara bile orayı temizlemek için.

Evin geri kalanının aksine, bu oda hiç de karanlık ve karamsar değil. Mobilya karanlık ama alan aydınlık. Bunun nedeni, evin en yüksek noktalarından biri olması ve uzaktaki duvarın devasa bir pencere olmasıdır. Odanın tüm uzunluğu boyunca tabandan tavana uzanır.

Pencerem doğuya, ağaçlarla dolu araziye bakarken, Mikolaj'ın penceresi Chicago silüetine bakıyor. Bütün şehir onun önünde serilir. Her şeyi kontrolü altına almayı hayal ettiğinde durduğu yer burasıdır.

Şu anda tam olarak nerede olduğumu biliyorum. Neredeyse gölün kıyısındaki kendi evimi gösterebilirdim.

Arasaydım, gri kiremitli çatısını Gold Coast'taki diğer malikanelerden ayırarak bulabilirdim.

Bunun yerine, gözlerim bu özel alanın karşı konulamaz cazibesiyle içeri çekildi. Mikolaj'ın odasına bakmak beyninin içine bakmak gibi. Evin geri kalanında sadece onun görmemi istediği şeyi görüyorum. Burası gizli olan her şeyi bulacağım yer.

Anahtarlarını burada tutabilir. Ön kapının anahtarını çalıp bir gece herkes uyurken kaçabilirim.

Kendime aradığım şeyin bu olduğunu söylüyorum.

Bu sırada parmaklarımı dağınık çarşafalarında gezdiriyor, teninin baş döndürücü kokusunu salıyorum. Vücudunun yattığı girintiyi hala görebiliyorum. Onu bilinçsiz ve savunmasız hayal etmek zor. Yemek yiyen, uyuyan, gülen veya ağlayan birine benzemiyor.

İşte kanıtlar, önümde. Sanki vücudunun sıcaklığını hâlâ hissedecektim gibi avucumu o girintiye koydum. Elimini tekrar yakalayana kadar derim karıncalanıyor ve kanım daha hızlı akıyor.

Yatağı gömme kitap raflarıyla çevrilidir. Dikenleri okumak için yaklaşıyorum.

Gerçekten de tam olarak umduğumu buldum: Hobbit, Kar Kraliçesi, Alice Harikalar Diyarında, Aynanın İçinden ve Küçük Prens'in yıpranmış kopyaları, İkna, Anna Karenina ve bazıları İngilizce olmak üzere düzinelercesini. bazıları Lehçe.

Aynanın İçinden'i raftan aşağı çekip sırtını dikkatlice sıyrıyorum çünkü kitap o kadar yumuşak ve kırılgan ki, bazı sayfalarının gevşemesinden korkuyorum.

İlk sayfada kurşun kalemle yazılmış bir isim var: Anna.

Bir iç çektim.

Biliyordum.

Dövmelerindeki çizimleri gördüğümde çok kızmıştı. Sevdği birine bağlı olmasının bir anlamı olduğunu biliyordum.

Bu yüzden kızgındı. Acımasız erkekler için aşk bir sorumluluktur. Zayıflığını keşfettim.

Anna kimdi? Kitapların çoğu çocuklar veya genç yetişkinler içindir. O onun kızı mıydı?

Hayır, kitaplar çok eski. İkinci el alınmış olsalar bile el yazısı çocuksu durmuyor.

Sonra ne. Bir eş mi?

Hayır, evli olmadığı konusunda ona yumruk attığımda, gözünü bile kırpmadı. O dul değil.

Anna onun kız kardeşidir. Bu o olmalı.

Tam fark ettiğim gibi, bir el bileğimi kavradı ve beni kendine çekti.

Kitap parmaklarımdan uçup gidiyor. Korktuğum gibi, bağları bir arada tutan yapıştırıcı bu tür işlemlere dayanamayacak kadar eski. Etrafımda dönerken, bir düzine sayfa yırtılıyor, düşen yapraklar gibi havada süzülüyor.

"Odamda ne halt ediyorsun?" Mikolaj talep ediyor.

Dişleri açıkta, parmakları bileğime saplanıyor. Buraya o kadar hızlı koştu ki soluk sarı saçları sol gözünün üzerine düştü. Bir an bile gözlerini benden ayırmadan, öfkeyle geri savuruyor.

"Üzgünüm!" Nefesim kesildi.

Omuzlarımdan tutup sertçe sarsıyor.

"Ne yapıyorsun dedim!" diye bağılıyor.

Onu daha önce kızgın görmüş olsam da, onu hiç kontrolden çıktığını görmemiştim. Bana alay ettiği veya benimle alay ettiği zamanlarda tamamen kendini tuttu. Artık kısıtlama yok, otokontrol yok. Öfkeli.

"Mikolaj!" Ağlarım. "Lütfen . . ."

Adını söylediğimde, tenim ellerini yakıyormuş gibi beni bırakıyor. Yüzünü buruşturarak bir adım geri gider.

İhtiyacım olan tüm fırsat bu. Kitabı yırtılmış ve yere atılmış bir halde bırakarak olabildiğince hızlı bir şekilde ondan kaçtım.

Batı kanadından kaçıp merdivenlerden inip ana katı geçiyorum. Arka kapıdan bahçeye koşuyorum ve sonra arazinin en uzak köşesine, dallarının çimenlere kadar sarktığı bir söğüt ağacının sığınağına saklanıyorum.

Gece olana kadar orada saklanıyorum, evin içine girmeye çok korkuyorum.

19

miko

Kurva,

ne yapıyorum ben?

Aynanın İçinden'in eski kopyasını yerden alırken, ben de bir aynadan geçerek tuhaf, geri kalmış bir dünyaya girmiş gibi hissediyorum.

Nessa Griffin derimin altına giriyor.

Önce dövmeleler, sonra gizlice odama girmek. . .

Katmanlarımı birer birer soyuyormuş gibi hissediyorum. Kimsenin görmemesi gereken yarıklara bakıyor.

On yıl boyunca kendimi herkese kapalı tuttum. Polonya'daki ailemden, Braterstwo'daki kendi kardeşlerimden, hatta Tymon'dan. Beni tanıyorlardı ama sadece yetişkin halini biliyorlardı. Kız kardeşim öldükten sonra ne hale geldim.

Çocuğu daha önce tanımıyorlardı.

Onun öldüğünü sanıyordum. Anna ile aynı zamanda öldüğünü sanıyordum. Dünyaya birlikte geldik ve ben onu birlikte bıraktığımızı sanıyordum. Geriye kalan tek şey bu kabuktu, hiçbir şey hissetmeyen bu adamdı. Kim asla incinemezdi.

Ve şimdi Nessa beni araştırıyor. Asla diriltilemeyeceğini düşündüğüm şeyin kalıntılarını ortaya çıkarmak.

Bana bir daha asla hissedemeyeceğimi düşündüğüm şeyler hissettiriyor.

Onları hissetmek istemiyorum.

Genç, savunmasız bir kız düşünmek istemiyorum. Onun için endişelenmek istemiyorum.

Mutfağa gidip Jonas'ın üzerine eğildiğini görmek istemiyordum ve kendi kardeşimin omuzlarından kafasını koparmak istememe neden olan şiddetli bir kıskançlık hissetmek istemiyordum. Ve sonra, onu evin karşı köşesine sürdükten sonra, beynimin Nessa'yı bir gün tek başına yakalarsa neler yapabileceğini düşünmek istemiyorum. . .

Bunlar dikkat dağıtıcı şeyler.

Planlarımı ve kararlılığımı zayıflatıyorlar.

Nessa'ya bağırdıktan sonra dışarı çıkıp bahçede saatlerce saklanıyor. Tabii ki, tam olarak nerede olduğunu biliyorum. Ayak bileği monitörünün yerini birkaç fit içinde takip edebiliyorum.

Karanlık ve soğuk olur. Artık sonbaharın ortasındayız, bazı günlerin bitmeyen bir yaz gibi görüldüğü, sadece yapraklarda daha fazla renk olan mevsimin geldiği noktadayız. Diğer günler acı, rüzgarlı ve yağmurlu, daha kötüsünün geleceği vaadiyle.

Ofisimde oturuyorum ve telefonuma, uzaktaki duvara yaslanmış Nessa Griffin'i temsil eden küçük iğne damlasına bakıyorum. İçeri geri geleceğini düşünmüştüm ama ya onu sandığımdan daha fazla korkuttum ya da içinde tahmin edebileceğimden daha fazla cesaret var.

Düşüncelerim dönüp duruyor.

Tekrar saldırmak için mükemmel bir pozisyondayım. Griffinlerin nakit parasının büyük bir kısmını kana buladım. Kolya Kristoff aracılığıyla Ruslarla sağlam bir ittifakım var - aslında, bir sonraki hamlemiz hakkında her gün beni rahatsız ediyor. Dante Gallo bir nezarethanede mahsur kalırken, Riona Griffin onu dışarı çıkarmaya çalışırken savcının ofisindeki tüm köprüleri yakar.

Sıradaki hedefim Callum Griffin olmalı. Nessa'nın sevgili ağabeyi.

O, bu çatışmayı ateşleyen kıvılcımdı.

Ona arkadaşlık teklif ettiğimizde Tymon'ın yüzüne tüküren oydu.

Ölmeli ya da en azından dizlerinden kesilmeli, alçakgönüllülükle alçaltılmalıdır. Onu tanıyorum - bunu asla kabul etmeyeceğini biliyorum. Tymon bıçağını Callum'un böğrüne sapladığında yüzünü gördüm. En ufak bir teslimiyet belirtisi yoktu.

Nessa'nın izleme cihazı bana bir uyarı gönderdi. Deriden nabzını okumuyor. Onunla dalga geçiyor olabilir, onu çıkarmaya çalışıyor olabilir.

Ben kontrol edemedim, ekran gelen bir aramaya geçiyor; yine Kristoff.

alıyorum.

"Dobryy vecher, moy uyuşturucu," diyor Kristoff yumuşak bir sesle. İyi akşamlar arkadaşım.

"Dobry wieczór," diye cevap verdim Lehçe.

Kristoff hafifçe kıkırdar.

Polonya ve Rusya'nın uzun ve fırtınalı bir tarihi var. Ülkelerimiz var olduğu sürece aynı toprakların kontrolü için mücadele ettik. Birbirimize karşı savaşlar verdik. 1600'lerde Polonyalılar Moskova'yı ele geçirdi. 19. ve 20. yüzyıllarda Ruslar bizi komünizmin boğucu kucağına aldılar.

Mafyalarımız da aynı şekilde art arda büyüdü. Ona Bratva diyorlar, biz de Bratestwo diyoruz - her iki durumda da, Kardeşlik anlamına geliyor. Kardeşlerimize yemin ederiz. Başarılarımızın geçmişini cildimizde tutarız. Omuzlarında bir liderlik rozeti olarak sekiz köşeli yıldızlar taşırlar. Askeri rütbelerimizi kollarımızda işaretliyoruz.

Biz aynı madalyonun iki yüzüyüz. Kanımız karıştı, dilimiz de geleneklerimiz de.

Yine de aynı değıliz. Ellerimizi aynı çamura soktuk ve ondan farklı bir şey inşa ettik. Size küçük bir örnek vermek gerekirse, dilimizdeki birçok "sahte arkadaş"ı, aynı kökenden gelen ve zıt anlamlar ifade eden kelimeleri düşünün. Arkadaşım Kristoff Rusça'da "ezberlemek" anlamına gelen "zapominat" derdi, benim için "zapomniec" "unutmak" anlamına gelir.

Bu yüzden, Kristoff ve ben şu anda müttefik olsak da, onun ve benim istediklerimin paralel ilerleyebileceğini ama asla aynı olmayacaklarını asla unutamam. Dostum olduğu kadar kolay düşmanım da olabilir.

O tehlikeli bir düşman. Çünkü beni çoğu kişiden daha iyi tanıyor.

Kristoff, "İrlandalılarla oynadığımız numara hoşuma gitti," diyor. "Onların parasını harcamaktan daha çok keyif alıyorum."

"Başkalarının emeğinin meyveleri kadar tatlı hiçbir şey yoktur," katılıyorum.

Kristoff, "Birçok konuda hemfikir olduğumuzu düşünüyorum" diyor. Aramızda pek çok benzerlik görüyorum Mikolaj. Her ikisi de beklenmedik bir şekilde genç yaşta pozisyonlarımıza yükseliyor. Her ikisi de teşkilatımızın en alt kademelerinden yükseldi. Ben de zengin veya bağlantılı bir aileden değilim. Bu damarlarda kraliyet kanı yok."

homurdandım. Kristoff'un geçmişinin bir kısmını biliyorum - o zaten Bratva değildi. Tam tersi. Rus ordusunda eğitim gördü. O bir suikastçıydı, sade ve basit. Askeri operasyondan yeraltı dünyasının kralına nasıl geçti, hiçbir fikrim yok. Adamları ona güveniyor. Ama ben aynısını yapmaya istekli değilim.

Kristoff, "Zajac'ın senin baban olduğunu söylüyorlar," diyor. "Sen onun öz oğlu muydun?"

Tymon'ın piçi olup olmadığını soruyor. Tymon hiç evlenmedi ama en sevdiği fahişeden bir oğul babası oldu - bu oğul Jonas'tır. İnsanlar, Tymon'ın yerine geçtiğim için, benim de başka bir piç oğul olmam gerektiğini düşünüyor.

"Bu soruların amacı ne?" diyorum sabırsızlıkla.

Kristoff'a Tymon'la aramda kan bağıyla değil, saygı ve anlayış bağı olduğunu açıklamaya çalışmak gibi bir niyetim yok. Jonas bunu biliyordu. Bütün erkekler biliyordu. Tymon saflarımızdan en iyi lideri seçti. Genetiği değil, yönetme iradesi olan adamı istiyordu.

Kristoff hoş bir tavırla, "Sadece sohbet ediyorum," dedi.

"'Rosjanin sika z celem' deyişini biliyor musunuz? Bu, 'Bir Rus bilerek işiyor' anlamına geliyor."

Kristoff gücenmeden gülüyor. "Sanırım diğer sözlerinden birini daha çok beğendim: 'Nie dziel skóry na niedźwiedziu'."

Ayının üzerindeyken deriyi bölmeyin demektir.

Kristoff, Chicago'yu bölmek istiyor. Ama önce ayıyı öldürmeliyiz.

Avı planlamak istiyorsun, dedim.

"Bu doğru."

Penceremin dışındaki karanlık, aysız geceye bakarak iç çektim. Nessa hala bahçede, içeri girmeyi reddediyor. Yağmurun ilk birkaç damlası cama vuruyor.

"Ne zaman?" Diyorum.

"Yarın akşam."

"Nerede?"

"Lincoln Park'taki evime gel."

"İyi."

Kapatmak üzereyken Kristoff, "Kızı da yanına al," diye ekliyor.

Nessa onu yakaladığımdan beri evden bir kez bile çıkmadı. Onu herhangi bir yere götürmek, bırakın Rusların sığınağına götürmek bir risk.

"Neden?" Diyorum.

"Son ameliyatımızda onu canlı canlı göremediğim için hayal kırıklığına uğradım. O bizim en değerli satranç taşlarımızdan biri ve geçen gün bana bir depo ürüne mal oldu. Bütün şehri ayağa kaldıran kızı kendim görmek isterim."

Bu hiç hoşuma gitmedi. Kristoff'a güvenmiyorum ve onu bir savaş tutsağı gibi yüceltmesi fikrinden hoşlanmıyorum.

Bu ittifakların sorunu. Uzlaşma talep ediyorlar.

"Onu yanımda getireceğim," diyorum. "Anla, kimse ona elini sürmesin. Her saniye yanımda kalıyor."

Elbette, dedi Kristoff rahatlıkla.

"Jutra yap," diyorum telefonu kapatarak. Yarına kadar.

Yağmur şiddetle yağmaya başladığında, Klara'yı küçük kaçağı alması için bahçeye gönderdim.

Klara, kütüphaneden aldığı kalın bir örgü battaniyeyle limonluktan dışarı çıkar. Döndüğünde, Nessa o battaniyeye sarınmış, solgun ve titriyor. Monitörün hâlâ ayak bileğinin çevresinde sıkıca yerinde olduğunu görebiliyorum. Bir taşla kırmaya çalışmış gibi aşınmış görünüyor. Ayağı da sıyrılmış. Klara'nın kolu omzuna dolanmış, Nessa'nın başı öne eğik, yanakları yağmur ve gözyaşlarıyla lekelenmiş.

Nessa onu buraya getirdiğimden beri bir küvet dolusu gözyaşı dökmüş olmalı.

İlk başta, en ufak bir umursamadım. Aslında o gözyaşlarını hakkım olarak görüyordum. İntikamımı tatlandırarak tuzlardı onlar.

Ama şimdi en tehlikeli duyguyu hissediyorum - suçluluk. Sizi tüketen, en gerekli eylemlerden bile pişmanlık duymanıza neden olan duygu.

Bu kızlar çok yakınlaşıyor.

Ve ben çok yumuşak büyüyorum.

Nessa belli ki bitkin, ince dans kıyafeti içinde yarı donmuş durumda. Eminim Klara onu besler, yıkar ve yatırır.

Bu arada ben daha saatlerce uyumayacağım. Yarın Ruslarla buluşacaksam, bu gece adamlarımla konuşmam gerekiyor. Kristoff'u işin içine katmadan önce stratejimize karar vermemizi istiyorum.

Hepsini bilardo salonuna çağırıyorum. Ana kattaki en büyük ve en merkezi odalardan biri, bolca oturma alanı var, aynı anda konuşmayı ve oynamayı seviyorum. Herkesi daha rahat ve daha dürüst yapar. Ve adamlarıma havuzda istediğim zaman kışklarını kırbaçlayabileceğimi hatırlatıyor.

Bu eve taşındığımız günden beri çok çekişmeli bir turnuva geçirdik. Bazen Marcel sıralamada ikinci olur, bazen Jonas. Ben her zaman zirvedeyim.

Jonas ve ben ilk oyun için mücadele ederken Marcel topları rafa kaldırıyor.

Jonas, ıstakasının ucunu tebeşirleyerek bir gösteri yapıyor ve ön kolundaki siyah tüylerin üzerine sürüklenen mavi bir toz gönderiyor. Bugün henüz traş olmadı, bu yüzden koyu sakalları sakalın yarısına geldi.

"Parayı riske atmak ister misin, patron?" diyor.

"Elbette," diyorum. "Bugün kendimi şanslı hissediyorum - beşe ne dersin?"

Standart bahis, oyun başına iki yüz dolardır. Jonas'ın kafasını becermek ve mutfakta Nessa ile yaptığı küçük numarayı unutmadığımı bilmesini sağlamak için beş yüzden başlıyorum. Ona ondan uzak durmasını daha önce söylemiştim. Kadınlarla arasının nasıl olduğunu biliyorum. Sürekli olarak kulüplerimizdeki kızların peşine düşüyor. Onu ne kadar reddederlerse, o kadar ilgilenir.

Jonas yazı tura atışını kazanır ve ilk sırada yer alır. Köşe ceplerine çizgili iki top atarak güzel ve temiz bir hücum yapıyor. Avantaja sahip olduğunu düşünerek sırtıyor. Geri kalan topların yerleşimine bakma zahmetine girmedir, bu yüzden sekiz topun yanında on iki ve on dört topunun ne kadar sıkışık olduğunu görmüyor.

"Öyleyse," dedim Lehçe, ıstakama yaslanarak. "Yarın Ruslarla buluşacağız. Oyunumuzu tartışmak istiyorlar."

Jonas dokuzu ve onbiri batırıyor, hâlâ kendinden emin ve sırtıyor.

"Ayrıntılar üzerinde pazarlık etmeden önce fikirleri duymak istiyorum. Söyleyecek bir şeyin varsa şimdi söyle."

"Kızı neden öldürmüyoruz?" Andrey diyor. Barın yanında oturmuş Heineken içiyor. Kare, bloklı bir kafası, çok küçük bir boynu ve kızıl tonlu saçları var. Bu gece somurtkan ve hoşnutsuz görünüyor. Ruslardan ve bizim onlarla çalışıyor olmamızdan nefret ediyor. Her iki erkek kardeşi de Bratva tarafından öldürüldüğü için bu anlaşılabilir bir durum - biri Wroclaw'da, biri de burada, Chicago'da.

Andrei birasından büyük bir yudum alıp bara bıraktı.

Miller'dan kurtulduk ve Dante Gallo'yu suçladık. Aynısını kız için de yapmalıyız. Onu Nero ya da Enzo öldürmüş gibi göster. Bu, İrlandalılar ve İtalyanlar arasındaki ittifakı yapabileceğimiz her şeyden daha çabuk havaya uçuracaktır."

O yanlış değil. Nessa Griffin'i ilk kaçırdığımda planım buydu. Ortadan kaybolması kaosa neden olmayı amaçlıyordu. Onun ölümü iki aileyi birbirinden ayırırdı.

Onları birbirine bağlayan en başta bir düğündü. Ölüm evlilikten daha güçlüdür.

Ama şimdi bilardo ıstakamı alıp sırf bunu önerdiği için Andrei'nin kalın kafatasının üzerinden kırmak istiyorum. Odasına çıkıp o çirkin, nasırlı ellerini boğazına dolaması fikri... . izin vermeyeceğim Bunu dikkate bile almayacağım. Ona dokunmuyor, başka kimse de değil.

Nessa, istenildiği zaman tahtanın etrafında karıştırılacak boş yüzlü bir piyon değildir. O da kurban edilmeyecek.

O bundan daha değerli.

Çok daha büyük bir etki için kullanılabilir.

Jonas bir sonraki atışını kaçırmaz. Cevap verirken bir, dört ve beşi hızla arka arkaya batırıyorum.

"Onu öldürmüyoruz," dedim düz bir sesle. "Şu anda sahip olduğumuz en iyi kaldıraç o. Sizce Griffinler ve Gallolar neden doğrudan bize saldırmadılar?"

"Onlar yaptı!" Marcel diyor. "Rusların deposunu bastılar ve Exotica'yı ateşe verdiler."

Homurdandım, üç topu da batırdım.

"Yapabileceklerinin en iyisinin bu olduğunu mu düşünüyorsun? Çok zayıftı. Bu evi neden bombalamadıklarını düşünüyorsun?"

Jonas ve Andrei, hiçbir bilginin paylaşılmadığı bakışlılar, çünkü ikisi de eşit derecede aptaldır.

Marcel, "Çünkü onun burada olabileceğini biliyorlar," diyor.

"Bu doğru." İkiyi ve yediye tek atışla batırıyorum. "Nerede olduğundan -burada mı yoksa Rusların yanında mı- emin olamadıkları sürece yapabilecekleri tek şey birkaç el bombası atmak. Başımıza napalm yağdıramazlar. Nessa şimdilik bizim sigortamız."

Yeşil altılı, Jonas'ın on üçünün arkasında sıkışıp kaldı. Arkadan gelmek için bir banka vuruşu yaptım ve altıyı düzgün bir şekilde yan cebe gönderdim. Jonas kaşlarını çatı.

"Neden donları öldürmüyoruz!" diyor agresif bir şekilde. Zajac'ı vurdular. Enzo ve Fergus'u öldürmeliyiz."

"Bunun ne yararı olacak?" Diyorum. "Onların halefleri zaten yerinde."

Sekiz topu bakmadan batırıyorum. Marcel kıkırdar ve Jonas bilardo 1stakasını o kadar sıkı kavrar ki kolu titrer. İkiye bölmek istiyor gibi görünüyor.

"Sonra ne?" Talep ediyor. "Bir sonraki adım nedir?"

Callum, dedim. "Onu bir kez götürdük. Onu tekrar alabiliriz."

Jonas, karanlık bakışlarını bana dikerek, Geçen sefer onu kaybetmiştin, dedi.

Bilardo ıstakamı masaya yaslayarak ona doğru yürüdüm. Yüz yüze, burun buruna.

"Doğru," diyorum yumuşak bir sesle. "Sen de oradaydın kardeşim. Yanlış hatırlamıyorsam, karısından sen sorumluydun. Küçük Aida Gallo, İtalyan fahişe. Seni tam bir aptal durumuna düşürdü. Neredeyse tüm depoyu yerle bir edecekti. Kafana fırlattığı molotof kokteylinin izi hâlâ duruyor, değil mi?"

Jonas'ın sırtında uzun bir yanık olduğunu çok iyi biliyorum. En sevdiği dövmelerinden birini mahvetti ve o zamandan beri bu konuda çok üzgün. Hem gerçek anlamda hem de mecazi olarak.

Jonas, "İkisini de almalıyız," diye homurdandı. Callum ve Aida.

"Şimdi düşünüyorsun." Başımla onayladım. Görücü usulü evliliğin bir aşk evliliğine dönüştüğünü duydum. Onun için her şeyi yapar."

Jonas, "Onun lanet olası boynunu kırarsam olmaz," diyor.

Andrei acı acı, O İrlandalı pislöklere şantaj yapmak istemiyorum, dedi. "Kan için kan istiyorum."

Doğru, dedi Marcel sessizce. "Tymon'u öldürdüler. En azından her aileden bir Griffin ve bir Gallo öldürüyoruz."

Jonas, "Babayı öldürmektense oğlunu öldürmek daha iyidir," diyor. "Callum Griffin, sahip oldukları tek oğul. Karısı hamile olmadığı sürece varis odur. Callum ölmeli."

Andrei ve Marcel aynı fikirde olduklarını söylerken her yerde mırıltılar var.

Kabul etmedim ya da karşı çıkmadım. Her zaman planladığım şey buydu.

Ama kapının dışından gelen boğulma sesi dikkatimi dağıttı.

Nefes almakla hıçkırmak arasında bir şey.

Kapıya doğru ilerledim ve Klara'yı dışarıda görmeyi umarak kapıyı hızla açtım.

Onun yerine Nessa Griffin'in histerik yüzünü görüyorum.

Dönüp kaçmasına fırsat vermeden onu bileğinden yakaladım. Tekme atıp dövüşürken onu bilardo salonuna sürükledim.

"HAYIR!" diye bağılıyor. "Kardeşimi öldüremezsin! Sana izin vermeyeceğim!"

"Herkes dışarı," diye havladım adamlarıma.

Tereddüt ederler, yüzleri şaşkınlık içinde donakalır.

"DIŞARI!" kükrüyorum.

Kapıları arkalarından kapatarak dağılırlar.

Nessa'yı ayağımın dibindeki halıya fırlatıyorum.

Tekrar ayağa fırladı, bana vurmak, tırmalamak, parçalamak için kollarını çılgınca sallıyor.

"Sana izin vermeyeceğim!" diye bağılıyor. "Tanrıya yemin ederim ki hepinizi öldüreceğim!"

Klara'nın onu gece odasına kilitlemesi gerekirken, onu gördüğüme duyduğum ilk şaşkınlığın ardından, tamamen farklı bir şeyin farkına varmaya başlıyorum.

Lehçe konuşuyorduk.

Yine de Nessa söylediğimiz her kelimeyi anladı.

"Co robisz, szpiegująć mnie," diye tıslıyorum.

"Seni istediğim kadar gözetleyeceğim!" Nessa bağıırır. Kendini ele verdiğini fark ederek eliyle ağzını kapatıyor.

"Kto nauczył cię polskiego?" diyorum öfkeyle. Cevabı zaten biliyorum. Bu Klara olmalıydı.

Nessa, saçlarının darmadağınık olduğunu, yüzünün hâlâ gözyaşlarından şiş olduğunu ve üzerinde gecelik olduğunu göz önünde bulundurarak olabildiğince dimdik ve ağırbaşlı bir şekilde beni aşağı atıyor.

"Nikt nie nauczył mnie polskiego," diyor kibirli bir şekilde. Kütüphanede kendim öğrendim. Elimde çok zaman var.

Daha önce hiç aptala vuruldum mu bilmiyorum.

Telaffuzu berbat ve grameri vasat. Ama gerçekten şok edici bir miktar öğrendi.

O kurnaz küçük şeytan. Ortalıkta gizlice dolaşması umurumda değildi çünkü konuşmalarımızı anlayabileceğini düşünmemiştim. Önemli olduğundan değil - bilgiyle hiçbir şey yapamaz. O hala benim tutsağım.

Ancak . . . Etkilendim. Nessa tahmin ettiğimden daha akıllı ve daha cüretkar.

Yine de, kendi evimde, kendi adamlarımın önünde bana patronluk taslayacağını düşünürse başına bir şey daha gelir. Burada emir vermiyor. Evet. Ben ustayım. O tutsak.

"Bu konuda ne yapacaksın?" Yüzüne bakarak homurdandım. "Beni tehdit edebileceğini mi sanıyorsun? Bana saldırmaya mı çalışıyorsun? Denemeden bile vücudundaki her kemiği kırabilirim.

Başını sallıyor, yüzünden daha fazla gözyaşı akıyor. Ağladığında gözleri her zamankinden daha yeşil görünüyor. Her bir gözyaşı, kırılan bir mercek gibi, o siyah kirpiklere yapışmış, yanağında ki her çili büyütür.

Benden daha güçlü olduğumu biliyorum, diye tısladı. "Bir hiç ve hiç kimse olmadığımı biliyorum. Ama kardeşimi seviyorum. Bunu anlayabiliyor musun? Onu dünyadaki herkesten daha çok seviyorum. Bu kadar soğuk ve öfkeli olmadan önce hiç böyle hissettin mi? Bir kez birini sevdin mi? Senin yaptığını biliyorum. Anna'yı biliyorum.

Şimdi gerçekten ona vurmak istiyorum.

Bu ismi söylemeye nasıl cüret eder?

Hiçbir şey bilmiyor, hiçbir şey.

Başarılı bir şekilde sakladığım şeyleri ortaya çıkarmak için beynime girebileceğini düşünüyor.

Beni de kendisi kadar zayıf ve duygusal yapmak istiyor.

Onu geceliğinin önünden yakalayıp doğrudan yüzüne konuşuyorum.

"Onun adını bir daha söyleme."

Nessa elini kaldırıyor ve sanırım bana tokat atmaya çalışacak.

Bunun yerine elini benimkinin üstüne koydu, ince küçük parmakları sıkı sıkı yumruğuma yapıştı.

Gözlerimin içine bakıyor.

"Mikolaj, lütfen," diye yalvarıyor. "Kardeşim iyi bir adamdır. Bunun bir savaş olduğunu ve zıt taraflarda olduğunuzu biliyorum. Seni incittiğini biliyorum. Ama onu öldürürsen, ona zarar veremezsin. Beni inciteceksin. Ve sana asla haksızlık etmedim."

Haktan, adaletten bahsediyor.

Bu dünyada kahrolası bir adalet yok.

Sadece ödenmesi gereken borçlar var.

Ama birden fazla para birimi var.

Nessa önümde duruyor - ince, narin, bir yaprak gibi titriyor. Açık kahverengi saç yumakları yüzünün ve omuzlarının çevresinde bir bulut halinde. Büyük, yaşla ıslanmış gözler ve yumuşak pembe dudaklar.

Elime dokunuyor. Daha önce bana gönüllü olarak hiç dokunmamıştı.

Elim yanıyormuş gibi hissediyorum. Vücudumun her yerine ısı ve sıcaklık gönderiyor. Her parçam donmuş ve hayata geri dönen et gibi zonkluyor.

Beni ikna et Nessa, dedim. "Kardeşini bağışlamam gerektiğine beni ikna et."

İlk başta anlamayarak bana baktı.

Sonra gözlerinde aydınlanma doğar.

Hala geceliğinin önünü tutuyorum. Sıkılı parmaklarımda kalbinin gümbür gümbür attığını hissediyorum.

Ne yapacağını görmek için onu bıraktım.

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor.

Sonra "Kanepeye otur" diyor.

Alçak kanepeye oturuyorum. Uzun zamandır itaat ettiğim ilk emir.

Sırtımı minderlere yasladım, ellerim yanımda, bacaklarım hafifçe ayırık.

"Telefonunu ödünç alabilir miyim?" Nessa fısıldıyor.

Sessizce ona iletiyorum.

Bir an ekranı kaydırır, ardından ekrana basar. Hoparlörlerden müzik gelir; alçak, karamsar, ısrarlı bir vuruş. Küçük balerinimin çaldığını duyduğum her zamanki müzik değil. Bu çok daha karanlık.

Yağmur camlara vuruyor. Müziğin ritmine yağmur damlalarının ritmi karışıyor. Işık loş ve sulu, gölgeler yağmur damlaları tarafından bozuluyor.

Nessa su altında kalmış gibi görünüyor. Cildi her zamankinden daha solgun. Önümde duruyor ve müziğe sallanmaya başlıyor.

Onun dansını sayısız kez izledim. Ama asla böyle değil. Asla önümde değil. Asla bana yönelik değil. Gözleri benimkilere sabitlendi. Vücudu kıvrımlı bir şekilde sallanıyor.

Onu kulüpte ilk gördüğümde biraz böyle dans etmişti.

Bu bir anahtar deliğinden gözetlemeydi. Şimdi kapı sonuna kadar açık.

Nessa'nın serbest kaldığını görüyorum. Nessa, kimse onu izlemediğinde. benden başka kimse yok

Yuvarlanıyor ve sallanıyor, kalçaları daha önce hiç görmediğim şekilde hareket ediyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. Yere kadar eğiliyor, sonra ellerini uzun bacağından yukarı kaydırıyor, pürüzsüz, kremi baldırını göstermek için geceliğinin eteğini yukarı çekiyor.

Sonra diğer tarafa döndü, böylece eğildiğinde geceliğinin eteğinin altından kık yanağının kıvrımını görebiliyordum.

Benimle dalga geçiyor. Gözlerimin vücuduna yapışık olduğunu ve her hareketinin vücudumda sarsıntılar yarattığını, penisimi sertleştirip şişirdiğini ve ben rahatlamaya çalışırken yerimde kıpırdanmak zorunda kaldığımı biliyor.

Tekrar bana bakmak için döndü ve göz temasını kesmeden geceliğinin eteğini tuttu ve yavaşça başının üzerine kaldırarak dar

kalçalarını, inanılmayacak kadar ince belini ve ardından küçük, yuvarlak göğüslerini ortaya çıkardı. İnce, pamuklu geceliği giyip bir kenara fırlatıyor.

Şimdi külotu dışında çıplak.

Göğüslerini ilk kez tam olarak görüyorum. Onları ıslanmış malzemenin içinden gördüm ama asla tamamen çıplak görmedim. Ellerimi dolduracak kadar büyük değiller ama çok güzeller. Hiç bu kadar şımarık küçük memeler görmemiştim. Mermer yumuşak, hareketli ve hassas olabilseydi, mermerden yontulmuş gibi görünürler.

Göğüslerinin vücudunun geri kalanıyla birlikte zıplayıp hareket etmesine yetecek kadar et var, sanki her zerresi beni çağırıyor, beni baştan çıkarıyor, dokunulmak için yalvarıyor.

Onunki gibi bir vücut hiç görmedim. Fazlalık yok, sadece amacına göre eğitilmiş ve şekillendirilmiş mükemmel, yalın bir çerçeve. O güçlü. O zarif. Ve o hayal edilebilecek en seksi şey.

Müzik gümbürdüyor, yağmur da öyle.

Şarkı sözleri, kafamın içini delip geçiyor.

Sanırım bulaşıcıyım, kaçsan daha güvenli olur

Kahretsin, sonunda hepsinin yaptığı şey bu

Arabamı al ve siyaha boya

Kolumu tut, ikiye böl

Bir şey söyle, çabuk yap

Bu oda çok sessiz

gürültüye ihtiyacım var

Bir denizaltının vızıltısına ihtiyacım var

Bir kırbaç sesi lazım

Kesiğe biraz kan lazım

Nessa döndü ve yere düştü, sonra avını arayan bir panter gibi yerde sürünerek bana doğru geldi. Avcı olmam gerekiyordu. Ama olduğum yerde sabitlendim, bana bakan yeşil gözleriyle büyülendim.

Bacaklarıma tırmanıyor, elleri kalçalarıma doğru kayıyor. Penisimin pantolonumun ağına doğru gerindiğini gördüğünü biliyorum. Arkasını dönüp vücudunu benimkine sürttüğünde, bunu hissedebildiğini, kışını deştğini biliyorum.

Benim horoz cum sızdırıyor. Kurtulmak, pantolonumun büzücü kumaşı yerine o yumuşacık teni hissetmek için ölüyorum.

Nessa kucağımda oturuyor, kışını kasığımda sallıyor. Kolları boynuma dolandı, o güzel göğüsleri yüzümden sadece birkaç milimetre ötede. Tanrım, ağzımı o sert küçük meme uçlarının etrafına kapatmak istiyorum.

Ama bekliyorum. Nessa'nın benim müdahalem olmadan tek başına ne yapacağını görmek istiyorum.

İrademin her zerresini alıyor. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Sikim serbest bırakılmak, sıkı küçük vücudunun derinliklerine inmek için öfkeleniyor. Sadece istemiyorum. Ona ihtiyacım var. Onsuz patlayacağım.

Hiç böyle hareket eden bir kadın görmemiştim ve benim bir striptiz kulübüm var. Nessa geldikleri kadar masum. Onu bir kez öptüm - ne kadar beceriksiz ve deneyimsiz olduğunu biliyorum.

Ama nasıl dans edileceğini biliyor. Ve öğreniyorum, nasıl şehvetli olunacağını biliyor. İçinde derinlere gömülü olan o cinsel dürtüye sahip. Daha önce hiç bırakmadı.

Bana sürtünüyor, o yumuşak küçük göğüsleri ve o ağrıyan amcığı bana sürtüyor. Sırtına dokunmam için, nazikçe karşılık vermem için yalvarıyordu. Kirpikleri şehvetten ağırlaşmış, yüzü kızarmış, dudakları aralanmış.

Bir kez daha vücudumdan aşağı kaydı, bacaklarımın arasına diz çöktü. Parmakları pantolonumun düğmesinde geziniyor.

Pantolonumu açıp sikimi serbest bırakıyor. Kalın ve tamamen sert, vücudumda dövmelemin olmadığı, saf tenin olduğu tek yerlerden biri, onunla buluşmak için fırlıyor.

Küçük bir şaşkınlık nefesi veriyor. Tahmin ettiğim şeyin doğru olduğundan neredeyse eminim - Nessa bakire. Bırak dokunmayı, daha önce hiç horoz görmemişti.

Tereddütlü bir şekilde elini uzatıp sikimin etrafına kapattı. Elini dolduruyor. Şaftı sıkıldığında parmakları etrafında buluşmuyor.

Bana bir kez daha baktı, gergin ve iri gözlü.

O uçuk pembe dudaklar aralanıyor. Açık ağzı sikimin etrafında kapanmak üzere.

Ben onu durdurana kadar.

Yavaşça onu ittim, sikimi pantolonumun içine soktum.

Nessa'nın aletimi emmesini istiyorum. Lanet olsun, bunu çok istiyorum.

Ama böyle değil. Zorla değil.

Korktuğu için, kardeşini incitmemem için beni ikna etmeye çalıştığı için bunu yapmasını istemiyorum.

Bunu yapmasını istiyorum çünkü benim onu istediğim kadar o da beni istiyor.

Bu olmayacak.

O benim tutsağım ve onu burada tutan canavar benim.

Özdenetimimin son kırıntısını da kaybetmeden önce onu odasına kilitlemeliyim.

20

Nessa

Karanlıkta yatağında uzanıyorum .

Kalbim koşu bandındaymışım gibi atıyor.

Aman tanrım aman tanrım aman tanrım.

Neden beni buraya geri getirdi?

Mikolaj'ın beni istediğini biliyorum. Bunu yüzünde görebiliyordum.

Benim hissettiklerimi hissediyordu. Aynı çaresizlik, aynı şehvet. Aynı çılgınlık bana tüm mantıklı düşünceleri görmezden gelmemi, istediğimi almamı ve sonuçlarını lanetlememi söylüyordu.

ONU istedim.

Bunun delilik olduğunu biliyorum. Onun benim düşmanım olduğunu ve sevdiğim her şeyi yok etmek istediğini biliyorum.

Ama bedenim ve beynim iki ayrı varlık.

Benim hiç erkek arkadaşım bile olmadı! Aşık oldum, sevimli olduğunu düşündüğüm çocuklar. Neredeyse bir oyundu - herhangi bir işlem yapmadan hayal etmeyi sevdiğim bir şey.

Asla gerçekten plmek istemedim, gerçekleşmesini sağlayacak kadar da kötü değil. O ocukların hiçbirinde özel bir şey yoktu. Hiçbir şey onları ne çıkarmadı. Fantezilerimde birbirinin yerine geçebilirlerdi.

Kimseye karşı güçlü bir çekim duymadım.

şimdiye kadar.

Mikolaj'a olan ilgim bir zorlama. Bu şehvet kadar basit bir şey değil. Her duygu bir arada: korku, sindirme, uyarılma, saplantı ve ıstırap. O kadar yoğun ki, bir aşk kadar normal hiçbir şey onunla kıyaslanamaz. Bu bir doğa gücü. Bu kahrolası bir tsunami.

Beni kontrol altına alıyor.

Onun da hissettiğini biliyorum.

Ama beni uzaklaştırdı ve beni odama geri getirdi ve burada bıraktı.

Neden?!

Beynimin kcck bir köşesi hâlâ mantıklı düşünüyor. Bana, “nk bunun mahkum olduğunu biliyor. Kardeşini, aileni ve hatta seni öldüreceğini biliyor. Ve içinde kalan kcck ahlak kırıntısı, seni öldürmeden önce becermenin yanlış olduğunu söylüyor.

Bu ayıltıcı bir düşünce. Beni bu çılgınlıktan kurtarması gereken biri.

Battaniyenin altında dönüp gözlerimi kapatıp kendimi uyumaya zorluyorum.

Kalçalarımın arasındaki zonklama beni rahatsız ediyor. Cildimin kaşınması ve yanması. Bana dokunmasını o kadar çok istiyordum ki. Neden en azından ellerini vücudumda gezdirmeydi?

Beni tekrar pseydi, tatmin olabilirdim. Bunu düşünerek uyuyabilirdim.

Ama bana dokunmayı kesinlikle reddetti.

Neredeyse beni kızdırıyor.

Onu ikna etmemi söyledi. Sonra lanet olası bir robot gibi orada oturdu.

Evet, kesinlikle kızgıyım.

Ben hayal kırıklığına uğradığında kıvrılıp ağlayan bir kızdım. Artık değil. Ağlamaktan yoruldum. İnsanların söylediklerini yapmaktan yoruldum. Bu odada kilitli kalmaktan bıktım.

Battaniyenin altından çıkıp yalınayak kapıya doğru ilerliyorum.

İç çamaşırım dışında hala çıplaktım. Geceliği asla geri almadım - muhtemelen hala bilardo salonundadır.

Kapı kolunu denedim. Avucumun altında sessizce dönüyor.

Bunu bir işaret olarak alacağım. Mikolaj aslında beni odama kilitlemedi. O özensiz değil. Ya bilerek yaptı ya da bilinçaltında bunu benim kadar çok istiyor.

Odamdan çıkıp karanlık koridorda ilerliyorum.

Bunu ilk yaptığımda ne kadar korktuğumu hatırlıyorum.

Bu evde bir aydan fazla zaman geçirdim. Kendi kalp atışımın sesini ve ciğerlerimde kendi nefesimi bildiğim kadar onun seslerini de biliyorum. Bu gece nöbet tutması gereken Andrei'den nasıl kaçınacağımı çok iyi biliyorum. Onun mutfakta kendine bir bardak süt doldurduğunu duydum. Her zaman süt içer, asla su içmez.

Ana katı geçiyorum.

Klara'nın odasına çıkan merdivenden bir ses daha duydum. Alçak bir mırıltı, duyulmak istemeyen sessizce konuşan iki insan gibi. Koluma bahse girerim Marcel'dir. Klara'ya nasıl baktığını ve kimsenin fark etmeyeceğini düşündüğünde onun ona nasıl baktığını gördüm.

Beni duymayacaklar. Kendi fısıltı konuşmalarına fazla kapılmış durumdalar.

Bu, Jonas'a dikkat etmem gerektiği anlamına geliyor.

Evin yasak olan batı kanadına geçiyorum. Mikolaj beni buradan kovalayalı sadece dokuz saat oldu. O kadar sinirli görünüyordu ki beni hemen oracıkta boğacağını sandım.

Önceleri basit bir merak beni harekete geçirdi. Şimdi daha güçlü bir şey tarafından yönlendiriliyorum.

Merdivenleri çıkıp uzun koridorda sessizce yürüyorum. Mikolaj'ın ofisinin önünden geçerken, belki işe devam etmiş olabilir diye içeri göz atıyorum. Bu boş.

Ağır çift kapılı ana süite geliyorum. Hala uyanık olacağından emin olarak mandalı çevirip içeri giriyorum. Beni odama bırakalı sadece bir saat olmuştu. Neden buraya geri döndüğümü öğrenmek isteyen alçak, net sesini duymayı bekliyorum. Ama süit karanlık ve sessiz.

Yatağa geçiyorum.

Orada yatıyor. Canavarım. Düşmanım. Beni esir alan kişi.

Örtülerin üzerinde çıplak, sadece bir çift boxer şort giyiyor. İlk defa, vücudunu tam olarak görebiliyorum.

Elleri ve yüzü hariç derisinin her santimi dövmelerle kaplı. Vücudu yaşayan, nefes alan bir sanat eseri. Gri, mavi ve oxblood tonlarında desenler, resimler ve girdaplardan oluşan eksiksiz bir goblen.

Dövmelerin altında ince hatlar, sert kaslar. Bir erkek dansçıdan daha yırtık. Karın kaslarındaki derin kesikleri, sonra kalça kemiklerini, sonra da penisini zar zor kapatan boxerının kemerini görüyorum.

Ağzım sulanıyor ve güçlkle yutkunmak zorunda kalıyorum.

O siki neredeyse ağzıma sokacaktım.

Bunu yapacak cesareti nasıl bulduğumu bilmiyorum. Pantolonunun düğmelerini açtım ve bir yılan gibi dışarı fırladı, beklediğimden iki kat daha büyüktü. Korkunçtu ve bununla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Aynı zamanda, o pürüzsüz, çıplak ten beni büyüledi. Tüm vücudundaki en yumuşak ten gibi görünüyordu. Aleti elime aldığımda, avucumun üzerinde seğirip zonklayarak, kendi başına bir hayatı varmış gibi hissettim.

Ben başında dururken her an uyanmasını bekliyorum. Muhtemelen çok kızacak.

Şu anda yüzü tamamen rahatlamış durumda.

Hiç böyle görmemiştim.

Mikolaj'ın ne kadar güzel olduğunu anlamamı sağlıyor. Yüz hatları o kadar keskin bir şekilde tanımlanmış ki neredeyse tanrısal. Mutlu olsaydı, gerçekten gülümseseydi nasıl görünürdü? Çok fazla olurdu. Dayanabileceğimi sanmıyorum.

Uzun uzun yüzüne bakıyorum.

Olabilecek adama bakıyorum. Öfkesi ve kini olmayan bir adam. Acı çekmeyen bir adam.

Şimdi kalbim acıyor ve nedenini bilmiyorum. Neden Canavar'a sempati duymalıyım?

Ama ben yaparım. İkimiz de istemeden aramızda tuhaf bir bağ oluştu.

Her an uyanmasını bekleyerek yatağına girdim.

Şimdi yanında yattığım için uyanacak.

Şimdi elimi karnına koydum.

Şimdi onu şortunun içine kaydırıyorum. . .

Uzun, yavaş, erkeksi bir iç çekiş. Kalçalarımın birbirine sıkışmasına neden oluyor.

Onun siki elimde. Sıcak, yarı sert, her an daha da zorlaşıyor.

Eğilip ağzıma alıyorum.

Uykuyla birlikte sıcak ve mis gibi teninin kokusunu alabiliyorum. Ve kendine has bir tadı olan - zengin, tuzlu ve çekici - aletin tadına bakabiliyorum. Ağzımı tükürükle dolduruyor. Dilim pürüzsüz teninin üzerinde kolayca kayıyor, aletin başı ağzımı dolduruyor.

O ne kadar sertleşirse, çenemi o kadar açmak zorunda kalıyorum.

Düzgün bir şekilde nasıl oral seks yapılacağına dair hiçbir fikrim yok. Sadece giderken bir şeyler deniyorum - bazen yalıyor, bazen emiyor, bazen sadece dudaklarımı ve dilimi üzerinde gezdiriyorum.

Gerçekten, bana ne iyi geliyorsa onu yapıyorum. Ama yeterince iyi çalışıyor gibi görünüyor, çünkü aleti bیلardo salonunda onun için dans ettiğimde olduğu kadar sertleşti.

Mikolaj'ın elleri saçlarımın arasına girdi ve başımı iki yanımdan tuttu.

Yukarı baktım ve onun tamamen uyanmış olduğunu, bana baktığını gördüm.

Kızacağını ya da sinirleneceğini düşündüm.

Beklediğim tek iki seçenek bunlardı.

Onun yerine güçlükle anlayamadığım bir ifade görüyorum. Neredeyse şükran gibi görünüyor.

Başımı tutuyor, kalçasını sallıyor, böylece aleti sabit bir ritimle ağzıma girip çıkıyor. Elimden geldiğince yalamaya ve emmeye devam

ediyorum. Nefesi daha hızlı geliyor ve iç çekiş ve inilti gibi birbirine karışmış küçük sesler çıkarıyor.

Daha sert itmeye başladı ve aleti çok derine inerek gırtlığının arkasına çarptı. öğürüyorum.

Üzgünüm, diye iç geçirdi.

Mikolaj daha önce hiçbir şey için özür dilemedi. Kulağa o kadar tuhaf geliyor ki neredeyse güleceğim.

Gözlerimi açık tutuyorum, onu görmenin büyüüne kapılıyorum. Vücudu delice seksi görünüyor, kolları gergin, göğsündeki her kas ve karnı esniyor.

Sikini içeri ve dışarı pompalamaya devam ediyor. Çenem ağrımaya başlıyor ama durmak istemiyorum. O bana yukarıdan bakıyor, ben de ona bakıyorum ve bu samimi, yoğun ve durdurulması imkansız şeyde birbirimize kilitlenmiş durumdayız.

Sonra gözlerini kapatıp başını yastığa dayadı ve aletin ağzımda nabız atmaya başladığını hissediyorum. Uzun, alçak bir çığlık attı. Ağzım sıcaklıkla dolu, kaygan ve tuzlu ama nahoş değil.

Aleti hala nabız atıyor, bu yüzden çok erken durdurmak istemediğim için emmeye devam ediyorum.

Sonunda bittiğinde, başımı bıraktı ve bunun yerine kollarımı tuttu ve üzerimde dönebilmesi için beni yatağa çekti.

Cumunun tadının hala ağzımda olup olmadığına aldırış etmeden beni öpüyor.

Bu öpücük balo salonundaki gibi değil.

Mikolaj hala sıcak ve uykudan ağır. Dudakları hayal edebileceğimden daha yumuşak.

"Ne yapıyorsun küçük balerin?" diye homurdandı.

"Uyuyamadım," diyorum.

"Nedenini biliyorum" diyor.

Şimdi vücudumun uzunluğu boyunca kayan kişi o. Göğüslerimde durup sırayla her birini ağzına aldı. Meme ucunu tamamen sertleşene kadar emer, ardından diğerini emerken nazikçe yuvarlar ve parmaklarının arasında sıkar.

Sonra daha da aşağı iniyor, baldırlarımın arasına kadar.

İçimde onu uzaklaştırma dürtüsü var. Kötü tat veya koku alabileceğim için gerginim. Keşke buraya gelmeden önce kontrol etseydim.

Ama Mikolaj, hanımefendi organlarımın durumuyla, ağzımla ilgilendiğinden daha fazla ilgilenmiyor gibi görünüyor. Yüzünü bacaklarımın arasına gömdü, amımı uzun, ıslak vuruşlarla yaladı.

Aman Tanrım, hiçbir şeyin bu kadar iyi hissettirebileceğini hiç düşünmemiştim.

Daha önce birçok kez kendime dokundum.

Bir dil, parmaklardan çok farklıdır. Sıcak ve ıslak ve varlığından hiç haberdar olmadığım sinir uçlarını uyandırıyor gibi.

Benden bir nem seli gönderiyor, öyle ki bir an için kendimi ıslattığım için endişeleniyorum. Mikolaj tamamen kayıtsız bir şekilde aşağıda beni yalıyor ve öpüyor.

Parmaklarından birini ıslatıp içime kaydırdı. Canının yanacağını düşünerek nefesim kesildi. Normalde oraya hiçbir şey koymam, oyuncaklar ya da kendi parmaklarım, çünkü çok sıkı.

Mikolaj'ın parmağı benimkinden çok daha büyük olsa da içime tam oturuyor gibi. Muhtemelen daha önce hiç olmadığım kadar uyarıldığım için.

Aslında, katlanılabilir olmaktan çok daha iyi hissettiriyor. İnanılmaz hissettiriyor.

Parmağı bana kavrayabileceğim bir şey verirken, dili de klitorisimde sürekli geziniyordu. Sanki hissi artırıyor, böylece klitorisimi diline sürerken parmağını sıkabiliyorum.

O tanıdık duygunun oluşmaya başladığını hissedebiliyorum - bir doruk noktasının başlangıcı. Ama tanrım, tanrım, dili benim yastığımdan çok daha iyi hissettiriyor. Ilık bir banyo, masaj ve akla gelebilecek en seksi rüya gibi, hepsi bir arada.

Zevk, neredeyse korkana kadar inşa ediyor ve inşa ediyor.

Sonra orgazm bir şelale gibi akarak içimden hızla akıyor.

Kalçamı yüzüne dayadım, ağlayışımı yastığa hapsetmeye çalışıyordum. Bu kadar yüksek sesle konuştuğum için utanıyorum ama aynı zamanda umurumda değil çünkü çok iyi hissettiriyor.

Bağırıyorum ve kıvranıyorum. Sonra her şey bitti ve ben orada nefes nefese ve ter içinde yatıp bunun ne kadar çılgınca olduğunu düşünüyorum.

Mikolaj bana hayatımın en zevkli anını yaşattı.

Yastığın üzerinden birbirimize bakıyoruz.

Sanırım o da benim kadar kayıp. Ne yapacağını bilmiyor.

Beni bir kez daha öpüyor, yumuşak bir şekilde dudaklarımdan.

Sonra, “Odana dön küçük balerin. Kimsenin seni görmesine izin verme.”

Sessizce yataktan çıktım ve geldiğim yoldan geri koştum, vücudum zevkten zayıflamış ve başım dönüyordu.

miko

Ertesi sabah, her şey her zamanki gibi.

Ana kata indiğimde, Nessa'nın pikapta çalan yeni bir plakla stüdyosunda prova yaptığını duyabiliyorum. Bir dansın koreografisini bitirmiş ve bir sonrakine başlamış olmalı.

Ev her zamanki gibi görünüyor. Duş alıp giyindikten sonra yüzüm aynada aynı görünüyordu.

Yine de tamamen farklı hissediyorum.

Birincisi, gerçekten açım.

Klara'nın Nessa için hazırladığı kahvaltının kalıntılarını topladığı mutfığa gidiyorum.

Genelde sabahları sadece kahve içtiğim için beni görünce şaşırmış görünüyor.

"Hiç pastırma kaldı mı?" Ona sorarım.

"Ah!" Kızartma tavalarıyla ortalıkta koşturarak, diyor. "Sadece iki parça - ama bana bir dakika ver, daha fazlasını yapacağım!"

"Gerek yok," diyorum ona. "Bunu yiyeceğim."

Tavadan pastırmayı alıp olduğum yerde, adaya yaslanarak yiyorum. Çıtır çıtır, tuzlu ve biraz yanmış. Olağanüstü bir tadı var.

"Daha fazlasını yapabilirim!" diyor Klara telaşla. "Yalnızca bir dakika sürecektir. Bu muhtemelen soğuktur."

"Mükemmel," dedim tavadaki son sosisi de ispiyonlayarak.

Klara, ya mutfağa geldiğim gerçeğinden (ki asla girmem) ya da neşeli bir ruh halinde olmamdan, ki bu da asla olmaz, paniğe kapılmış görünüyor.

"Nessa stüdyosunda mı?" Cevabı zaten bildiğim için Klara'ya söylüyorum.

"Evet," diyor ihtiyatla.

"Çalışmayı seviyor. Onu sürekli orada duyuyorum.

"Bu doğru."

Klara muhtemelen buna saygı duyuyordur. Bizim için yürüttüğü tüm yemek pişirme, temizlik ve ayak işleri ile en az üç kişinin işini yapan, son derece gelişmiş bir iş ahlakına sahip.

Ona iyi para ödüyorum. Ama yirmi yaşında bir Kia kullanıyor ve çanta olarak kanvas bir çanta taşıyor. Tüm parasını Polonya'ya, ailesine ve büyükanne ve büyükbabasına gönderir. Jonas aynı büyükanne ve büyükbabayı paylaşıyor. Klara'dan çok daha fazlasını kazanmasına rağmen hiçbir şeyi geri göndermiyor.

"Küçük tutsağımıza iyi bakmışsın," diyorum Klara'ya.

Tavaları lavaboya koyuyor, suyu akıtıyor ve bana bakmıyor.

"Evet," diyor sessizce.

"Siz ikiniz yakınlaştınız."

Kızartma tavalarına bulaşık deterjanı fışkırtıyor. Eli hafifçe titriyor ve sabunun bir kısmı musluğa düşüyor. Süngerle aceleyle siliyor.

Klara, "O iyi bir kız," diyor. "Nazik bir kalbi var."

Sesinde bir sitem var.

Lehçe konuşmayı öğrendiğini biliyor muydunuz? Diyorum.

Klara kaskatı kesildi ve gözleri suçlu suçlu yüzüme kaydı.

"Ona hiçbir şey öğretmek istemedim!" Klara yutkundu. "O kadar çabuk aldı ki, 'kaşık' veya 'fincan' kelimelerini eğlence olsun diye öğreneceğini düşündüm. Bildiğim bir sonraki şey, cümleler söylediği idi."

Klara'nın açıklaması ağzından dökülüyor, yanakları kaygıyla alev alev yanıyor. Beni ikna etmesi gerekmiyor - Nessa'nın ne kadar akıllı ve ne kadar anlayışlı olduğunu kendim gördüm. Masum küçük bir faun gibi görünüyor ama aklı her zaman dakikada bin mil hızla çalışıyor.

"Lütfen ona kızma," diye ekliyor Klara. "Onun hatası değildi."

Klara'nın cezalandırılmak istemediği için kendi adına yalvardığını sanıyordum. Şimdi endişelendiği kişinin Nessa olduğunu anlıyorum.

Bu düşündüğümünden daha kötü. Arkadaş oldular. Yakın arkadaşlar.

Klara'yı kovmalıyım. Ya da en azından onu Nessa'dan uzak tut.

Ama onu koruması için kime güvenecektim? Lanet olası kimse. Nessa kuduz bir porsuğun kalbine girebilir.

Bu yüzden, o konuşmayı kesene kadar sessizce Klara'ya baktım, dudağını ısırды ve ıslak ellerini çırpınarak önlüğüne sildi.

"Sadakatinin nerede olduğuyla ilgileniyorum," diyorum Klara'ya.

Çatlamış elleriyle önlüğünü çekiştiriyor.

"Braterstwo'ya asla ihanet etmem," diyor.

"Nessa Griffin evcil hayvan değil. O bir varlık, çok değerli bir varlık."

Biliyorum, diye fısıldadı Klara.

"Onu serbest bırakmak gibi bir fikriniz olsaydı..."

"Ben asla!"

"Bütün ailenizin Boleslawiec'te nerede yaşadığını bildiğimi unutmayın. Annen, amcan, küçük yeğenlerin, büyükanne ve büyükbaban. . .Güvenli değiller, çünkü Jonas'la da bağlantılılar. Jonas'a söylesem annenin kafasına bir kurşun sıkar.

"Biliyorum," diye nefes alıyor Klara. "Yapacağını biliyorum."

"Sadece bunu hatırla. Kesim için bir kuzu yetiştiriyorsun. O kuzu ne kadar tatlı olursa olsun."

Klara başını salladı, gözleri yere dikildi.

Kendime bir fincan kahve doldurup mutfaktan çıkıyorum.

Ona yaptığım güzel bir konuşmaydı. Acaba bu gerçekten Klara için miydi yoksa kendimi ikna etmeye mi çalışıyordum?

Dün geceyi düşünmeye devam ediyorum. Bir rüya gibi hissettim. Yine de her zamanki günlük hayatımdan daha gerçekti. Sürekli ağzımdaki Nessa'nın amının tadını, teninin benimkine karşı verdiği hissi düşünüyorum. Şu anda yukarı çıkıp tekrar alabilirim. . .

Hayır. Olmuyor. Bu gece Kristoff'la görüşmem için hazırlanmam gerekiyor.

Günün büyük bir kısmını adamlarımla Griffinlere son saldırımızı planlayarak geçiriyorum. Bu noktada, Callum ve Aida'nın programına dair net bir resme sahibiz. Meclis Üyesi ve eşi altı gün sonra Sheffield'da yeni bir kütüphanenin açılışına gidecekler. İkisini de almak için mükemmel bir fırsat.

Tymon'ın fikrini yeniden hayata geçireceğiz, ama bu sefer düzgün bir planlamayla. Aida'yı kocasına karşı kullanarak Hyde Park Bank ve Madison Capital'daki kalan hesaplarını boşaltacağız.

Bu arada Gallo'larla bir anlaşma yapacağız. Aida'nın sağ salim dönmesi ve Dante Gallo aleyhindeki delillerin ortadan kaybolması

karşılığında Oak Street kulesini imzalayabilirler. Dante'yi serbest bırakacağım. Sonra ayakları kaldırıma değdiği an, onu kahrolası suratından vuracağım.

Mevcut plan bu. Bu gece onu Kristoff'a sunacağım.

Nessa'yı yanımda getirmemeyi tercih ederim ama Kristoff ısrarcı.

Klara, Nessa'yı hazırlarken ben de ince gri kaşmir bir süveter, pantolon ve makosen ayakkabı giyerek giyiniyorum.

Çoğu gangster gibi takım elbise giymem. Bunun onları iş adamı gibi gösterdiğini düşünüyorlar. Bence bu bir saçmalık. Takım elbise ceketleri bir silahı gizlemek için iyidir, ancak bunun dışında hantal ve daraltıcıdır. Ben bir iş adamı değilim, ben bir yırtıcıyım. Ve moda için kendimi zincirlemeyeceğim. Zamanında yoldan çıkamadığım için asla bir mermi yakalamak istemiyorum.

Hazırlanmam uzun sürmüyor. Doğu kanadına bakarak merdivenlerin dibinde bekliyorum.

Sonunda Nessa, çerçevedeki bir tablo gibi pencereye karşı poz vermiş olarak tepede belirir.

Kanatlar gibi etrafında yüzen ağırlıksız katmanlara sahip beyaz şifon bir elbise giyiyor. Saçları başının üstünde toplanmış, kulaklarından gözyaşı elmasları sarkıyor. İnce kolları ve omuzları çıplak, akşam ışığında parlıyor.

O merdivenden inerken, olduğum yere saplanıp ona bakıyorum. Merdivenlerden inmek yerine koridorda bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Onu gece elbisesi yerine beyaz bir gelinlik içinde görüyorum. Benim gelinim olsaydı Nessa'nın nasıl görüneceğini görüyorum.

Bu bir vizyon gibi. Zaman yavaşlıyor, ses kayboluyor ve tek görebildiğim bu kız - biraz utangaç, biraz gergin ama ondan asla

söndürülemeyecek bir tür neşe saçıyor. Çünkü bu durum ya da durumdan kaynaklanmaz. İçindeki iyilikten geliyor.

Nessa merdivenlerin dibine ulaşır.

Gözümü kırpıyorum ve görüntü kayboluyor.

O benim gelinim değil, o benim tutsağım. Onu, Kristoff'la ailesinin imparatorluğunun leşini nasıl paylaşacağımıza karar vereceğimiz bir müzakere masasına götürüyorum.

Sıcak ve beklentiyle bana baktı, ona ne kadar güzel görüldüğünü söyleyeceğimi düşündü.

Bunun yerine, yüzümü sert tutuyorum.

"Hadi gidelim," diyorum. "Geç kalacağız."

Beni arabaya kadar takip ediyor.

Land Rover'ı kapının önüne çektim, bizi bekliyor.

Nessa ön basamaklardan çıkarken duraklıyor. Güneş batıyor. Elbisesinin boş tuvaline renkli sayfalar gönderiyor. Teni altın renginde parlıyor ve gözleri her zamankinden daha parlak.

Ona bakmamaya çalışarak arabaya bindim.

Jonas, eteğini toplayıp elbiseyi kirletmeden içine girebilmek için onun elini tutuyor. Ona dokunmasından rahatsız oldum. İzin verdiği için sinirlendim.

Nessa ve ben arkada, Jonas ve Marcel önde olacak şekilde oturduğumuzda dışarı çıkıyoruz. Araba virajlı sürüşte hızlanıyor, ardından kapılardan çıkıyor. Nessa biraz daha dik oturuyor, dışarı bakabilmek için alnını pencereye yaslıyor.

Arabaya binmeyeli uzun zaman olmuştu. Ev ve arazi dışında bir şey görmeyeli uzun zaman olmuştu. Heyecanını sokaklarda ve binalarda, kaldırımlardaki insanlarda, köşe başlarındaki satıcılarda görebiliyorum.

Pencereler yoğun bir şekilde renklidir. Kimse göremiyor. Yine de onu evden çıkarırken endişeleniyorum. Bir ötücü kuşu kafesinden salıvermek gibi bir şey - bir şeyler ters giderse, uçup gidecektir.

Kolya Kristoff'un evinin bulunduğu Lincoln Park'a güneye doğru kısa bir yoldan gidiyoruz. Yeni inşa edilmiş ve çılgınca modern, genişleyen bir yerleşkedir. Ana ev, üst üste yığılmış çok sayıda cam kutuya benziyor. Güvenlik açısından korkunç bir kurulum gibi görünüyor. Ama Kristoff böyle gösterişli. Maserati'sinden Zegna takım elbiselerine kadar gösteriş yapmayı sever.

İç mekan da bir o kadar pratik değil. Güneş sistemi gibi dönen kürelerden yapılmış bir avizenin altında, giriş zemininden geçen yapay bir nehir var.

Kristoff bizi karşılamaya geldiğinde, üzerinde kadife bir smokin ve püsküllü mokasen giyiyor. Kendisinin Hugh Hefner'ın reenkarne olduğunu düşünen biriyle iş yapmak istemediğim gerçeğine dayanarak ittifakı hemen şimdi iptal etmek istiyorum.

Gergin ve sinirli biriyim ve daha başlamadık bile.

Kristoff'un yaptığı ilk şeyin, Nessa'nın etrafında bir kaide üzerindeki bir heykelmiş gibi dolaşması, gözlerinin onun her santiminde gezinmesi yardımcı olmuyor.

"Aman Tanrım, ne numune" diyor. "Ona ne yapıyorsun Mikolaj? Bir kızını kaçırdın ve onu bir tanrıçaya çevirdin."

Nessa'nın gözleri aramızda gidip geliyor, yanakları çok iyi tanıdığım o pembe tonda. Bu tür bir ilgiden hoşlanmıyor ve korunmak için bana bakıyor.

"Her zaman olduğu gibi," diye çıkıştım.

Keşke Klara onu bu kadar süslememiş olsaydı. Ona Nessa'yı prezentabl yapmasını söyledim, onu Prenses Grace'e dönüştürmemesini.

"Biz Rusların en güzel kadınlara sahip olduğunu sanıyordum." Kristoff sırtıyor. "Sanırım yeterince çeşitlilik denemedim. . "

Nessa bana yaklaşıyor, Kristoff'tan uzaklaşıyor.

"Ama onları İrlandalılar eğitiyor mu?" diyor Kristoff, kara kaşlarını kaldırarak. "Rus kızları sik emmeyi bir porno yıldızından daha iyi öğreniyor. Bir çaydanlığın kaynaması için gereken sürede sizi havaya uçurabilirler. Ne diyorsun Mikolaj. . . nasıl kıyaslar?"

Kristoff konuşmaya devam ederse ses tellerini boğazından söküp onlarla boğacağım.

Nessa gözyaşlarına yakın görünüyor. Karnım ceviz büyüklüğünde sıkıştı.

Burada iyi bir cevap yok. Kristoff'a onu becermediğimi söylersem bana inanmayacaktır. Gerçeği bilseydi, daha da kötü olurdu. Nessa için Bratva patronunun, rakibinin güzel, bakire kızının evinde olduğunu bilmesinden daha tehlikeli bir şey olamaz.

"O seni ilgilendirmez," dedim kısaca. "Hiç beceri yok."

Nessa o büyük yeşil gözlerini bana çeviriyor, kırılmış ve incinmiş.

ona bakamıyorum Ona en ufak bir sempati belirtisi bile gösteremiyorum.

Bunun yerine, "Hadi başlayalım artık. Bütün gecem yok.

"Elbette," Kristoff sırtıyor.

Bizi, masanın yiyeceklerle dolu olduğu resmi yemek odasına götürüyor. Kristoff, üst düzey üç yardımcısı ile birlikte masanın bir tarafında oturuyor. Diğer tarafta oturuyorum, hemen yanımda Nessa ve her iki tarafta da Jonas ve Marcel.

Nessa solgun ve sessiz, yemeğine dokunmak istemiyor.

"Sorun nedir?" Kristoff diyor. "Mantı sevmiyor musun?"

Dansçıları tanırsın, dedim ona. "Yemezler."

Nessa bana Hades tarafından kaçırılan ve ölümler kraliçesi olarak hüküm sürmeye zorlanan Persephone'yi hatırlatıyor. Persephone, bir gün güneşli alemlere dönebilmek için Hades'in yemeğini yememek için çok uğraştı.

Ama Nessa yemeğimi çoktan yedi. Tıpkı o kadar acıkmış ki kararlılığını kaybetmiş ve altı minik nar çekirdeği tüketen Persephone gibi.

Kristoff gücenmiş görünüyor. Ruslar yemekleri konusunda çok hassastır. Neyse ki, Jonas ve Marcel bunu telafi etmek için ağızlarına yeterince yiyecek atıyorlar.

"Davayte pristupim k delu," diyorum. İşe dönelim.

Kristoff, Rusça konuşmama şaşırdı. Bunu gayet iyi biliyorum ama genellikle onunla konuşmayı reddediyorum. İngilizce bizim lingua franca'mızdır. Ancak, Nessa'nın ailesini nasıl mahvedeceğimiz konusunda uzun uzun oturup tartışmak zorunda kalmasını istemiyorum. Kristoff'un masanın karşısından ona ters ters bakması ile bir tarafında beni, diğer tarafında Jonas'ı tutması yeterince kötü. En azından onu yaklaşan olaylardan habersiz tutabilirim.

Ancak cahil olamayacak kadar zeki. Planlarımızı gözden geçirirken, biraz tartışma ve bol tartışma ile, ayrıntıları anlamadan konuyu yakalıyor. Yüz ifadesi gitgide daha perişan oluyor ve omuzları daha da çöküyor.

Sonunda, Kristoff ve ben anlaştık. Kütüphane açılışında Callum Griffin'e saldıracağız ve aynı zamanda Aida'yı alacağız. Bu küçük bir olay. Güvenliği zayıf olacak.

Buna karar veren Kristoff, şarabını yudumlayarak sandalyesine yaslandı.

Peki onunla ne yapmayı düşünüyorsun? diyor başını Nessa'ya doğru sallayarak.

"Şu an için benimle kalıyor."

Kristoff, "Karnına bir bebek koymalısın" diyor. "Babanı öldürdüler. Sana bir oğul verebilir."

Nessa bana doğru hızlı bir bakış attı. Onun hakkında konuştuğumuzu biliyor.

Bunu düşünmediğimi söyleyemem.

Griffinler ve Gallolar ittifaklarını evlilik yoluyla yaptılar. Ben de aynısını yapabilirdim.

Ama ben bir ittifak aramıyorum. hiç olmadım Tam ve eksiksiz hakimiyet arıyorum. Şehri paylaşmak istemiyorum. sahip olmak istiyorum. Karşılık istemiyorum, intikam istiyorum.

Kristoff kadehini son bir kez kaldırarak, Zafere, dedi.

"Nostrovia," diyorum, bardağımı onunkine tokuşturarak.

Ayrılmaya hazır olduğumuzda, Kristoff bizi girişe kadar geçirdi. Anlaşmamızı imzalamak için yavaşça elimi sıktı.

Sonra monitörü Nessa'nın ayak bileğinde görüyor.

"Boynuna bir tasma takmalısın," diyor. "Peşimde onun gibi küçük bir kedi yavrusunun dolaşmasını çok isterim. . "

Nessa'nın yüzüne dokunmak için uzanır.

Daha düşünmeden elini yakaladım, parmaklarımı bileğine kenetledim.

Kristoff'un adamları, ikisi yanımda, biri de eli silahının üzerinde, hemen dikkati üzerine çekiyor. Jonas ve Marcel de aynı şekilde gerginleşiyor, Rus askerlerine bakıyor ve kendilerini kavgaya hazırlıyorlar. Hava beklentiyle dolu, o kadar sessiz ki nehrin aktığını duyabiliyorsunuz.

"Yapma," diyorum.

Dikkatli ol, dedi Kristoff usulca. "Bu odadaki dostunun kim olduğunu ve düşmanın kim olduğunu hatırla."

"Arkadaş kalmak istiyorsan bana ait olanı hatırla," diye yanıtlıyorum.

Bileğini bıraktım.

Geri çekilir ve askerleri rahatlar. Jonas ve Marcel aynı şeyi yapıyor - en azından dışarıdan. Eminim kalpleri hala benimki kadar hızlı atıyor.

"Akşam yemeği için teşekkürler," dedim sertçe.

"Umarım birçoğunun ilkidir," diye yanıtladı Kristoff.

Gözleri soğuk. Nessa'ya bu sefer şehvetle değil, içerlemeye bakıyor.

"Spokoynoy nochi malen'kaya shlyukha" diyor. İyi geceler küçük fahişe.

Neredeyse ağzına vuracaktım. Yumruğumu sıktım ve kolum bunu yapmak için esnetildi. Kendimi tam zamanında durduruyorum.

Kristoff'a evinde saldırırsam, birimizin sağ çıkacağından şüpheliyim. Buna Nessa da dahil.

Hakareti anlamıyor ama üslubu biliyor. Ona bir yanıtın tatminini vermeden Kristoff'tan uzaklaşır.

Evinden uzaklaşırken, Nessa pencereden dışarı bakıyor. Gecenin erken saatlerinden gelen tüm heyecanını kaybetmişti. Artık düşen

yaprakların sonuncusunu veya şehir ışıklarını hatırlamıyor gibi görünüyor. O yorgun gözüküyor. Ve yenildi.

"Sana dokunmasına izin vermeyeceğim," diye söz veriyorum Nessa'ya.

Bir an bana baktı, sonra içini çekti ve cevap vermeden tekrar pencereden dışarı baktı.

Beni görmezden gelmekte haklı. Bratva ve Braterstwo'nun ailesi için Kristoff'un kişisel olarak yapabileceğinden çok daha kötü planları olduğunu biliyor.

Halstead Sokağı'na çıkarken, birden Jonas'a, "Buraya dön," diyorum.

"Tam burada?"

"Evet."

Direksiyonu sertçe sola çevirdi ve evimin aksi istikametine dönüp onun yerine güneye yöneldik. Jonas kısa emirlerimi yerine getirerek rıhtıma doğru ilerliyoruz.

Buraya çek, dedim ona. "Arabada bekle."

Jonas Avlunun önüne park eder. Bir dakikalığına içeri girip kısa süre sonra Nessa için dönüyorum.

"Biz ne yapıyoruz?" diyor, şaşkın.

Bir şey görmeni istiyorum, dedim ona. "Ama olay çıkarmayacağına ya da kaçmaya çalışmayacağına söz vermelisin."

Ayak bileği monitörünün bozuk olduğundan oldukça eminim. Eğer beni geçiştirirse, mahvolurum. Ama bana bir söz verirse, sanırım sözünü tutacaktır.

"BEN . . . tamam," diyor.

"Bana söz verdin?"

Bana o berrak yeşil gözlerinde yalan belirtisi olmadan baktı.

"Söz veriyorum Mikolaj," diyor.

Onu lobiye giden merdivenlerden yukarı çıkardım. Yer göstericiye zaten rüşvet verdim. Bizi, genellikle tiyatroya büyük bağışçılar için ayrılmış olan en üst kutuya kadar bir arka merdivenden yukarı gizlice çıkarıyor.

Nessa, tam altımızda, parlak bir şekilde aydınlatılmış sahnede oyuncularını görür görmez nefesini tuttu ve elleriyle ağzını kapattı.

"Bu benim şovum!" o ağlıyor.

Lake City Ballet'in Bliss'i sergileyeceği son gece. Gösterinin yarısını kaçırdık ama Nessa umursamıyor gibi. Gözleri sahneye yapıştırılmış, sırayla dansçıların her birini takip etmek için ileri geri hareket ediyor. Camın önüne dizilmiş rahat koltuklara oturmaz, bunun yerine pencerenin tam karşısına dikilir ve her ayrıntıyı görebilmek için elinden geldiğince yaklaşmaya çalışır.

O seti arkadaşım Marnie yaptı, dedi. "O ayçiçeklerinin her birini elle boyadı. Haftalarını ve haftalarını aldı. Geceleri geldi ve bunu yaparken tüm Jack Reacher kitaplarını dinledi. O elbiseyi Isabel dikti. Yaptığımız son gösteriden bir perdeden yapıldı. Ve oradaki iki dansçı, onlar kardeş. Küçük olanla okula gittim. . "

Bana her şeyi anlatıyor, o kadar heyecanlı ki bu gece yaşadığı rahatsızlığı ve aşagılanmayı unutuyor. Müzik hoparlörlerden akarken, parmak uçlarını cama dayayarak tempo tuttuğunu görebiliyorum. Odada dans etmeyi ne kadar çok istediğini görebiliyorum ama gözlerini sahneden ayıramıyor.

Bir sonraki şarkı başladığında ellerini çırpıyor ve "Ah, bu benim favorim! Bunu ben yaptım!"

Kelebek gibi giyinmiş dört dansçı sahneyi geçiyor: bir Monarch, bir Morpho, bir Swallowtail ve bir Rumanzovia. Oluşum halinde birlikte

dönüyorlar, sonra ayrılıyorlar, sonra tekrar bir araya geliyorlar. Bazen senkronize edilirler, bazen karmaşık basamaklı modeller oluştururlar. Bu karmaşık bir dans ama hafif ve neşeli. Hareketlerin hiçbirine ne ad verildiğini bilmiyorum. Sadece izlediğim şeyin güzel olduğunu biliyorum.

"Bu dansın koreografisini sen mi yaptın?" Nessa'ya soruyorum.

Yaptığını zaten biliyorum. Evimde gördüğüm işlerinin parçaları ve parçaları gibi parmak izlerini üzerinde görüyorum.

"Evet!" Nessa mutlu bir şekilde diyor. "Bak ne kadar iyi çıktı!"

Kısa bir süre kalmayı planlamıştım ama Nessa'yı sürükleyemem. Nessa'nın yüzü ve elleri cama dayalı, sonuna kadar izliyoruz.

Gösteri bittiğinde seyirciler tezahürat yapar ve saçları ağarmış atletik bir adam sahneye çıkıp selam verir.

"Yönetmen mi bu?" Nessa'ya gelişigüzel bir şekilde soruyorum.

"Evet," diyor. "Bu Jackson."

"Hadi gidelim," diyorum ona. "Herkes dışarı çıkmadan önce."

Kalabalık akın akın gelirken kimsenin Nessa'yı görme riskini alamam.

Eve giderken sessiziz - Nessa çünkü şovunu canlı izlemenin, sahnede hayata geçirdiğini hayal ettiğini görmenin mutluluğu içinde yüzüyor.

Ben, çünkü bu kızın ne kadar harika olduğunu giderek daha fazla anlıyorum. Kendi ruhunun, kendi mutluluğunun bir kısmını kanalize etti ve herkesin görmesi için onu hayata geçirdi. Bana bunu hissettirdi. Bırak saf neşeyi, mutluluğu asla hissetmeyen ben.

Eve geldiğimizde Nessa iniyor ve birlikte içeri gireceğimizi düşünerek beni bekliyor.

Onun yerine Jonas'a beklemesini söylüyorum. Sonra Marcel'e, "Onu odasına götür," diyorum. İhtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin ol."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Nessa, kaşlarını endişeyle çatı.

"Hızlı bir iş," dedim ona.

Parmak uçlarına kalkıyor ve yanağımdan hafifçe öpüyor.

"Teşekkürler, Miko," diyor. "O şovu izlemek bana verebileceğiniz en iyi hediyeydi."

Marcel'in gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, Jonas'ın da.

Sertçe başımı salladım.

"İyi geceler, Nessa."

Arabaya geri dönüyorum.

"Nereye?" Jonas sorar.

Avluya geri dön, dedim.

Sessiz sokaklarda ilerliyoruz. Yolcu koltuğunda, Jonas'ın hemen yanında oturuyorum. Omuzlarındaki gerilimi, direksiyonu kavrayan ellerinde görebiliyorum.

"Onu şimdi okul gezilerine mi götürüyoruz?" diyor.

"Canım isterse onu kahrolası Mars'a götürürüm," diye cevap verdim.

Jonas bir an sessiz kalır, sonra "Miko, sen benim kardeşimsin. Sadece Braterstwo'da değil, her şeyde. Varşova'da hayatımı kurtardın. Sana bunu asla unutmayacağımı söyledim ve unutmadım. Birlikte yüzlerce iş yaptık. Bu ülkeye birlikte geldik. Birlikte bir imparatorluk inşa etti. Bana her şeyi mahvetmeyeceğine söz ver, çünkü güzel bir kız başını döndürdü."

İlk dürtüm, beni sorgulamaya cüret ettiği için kafasını ısırarak oldu. Ama sözlerindeki samimiyeti duyuyorum. Jonas gerçekten benim için bir kardeş oldu. Birbirimizin yanında acı çektik, öğrendik ve zafer kazandık. Sadece askerlerin bildiği bir bağ.

"Zajac'ın yerini almak ağır bir yük," dedim ona. "Babamıza borcumuz var. Bunu ödemek için kardeşlerimi feda etmek istemiyorum."

Jonas, "İtalyanlardan veya İrlandalılarından korkmuyorum" diyor. "İkimizden de güçlüyüz. Özellikle de Ruslar bizim tarafımızdayken."

"Kelimeler sonuç değildir," diyorum.

Zajac'ın bize hep söylediği bir şeydi.

"Artık kendi ailene inanmıyor musun?" Jonas diyor. Sesi alçak ve kızgın.

"Kazanabileceğim savaşı seçmek istiyorum."

Nessa Griffin ile evlenebilirim. Çocuğuma katlanabilirdi. Ve onun sevdiği herkesin üzerine basmadan imparatorluğun bir parçasını alabilirim. Kardeşlerimin hayatını feda etmeden. Çünkü Jonas ne derse desin, Griffinslere ve Gallolara saldırmaya devam edersek savaşı kayıp vermeden kazanamayız. Kazandığımızı varsayarsak.

Tiyatroya bir kez daha ulaştık. Jonas'a ön tarafta beklemesini söylüyorum. Gösteri sona ererken, dansçıların ve tiyatro çalışanlarının kapılardan içeri giren dağınık trenini izliyoruz. Sonra, sonunda, Jackson Wright, yanında dolgun, kıvrırcık saçlı bir kadın ve uzun boylu, sıska bir adamla birlikte ortaya çıkıyor.

Sola Viski Barına dönmeden önce birlikte caddede yürürler, gülerek ve akşamın başarısı hakkında konuşurlar.

"Burada bekle," diyorum Jonas'a.

Jackson'ı bara kadar takip ediyorum. Yüksek bir yere oturuyorum ve Guinness ısmarlamasını izliyorum. Arkadaşlarıyla on, yirmi dakika oturup sohbet eder. Zaten altı metre uzaktan bile ondan hoşlanmıyorum. Kendini beğenmiş ifadesini, sohbe hakim olma şeklini, tombul hanım ne zaman konuşmaya çalışsa onun üzerinden konuşmasını görüyorum.

Sonunda Guinness büyüsunü gerçekleştirir. Jackson, barın arkasındaki banyoya yönelir.

Tek duraktır. Benim amaçlarım için mükemmel.

Jackson içeri girerken, o kapıyı arkasından kapatamadan, kendimi zorlayarak içeri girdim.

"Hey!" diyor sinirli bir tonda. "Belli ki dolu."

Kapıyı içeriden sürgüleyerek kapattım.

Jackson, kalın çerçeveli gözlüklerinin ardından kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Heyecanı takdir ediyorum ama korkarım cinsiyetim ve tipim değil."

Küçük odayı tek adımda geçiyorum, elim boğazını kapatıyor. Onu kaldırıp kafasını fayans duvara çarptım.

Jackson, boğazına dolanan eli tırmalayarak dehşet içinde bir gıcırta çıkardı. Gözlükleri çarpık geldi ve ayakları çaresizce havada tekmeliyor.

"Bu akşamki şovunu izledim," dedim gelişigüzel bir şekilde.

"Yapamamak . . . nefes almak . . ." diye tısladı, yüzü koyu bir bordoya döndü.

"Komik . . . Bazı koreografileri tanıdım. Nessa Griffin'i tanıyor musunuz? Gösterinizde onun çalışmasını gördüm. Ama onun hiçbir yerde kredilendirildiğini görmedim.

Onu hafifçe yere indirdim, ancak kendi ağırlığını parmak uçlarında taşıyabilecek kadar, ama rahat etmesi için yeterli olmayacak şekilde. Konuşabilmesi için tutuşumu gevşetiyorum.

"Neden bahsediyorsun?" tükürür. "Hiçbir şey bilmiyorum..."

"Yanlış cevap," dedim onu tekrar yukarı kaldırarak.

Tırnakları ellerimi ve kollarımı tırmalıyor. Bu konuda bir bok veremedim. Bayılmaya başlayana kadar onu boğmaya devam ediyorum, sonra tekrar yere indiriyorum.

"Uyan, uyan," diyorum yüzünün yan tarafına bir tokat atarak.

Ah! Bırak beni!" Jackson çığlık atarak tekrar kendine geliyor.

"Bunu tekrar deneyelim. Nessa Griffin'i hatırlıyor musun?"

Kasvetli bir sessizlik. Sonra küskün bir "Evet."

"Onun eserini nasıl çalıp kendi eserinmiş gibi verdiğini hatırlıyor musun?"

"Ben..."

Kafasını bir kez daha duvara vurur ve Jackson, "Tamam, tamam! Şovda biraz çalıştı."

"Bunun için ona itibar etmedin."

Sanki onu küflü yulaf lapası yemeye zorluyormuşum gibi yüzünü buruşturdu. Sonra "Evet" diyor.

"Anlaştığımıza sevindim."

Onu hayal kırıklığına uğrattım. Gözünü kırpıştıramadan sol kolunu tuttum ve arkasından büküm. Solak olduğunu birasını içerken izlediğimden zaten biliyorum. Çığlık atıp tekrar terleyene kadar sonuna kadar sıktım.

"Durmak! Durmak!" ağlar. "Ne yapmamı bekliyorsun? Şov çoktan bitti!"

"Bunu sen telafi et," diyorum.

"Nasıl!?"

"Anlamanı sana bırakıyorum."

"Ancak . . . Ancak . . ."

"Ne?"

"Nessa gitti! İnsanlar onun öldüğünü söylüyor."

"Nessa hayatta ve iyi. Onun için endişelenme, kendin için endişelen. Çözümünden memnun kalmazsam sana ne yapacağımı merak et."

"İyi! Ne istersen! Bırak beni, "Jackson pantolon.

"Yapacağım. Ama önce ödenmesi gereken bir bedel var."

Tek bir hızlı dönüşle, yarıçapına spiral bir kırılma yolladım ve çığlığı bastırmak için elimle ağzını kapattım. İğrenç çünkü sümük, gözyaşı ve tükürük elimin her yerine bulaşıyor. Ama iş böyle.

Jackson'ı bıraktım. İnleyerek ve sızlanarak yere yığılır.

Yakında konuşuruz, dedim ona.

Utaniyor.

Ben kapıya yönelirken, "Babası için mi çalışıyorsun?"

"Hayır," diyorum. "Sadece sanatın hamisi."

Onu banyoda ağlayarak bırakıyorum.

Arabaya döndüğümde, ellerimdeki pisliği temizlemek için torpido gözünden ıslak mendil alıyorum. Bir erkek kedi kollarıma saldırmış gibi görünüyor.

"Her şey yolunda mı?" Jonas sorar.

"Elbette. Son kız arkadaşından daha hafif."

Jonas homurdandı. "Arkadaşım diyebileceğim bir kız arkadaşım hiç olmadı."

Hayır, yapmadı. Kardeşlerimle aramdaki bağ güçlü olsa da, onlar tam olarak "iyi insanlar" diyeceğim türden değiller. Özellikle Jonas.

Ben de iyi bir insan değilim.

22

Nessa

Marcel emredildiği gibi beni evin içine, odama kadar getiriyor. Klara, lüks bir otelde yaptıkları gibi çarşafı geri çeviriyordu. Yastığın üzerine çikolata bırakmıyor ama istesem bırakırdı eminim.

Odaya girdiğimde doğruluyor. Marcel hemen arkamda. Klara onu gördüğünde hızlı bir nefes alıyor ve önlüğünün eteğini aşağı doğru silerek kırıksıklıkları düzeltmeye çalıştığını görüyorum.

Marcel, "Merhaba Klara," diyor.

"Merhaba," diye cevaplıyor yere bakarak.

Daha önce hiç tanışmadıklarını düşünürsünüz. Burada yıllarca birlikte çalıştıklarını kesin olarak öğrendiğimde.

Klara bana, "Yatağa hazırlanmana yardım edeceğim," dedi.

"Aslında bana çay yapar mısın, Klara? Bitkisel olan mı? Sakıncası yoksa, biraz sakinleşmem gerekiyor."

Elbette, dedi Klara.

Odadan çıkıyor. Marcel "Gece" der ve peşinden koşar.

Aslında çaya ihtiyacım yok. Sadece isterlerse konuşmaları için onlara zaman tanımak istedim. Mikolaj ve Jonas gittiler, bu yüzden onları yakalayacak kimse yok. Benden başka kimse yok.

Bunun berbat olduğunu biliyorum ve tam olarak olduğum yerde kalmalıyım. Ama merakım beni öldürüyor. O ikisi arasında neler olduğunu öğrenmeliyim. Kafamda her türden pembe dizi senaryosu uyduruyorum.

Bir fare kadar sessizce merdivenlerden aşağı sürünüyorum. Fark ettiğimden çok daha fazla meraklı olduğum ortaya çıktı. Ya da en azından, bir aydır yalnızlık ve can sıkıntısı beni kemirdikten sonra öyle oluyorum. Asla yalan söylemez veya kulak misafiri olmazdım. Tanrım, beni kaçıranlar bana bulaşıyor olmalı.

Eğer kötü bir etki yarattılarsa, bunun bedelini ödeyecekler.

Mutfağın hemen dışında, eski yeşil duvar kağıdına yaslanmış, kulağım neredeyse ahşap kapı çerçevesinin kenarında duruyorum.

Marcel Lehçe, "Sadece akşam yemeği, Klara," diyor. Marcel'in güzel bir sesi var. Çok konuşmaz, bu yüzden çok sık duymadım. Hoş, rahatlatıcı bir tonu var. Bunu şu anda en büyük etkisi için kullanmaya çalışıyor.

"Kendi yemeğimi kendim yapabilirim," diyor Klara soğukkanlılıkla.

Çaydanlığı doldurup bardakları çıkardığını duyabiliyorum. Çay yapması uzun sürmedi - Marcel acele etse iyi olur.

"En son ne zaman kendin yapmak zorunda olmadığın bir akşam yemeği yedin?" Marcel diyor.

Klara, "Bir şeyler pişirmenden bu yana geçen süreden daha az zaman geçti," diyor. "Tost makinesi kullanmayı bildiğinden bile şüpheliyim."

"Neden bana öğretmiyorsun?" Marcel diyor.

Köşeyi dönüp bakmadan duramıyorum. Klara çaydanlığı sehpasının üzerine koyuyor ve Marcel arkasından o kadar yaklaştı ki neredeyse vücutları boyunca değiyorlardı, aralarında sadece bir inçlik bir mesafe vardı. Güzel bir çift olurlar. Uyumlu bir takım; ikisi de uzun, ince ve siyah saçlı.

Marcel ellerini Klara'nın kalçalarına koymaya çalışır. Klara hızla dönüyor. Tokatı görmemek için köşeyi dönmem gerekiyor ama kesinlikle duyuyorum.

"Kulüplerinizden birinde çalışmadığımı unutmayın!" Klara bağırır. "Sen benden bıkana kadar aletini kola ve cüzdan için emen o kızlardan biri olmayacağım."

"Bunu yaptığımı ne zaman gördün?" Marcel ona bağırır. "Tek yaptığım üç lanet yıl boyunca her gün bir şans istemek oldu."

"Tam olarak üç değil," diye yanıtlıyor Klara.

"Ne?" Marcel şaşkın bir şekilde konuşuyor.

"İki yıl on bir ay. Henüz üç yıl olmadı."

Marcel, volta atıyormuş gibi hızlı adımlarla, "Beni deli edeceksin, kadın," diyor. "Bana işkence etmeyi sevdiğini düşünüyorum."

Klara, "Bunu ele almalıyım," diyor.

Çay tepsisini topladığını duyabiliyorum. O beni yakalayamadan merdivenlerden yukarı koştum.

Yatağa atladım ve yorganı üstüme çektim, çılgınca bir kitap aradım.

Klara biraz sonra içeri girdiğinde tepsiyi yatağın yanına koydu ve şüpheyile bana baktı.

"Ne yapıyorsun?" Lehçe diyor.

"Hiç bir şey. Sadece bekliyorum."

"Neden bu kadar hızlı nefes alıyorsun?"

"Ben miyim? Sanırım heyecanlandım. Gelen ay hakkında.

Kaşları kaküllerinin altında kaybolmuştu. Bunun tek kelimesine bile inanmıyor.

"Oh teşekkürler. Harika ay!" ok fazla yutkunup dilimi yakarak aceleyle söylüyorum.

Klara gözlerini devirip tepsiyi alarak kapıya yöneldi.

Bütün ayı içerim ama uyumam.

Geçirdiğim geceden çok fazla heyecanlıyım. Umut verici bir şekilde başladı, çünkü gerçekten sonsuza dek ilk kez araziyi terk etmem gerekiyordu. Ama sonra Mikolaj'ın beni korkunç bir Rus gangsterle tanıştırmaya götürdüğünü fark ettim. Jonas'ın kötü olduğunu düşünürsem, bu adam gerçekten tüylerimi diken diken etti. Yemekte dediklerinin hiçbirini anlamadım ama sesindeki vurdumduymazlık onun nasıl bir adam olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

Sonra ayrılırken bana dokunmaya çalıştı - nedensiz değil, beni okşamaya falan çalışmıyordu. Mikolaj, onu yuvasından sökecekmiş gibi kolunu tuttu. Anında bir tür Meksika açmazına girdik ve bunun hayatımın son saniyeleri olduğundan oldukça emindim.

Sonra ayrıldık ve Mikolaj arabadaki topraklanmamış bir kablo gibiydi, elektrikle titriyordu ve ona dokunmaya cüret edersem beni şok ederek öldürebilirdi.

Ve birdenbire bizi Yard'a götürdü. Bliss'in orada olduğunu düşünmedim bile. Mikolaj'ın malikanesinin garip fantezi dünyasında yaşarken, dizinin var olduğunu bile neredeyse unutmuştum. Ama sahnede Marnie ve Serena'yı gördüğüm an tam olarak nerede olduğumuzu biliyordum.

Tanrım, yarattığım bir şeyi görmek. . . balede oynamaktan çok farklıydı. Tam, canlı ve gerçek, kendi rüyamı izlemek gibiydi. nefes alamıyordum

Pek çok prova görmüştüm ama bu farklıydı, tam makyaj ve kostüm, ışıklandırma ve sahne setlerinde. Ağlayabilirdim, çok mutluydum.

Ailem etrafımda, seyircilerin tam önünde oturmalıyım. Mikolaj beni kaçırmıyaydı açılış gecesi böyle olacaktı.

Bir an içime bir öfke saplandı. Geçen haftalarda kaybettiğim her şeyi hatırladım - dansımı, babamın doğum gününü, okul dönemimi.

Mikolaj'a o kadar öfkeyle baktım ki ona bir şeyler bağırması olabilirdim. Ama bana hiç bakmıyordu - camdan bakıyor, bale izliyordu. Yüzünde uyurkenki gibi bir ifade vardı. Sertlik ve öfke akıp gitti. Sakinlik yerinde.

Ve aslında onun evinde dans etmeyi kaçırmadığımı hatırladım. Aslında, her zamankinden daha fazlasını yapıyordum. Daha önce yaptığım hiçbir şeye benzemeyen bir şey yaratırken. Eski Nessa'nın ürünü değil, yeni Nessa'nın ürünü, evde kalsaydım asla sahip olamayacağım şekillerde, her an büyüyen ve değişen, gelişme çağındaki bir kız.

Öfkem akıp gitti. Gösteriyi izlemeyi bitirdik ve eve gittik. Mikolaj'ın benimle yukarı gelebileceğini düşündüm. Bunun yerine, başka bir yere koştu.

Ve şimdi burada yatıyorum, arabasının sesini duyana kadar uyuyamıyorum.

Çünkü gangsterlerin gittiği her yer asla güvenli değildir.

Bu gecenin eve gelmeyecekleri bir gece olma ihtimali her zaman vardır.

Bir saat geçer. Belki daha fazla. Sonunda, garaj yolundaki gevşek taşların üzerinden yuvarlanan lastiklerin sesini duyuyorum.

Tozlu gölgelik perdeleri kenara iterek yatağımdan fırlıyorum.

Merdivenlerden aşağı koştum, bacaklarım geceliğimin altından çıplaktı. Klara gardırobu ve çekmeceleri pek çok güzel giysiyle doldurdu. Gecelikler beni güldüren tek şey. O kadar eski modalar ki, Viktorya döneminden küçük bir kızın giyeceği bir şey gibi. Muhtemelen buranın etrafında koşan bir hayalet gibi görünüyorum.

Merdivenlerin yarısına geldiğimde Mikolaj beni duydu. Arkasını döndü. Kollarında ve ellerinin arkasında uzanan uzun çizikler görüyorum.

"Ne oldu!" Nefesim kesildi.

"Bir şey değil," diyor.

"Nereye gittin?" Yaralarını incelemek için koluna dokunmak üzereydim ama olduğum yerde donup kaldım. Mikolaj'ı yaralamış olma ihtimali en yüksek kişiler benim kendi ailem. Bu da karşılığında onlara korkunç bir şey yapmış olabileceği anlamına geliyor.

Ağzım açık, dehşet içinde.

Mikolaj bunu görüyor. "Hayır! yapmadım . . öyle değil . . "

"Tanıdığım birini incittin mi?" diyorum uyuşmuş dudakların arasından.

"Kuyu . . . bu değil . . "

Mikolaj'ın daha önce hiç kekelediğini görmemiştim. Midem bulanıyor. Sanırım hasta olacağım.

Ondan uzaklaştım ama Mikolaj omuzlarımdan tutup beni geri çekti.

"Bekle" diyor. "Açıklamama izin ver."

Beni girişten kış bahçesine doğru çekti.

Beni sık yeşilliklerin arasından yönlendiriyor. Dışarısı neredeyse kış ama burası hala sıcak ve nemli, oksijen ve klorofil açısından zengin bir hava. Evinde ilk uyandığımda beni oturduğu küçük sıraya çekti.

"Bak" diyor, "Ben kimseyi öldürmedim. Birini incittim ama o bunu hak etti."

"DSÖ?" İstiyorum.

"Şu yönetmen."

"Ne?" Bir saniye boş boş ona bakıyorum. Bu, onun söylemesini beklediğimin o kadar dışında ki noktaları birleştirmiyorum.

"O iyi," diyor Mikolaj. "Sadece kolunu kırdım."

"İyi" teriminin gevşek bir yorumu ama korktuğumdan çok daha iyi.

"Jackson Wright'ın kolunu kırdın," dedim boş bir sesle.

"Evet."

"Neden?"

Mikolaj, "Çünkü o tam bir hırsız," diyor.

Şaşırdım.

Mikolaj, Jackson'ın kolunu kırdı. . . Benim için. Bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en tuhaf iyilik.

Benim adıma insanları incitmeni istemiyorum, dedim ona.

Mikolaj, "Böyle insanlar sonuçsuz öğrenmezler" diyor.

Jackson gibi bir ahmağın her iki şekilde de öğreneceğinden emin değilim. Ama onu umursamıyorum, gerçekten umrumda değil. İçimde dönüp duran farklı bir korku var.

Mikolaj'ın evinde tamamen bağlantım kesildi. Tanıdığım ve sevdiğim kimseyle temasım yok. Ben yokken kötü bir şey olmadığını varsaydım. Ama aslında bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum.

"Nedir?" Mikolaj diyor.

Açık mavi gözleri yüzüme sabitlenmiş, sabit ve net.

Burada olduğum süre boyunca Mikolaj'ın bana hiç yalan söylemediğini düşünüyorum. Bildiğim kadarıyla değil. Zaman zaman sert ve agresifti. Hatta nefret dolu. Ama her zaman dürüst.

"Miko," diyorum. "Ailem iyi mi? Onlardan herhangi birini incittin mi?"

Cevap verip vermemeye karar verirken kafasından geçen düşünceleri görebiliyorum. Yutkunduğunda çenesi esner. Sonra "Evet. Jack Du Pont öldü."

Midem düğüm düğüm oluyor. Jack Du Pont, kardeşimin en yakın arkadaşlarından biridir. Birlikte okula gittiler. Yıllarca bizim evde çalıştı. O benim şoförüm ve korumamdı ve aynı zamanda bir arkadaşımdı.

Ah, dedim.

Yanaklarımdan aşağı süzülen yaşları hissedebiliyorum.

Mikolaj özür dilemiyor ya da bakışlarını kaçırıyor. Bakışları sabit.

"Sana acı çektirdim" diyor.

"Diğer herkes iyi mi?" ona soruyorum

"Dante Gallo hapiste" diyor. "Aksi takdirde, evet."

Ellerimle yüzümü kapatıyorum. Karşılaştırıldığında yüzüm sıcak ve ellerim soğuk.

Aida, Dante'yi benim Callum'u sevdiğim gibi seviyor. Şu an çıldırmış olmalı.

Bütün ailem olacak. Çünkü hala özlüyorum. Ve Jack öldü. Ve daha fazlasının geleceğini biliyorlar.

Yüzümü ellerimin arasından kaldırdım ve aynı soğukkanlılıkla Mikolaj'ın bakışlarına bakmaya çalıştım.

"Ne olacak?" ona soruyorum

Bu odada ilk konuştuğumuzda, bana değer verdiğim her şeyi yok edeceğini söyledi. Hâlâ planının bu olup olmadığını öğrenmeliyim. Aramızda hiçbir şey değişmediyse.

"Eh," diyor Mikolaj, "duruma göre değişir."

"Ne üstüne?"

"Seninle, Nessa."

Elini kül sarısı saçlarının arasından geçirip yüzünden geriye doğru düzeltti. Hemen tekrar düşüyor. Asla yerinde durmuyor. Mikolaj sadece gergin olduğunda bunu söyler. Yoksa asla bilemezsin.

"Bu evi beğendin mi?" bana soruyor

Bu tuhaf bir soru.

"Elbette," diyorum tereddütle. "Bu güzel. Ürkütücü bir şekilde."

"Ya burada kalsaydın?" diyor Mikolaj, buz mavisi gözleri benimkileri delip geçiyor. "Benimle."

Bu alanda neredeyse çok fazla oksijen var. Azot oksit kokusu almış gibi biraz başım dönüyor.

"Bu konuda gerçekten bir seçeneğim yok, değil mi?" diyorum usulca.

"Ya yaptıysan?" Mikolaj diyor. "Burada mutlu olabilir misin?"

"Seninle?" Tekrarlıyorum.

"Evet."

"Bir evlilik anlaşmasından bahsediyorsun."

"Evet," diyor. "Ailen kabul ederse."

Oda benim etrafımda dönüyor. Bu hem hayal edebileceğim en korkunç şey, hem de bana umut verebilecek tek şey.

Bu, kendim için hayal ettiğim bir şey değil. Açıkçası mafya evlilikleri kavramına aşınayım - erkek kardeşim Aida ile benzer koşullar altında yeni evlendi. Ama bu çok farklı görünüyor.

Erkek kardeşim bir gangster. O bir politikacı ve aynı zamanda bir iş adamı ama bu hayata yetiştirildi. değildim. Azıcık bile değil.

Callum ve Aida gibi değilim. Sert ve becerikli değilim. cesur değilim İncinmekten korkuyorum. Fiziksel olarak ve daha derin, daha kalıcı bir şekilde.

Mikolaj'ın benim için ne kadar tehlikeli olduğunu ancak şimdi anlıyorum. Onun evinde yaşadığım süre boyunca, derimin altını kazdı, beynime girdi. Geceleri onu rüyamda görüyorum. Balemi bestelerken bütün gün onu düşünüyorum. Beni esir alan kişi olarak, beni tamamen ele geçirdi.

O benim kocam olsaydı daha ne kadar kötü olurdu?

Her zaman normal bir şekilde aşık olacağımı düşünmüştüm. Flört ve romantizm ve nezaket ve nezaketle.

Bunun yerine çok daha karanlık bir şeyin içine düştüm.

Mikolaj benimle her konuştuğunda, hatta bana her baktığında etrafıma küçük bir örümcek ipeği atıyor. Her biri o kadar ince ve hafif ki

onları fark etmiyorum. Birlikte dans ettiğimizde, beni öptüğünde. O benim yoluma baktığında bile. . .

Ne kadar karıştığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Beni korkutan, bunun daha ne kadar ileri gidebileceği.

Şimdiye kadar aramızda olan her şey tesadüfen oldu.

Ya bilerek bu duruma düşersem? Bu kuyu ne kadar derin?

Sonsuza kadar içine düşebilirmişim gibi hissediyorum. O kadar uzak ki bir daha güneşi göremeyecektim.

Ona bakmıyorum çünkü bakamıyorum. Bakışları o kadar keskin ki kafamdaki her düşüncüyü okuyabileceğini hissediyorum.

Mikolaj yüzümü ellerinin arasına alıp ona doğru çevirerek beni gözleriyle buluşmaya zorluyor.

Yüzünü ilk gördüğümde keskin ve acımasız olduğunu düşünmüştüm. Şimdi bunun yıkıcı olmaktan başka bir şey olmadığını düşünüyorum. Daha önce neyin yakışıklı olduğunu düşündüğüm hakkındaki fikirlerimi mahvediyor. Temiz, çocuksu görünümü beğendim. Tatlı ve geleneksel olanı sevdim.

Hiçbir zaman Mikolaj'a benzeyen bir adam olmadı. O, erkek ve kadın güzelliğinin doruk noktası, hepsi bir arada. Çıkık elmacık kemikleri, cam gibi gözleri ve beyaz-sarı saçları, jilet gibi keskin çenesi, ince oyulmuş dudakları ve acımasız bakışlarıyla birleşiyordu.

O gaddar ve hassas. Dövmeleri asla çıkaramayacağı bir zırh gibi, birkaç soluk savunmasız noktayla - yüzü ve elleri, daha önce ne olduğunu gösteren tek parçaları.

İçeride onun kadar çok yönlü olduğunu biliyorum. O bir lider, bir planlayıcı, bir katil. Ama aynı zamanda müziği ve sanatı seven biri. Sadık biri. Kim daha önce insanlarla ilgilendi - kız kardeşi, üvey babası, erkek kardeşleri. . .

Ve belki, belki. . . benim için de.

Mikolaj beni utandırdı ve korkuttu. Alay etti ve bana eziyet etti. Ama aşmadığı çizgilerin çok farkındayım.

Aramızdaki bu bağı benden daha fazla istediğini sanmıyorum. Hepsi aynı oldu. Bu gerçek. İstesem kesebileceğimi sanmıyorum.

Ya beni şimdi eve gönderirse?

Bunca zamandır istediğim buydu.

Kendimi göl kenarındaki aydınlık, modern evimde hayal ediyorum. Ailem tarafından sarıldım, öptüm ve korudum. Güvenli.

Evdeki odamı düşünüyorum. Aklımda bile şimdi çocuksu görünüyor - firfırlı yatak örtüsü. Bulanık yastıklar. Pembe perdeler. Eski oyuncak ayım.

Bunu hayal ederek utanıyorum. Şimdi orada kendimi evimde hisseder miydim? Yoksa o firfırlı, dar yatağa uzanıp taş ve yağlı boya, toz ve narenciye kokularını ve Mikolaj'ın erkeksi kokusunu düşünür müydüm?

Gerçeği zaten biliyorum.

Bu karanlık, eski evi ve içindeki daha da karanlık adamı özlerdim. Drakula'nın kurbanlarından biri gibi buraya geri çekilmiş, ısırılmış, enfekte olmuş ve eve dönmeye mecbur hissederdim.

Bir erkek tarafından tuzağa düşürülmek iyi mi? Muhtemelen değil. Bu muhtemelen hasta ve yüzlerce düzeyde yanlış.

Ama yine de güçlü ve gerçek. Onunla savaşamam. İstiyor muyum onu da bilmiyorum.

Bütün bu süre boyunca, gözlerini kırpmadan, sonsuz bir sabırla gözlerimin içine baktı. Seçimimi yapmamı bekliyorum.

Yapacak başka seçenek yok.

Bu zaten benim haberim olmadan oldu.

Beni yakaladı ve bırakmak yok.

Gözlerimi kapatıp dudaklarımı onunkilere yaklaştırıyorum. Onu önce nazikçe öptüm. Sonra dudaklarının ve dilinin tadına bakıyorum, kokusunu içime çekiyorum ve bu açık alevdeki benzin. Ben odunum, o hızlandırıcı. Ne kadar yanarsak yanalım, hiç tükenmedik.

Kucağına oturuyorum, ellerim yüzünü tutuyor, o da benimkini tutuyor. Birbirimizi asla tatmin olamayacakmışız gibi derinden, aç bir şekilde öpüyoruz.

Sonra beni alıyor ve limonluğun dışına, ana katın karşısına ve batı kanadına çıkan merdivenlerden yukarı taşıyor.

Eşiğı geçen bir gelin gibi beni odasına taşıyor. Dudaklarımız her zaman birbirine kenetlenir. Aldığım her nefes onun ciğerlerinden çıkıyor.

Beni yatağına fırlattı ve onun kurt gibi yüzüne ve parıldayan gözlerine baktığımda dehşete kapıldım.

Bunu istiyorum. Onun kadar kötü.

23

miko

Nessa'yı yatağına atıyorum ve kendi kendime yavaş gitmemi, ona karşı nazik olmamı söylüyorum .

Ama haftalarca beklemek, haftalarca hasretle geçti.

Kendimi binlerce kez tuttum.

Artık yapamam.

O eski moda geceliklerden birini giymişti; önü yüz minik düğmeli, krem rengi dantelli. Bir düğmeyi karıştırdım, sonra kumaşı iki elimle kavradım ve yırtarak açtım, geceliği boynundan beline kadar yırtarak Nessa'nın narin küçük göğüslerini açığa çıkardım.

Dantel yumuşaktır. Göğüsleri bin kat daha yumuşak. Dilimi göğsünün kıvrımında gezdirdim, sonra ağzımı meme ucunun çevresine kapattım. Göğüsleri o kadar küçük ki meme ucundan çok daha fazlasını emebiliyorum - ağzım onun sıcak etiyle dolu ve ben de diğer memesini elimle yoğurarak sertçe emiyorum.

Nessa'nın nefesi kesildi. Yumuşak, ürkütücü ağlamaları inanılmaz derecede erotik. Tuzağa yakalanmış bir hayvan gibi. Ne kadar çok seslenirse, açlığını o kadar çok ateşliyor.

Dilimi göğüslerinde ve boğazında gezdiriyorum. Dudaklarını yaladım ve dilimi ağzının derinliklerine sapladım.

Ve sonra onun bedeni boyunca gece gündüz hayalini kurduğum yere iniyorum. Yüzümü bacaklarının arasına alıp kokusunu içime çekiyorum. Amcığı bal gibi tatlı, en olgun dut kadar lezzetli. Her kadının kokusu farklıdır. Nessa'nınki şişelenebilseydi, dünyadaki tüm gevşek sıklere çare olurdu. Gezegende, siki hayata dönmeden onun kokusunu alabilecek bir adam yok.

Kokusu sarhoş edici, unutulmaz, bağımlılık yapıyor. Dilimi bacaklarının arasına koyduğum andan itibaren daha fazlasını istedim.

Vahşi bir hayvan gibi amını yerim. Yaladım, kemirdim ve dilimi içine soktum. Sonra gerçekten hatırladığım kadar sıkı olup olmadığını görmek için parmaklarımı da içeri kaydırdım.

Tanrım, daha da sıkı. Kendime tekrar söylüyorum, Dikkatli ol. Onu incitme.

Kendi nefesimi güçlükle kontrol edebiliyorum. Kalbim daha hızlı ve daha hızlı atıyor. Gözbebeklerim büyüyor, cildim yanıyor. Ve aletim o sıcak, sıkı, kadifemsi amcığın içine gömülmek için yalvarıyor.

Seks hakkında uyumak gibi hissediyordum - gerekli ama zaman kaybı.

Nessa'yı kaderimmiş gibi sikmek istiyorum. Yapmak için yaratıldığım tek şeymiş gibi.

Onu olabildiğince hazır hale getirmek için parmaklarımı ve dilimi kullanıyorum. Sırılsıklam sırılsıklam olana kadar, işaret parmağımı kolayca içine girip çıkarana kadar bekledim. Dilimle klitorisine masaj yapıyorum, doruk noktasına ulaşmasını sağlıyorum.

Sonra sikimi tutuyorum. Başını yağlayarak onun ıslaklığında ovaladım. O dış temas bile, sikimin başının amcık dudaklarının arasından kayması bile acı verici derecede iyi hissettiriyor. Sinirlerim zonkluyor. Şu anda, ince küçük vücudunu, pembe amcık dudaklarını görünce patlayabilirdim.

"Hazır mısın?" diyorum Nessa'ya, girişinde durarak.

Bana o iri yeşil gözleriyle, kendi akılları varmış gibi görünen o anlamlı kaşlarıyla bakıyor. Bir kez olsun hareketsizler... tüm yüzü sakın ve beklenti içinde.

"Evet," diye nefes alıyor.

Tek bir uzun, ağır çekimde onun içine kaydım.

Nessa hafifçe nefesini tuttu ve ben durdum, aletim onun derinliklerine gömüldü.

Yüzüne bakıyorum. İki kişinin olabileceği kadar fiziksel olarak birbirimize bağlıyız. Onun içindeyim ve bana sımsıkı sarılmış, kolları boynuma dolanmış, baldırları kalçalarımı sıkıyor. Aynı nefesi

paylaşıyoruz, ben onun kokusunu içime çekiyorum ve o benim yatağıma, her gece yattığım oyuğa gömülüyor.

Gözlerine bakıyorum ve bu kızın evinden çaldığım kız olmadığını görüyorum. Bir metamorfoz gerçekleşti. Nessa şimdi ne, emin olamıyorum. Hala değişiyor, tam olarak oluşmadı.

Gördüğüm şey güzel. Bazı şeyler aynı - nezaketi, yaratıcılığı. Güneş ışığında parıldayan akan bir nehirdi. Ama suyu gün geçtikçe daha derine akıyor. Önce bir göle, sonra da okyanusa dönüşüyor.

Ben onu görüyorum, o da beni görüyor.

Ben ölümdüm, o ise yaşamdı.

Onu çaldığımı, yeraltı dünyasına getirdiğimi sandım.

Bu arada beni uyandırıyor. Damarlarımdaki kanı karıştıran. Havayı ciğerlerime çekiyorum.

Onu görmek, aramızdaki bağ beni o kadar etkiledi ki hareket etmeyi bile unuttum.

Ancak Nessa etrafımda sıkışıp kalçalarını nazikçe hareket ettirdiğinde sevişmenin ortasında olduğumuzu hatırlıyorum.

Çok acı vermediğinden emin olmak için yüzünü izleyerek onu içeri ve dışarı ittim.

Biraz yüzünü buruşturdu, ama yüzündeki kızarmadan, gözlerindeki ağır ifadeden - sersemlemiş ve dalgalanan - bunun da iyi hissettirdiğini söyleyebilirim.

Başını arkaya yatırıp inleyene ve nabzı dilimde gümbür gümbür atana kadar onu iterken dudaklarını ve boynunu öptüm.

Yanıt olarak kalçalarını döndürmeye başladı, benim hızıma ayak uydurarak benimle birlikte hareket etti. Yeniden birlikte dans etmek gibi.

Mükemmel bir uyum içinde hareket ediyoruz, bedenlerimiz aynı hizada, nefesimiz bile ritm içinde.

Daha önce hiç “dayanma” sorunu yaşamadım. Aslında, sorun olan bir doruğa ulaşıyordu. Çoğu zaman sıkıldım ve vazgeçtim.

Şimdi madalyonun diğer yüzünü yaşıyorum. Olağanüstü zevk ve bir saniye daha beklemeden hemen, şimdi patlamanın umutsuz dürtüsü.

Nessa henüz orada değil. Giderek daha hızlı nefes alıyor, altımda hareket ediyor. Boşalmasını istiyorum. O sıkı küçük amcığın etrafımda kenetlendiğini hissetmek istiyorum.

Onu biraz daha derine ittim. Kollarımı ona dolayıp sımsıkı tutuyorum. Yüzümü boynunun yan tarafına gömdüm ve boynunun omzuyla birleştiği yerden onu nazikçe ısırdım.

Nessa ısırık yüzünden gerilir. Bu onun sınırlarını aşıyor. Vücudunu sert bir şekilde benimkine sürüyor, amının ritmik kasılması aletimi sıkıyor.

"Aman Tanrım!" diye bağıyor.

Bağırışım çok daha az anlaşılır. Boynuna inledim, uzun, alçak ve gırtlaktan. Taşaklarım geriliyor ve onun içinde patlıyorum, ruhum bedenimden akıp gidiyormuş gibi görünen akkor bir akış. Zevkten titreyene kadar, enerjimizin her zerresi harcanana kadar, ben onun içine akıyorum ve o bana tutunuyor.

Sonra bitti ve nefes nefese yatağa uzanmak için ayrıldık. Kalçalarında biraz kan var, çarşaflarda biraz daha ama korktuğum kadar değil.

"Acıtır mı?" Ona sorarım.

“Biraz yanıyor” diyor.

Uyluklarının arasına uzandım ve ona nazikçe dokundum, başparmağımı klitorisinin şişmiş ucunu ovuşturdum.

"Bu yardımcı olur mu yoksa daha da kötüleştirir mi?" Ona sorarım.

"Yardım ediyor" diyor.

Ona biraz daha aşağıya dokunuyorum, burada kendi boşalmam eriyor ve ondan damlıyor. Parmaklarımı kayganlaştırıyor, bu yüzden klitorisinin üzerinde kolayca kayıyorlar.

"Peki ya bu?" Ona sorarım.

"Evet," diye içini çekiyor, gözlerini kapatıyor. "Daha iyi."

Baş parmağımla klitorisini yavaş daireler çizerek ovuyorum. Kızarıklık yanaklarından göğsüne doğru yayılırken, parmaklarımla daha geniş bir alana daha fazla baskı uygulayarak ovmaya başladım.

"Ah, vay," diye nefesi kesildi Nessa, "yine oluyor... ."

"Biliyorum," diyorum.

Yüzünü izliyorum, bu yüzden ne zaman hızlanacağımı, ne zaman daha sert gideceğimi biliyorum. Kısa bir süre sonra cildi yanıyor, ateşi varmış gibi titriyor. Kalçasını elime dayadı, tekrar boşaldı. Şu anda bile zarıftı, sırtı kamburdu, vücudu öğretmişti. Her hareketi çok güzel, buna engel olamıyor.

Buna doyamıyorum. Bunu ona defalarca yapmak istiyorum. Ve daha binlerce şey. Daha yeni başlıyorum.

Nessa son küçük iniltileri çıkarırken, tekrar üzerine yuvarlanıp onu derinden öpüyorum.

Onun heyecanını tadabiliyorum. Nefesindeki bitter çikolata gibi zengin ve baş döndürücü.

"Daha fazla istiyorsun?" Ona sorarım.

"Evet," diye yalvarıyor.

Nessa

Ertesi sabah bağırarak uyandım.

Ses uzaktan geliyor ama gözlerim aynı şekilde açılıyor.

Yatakta yalnızım. Mikolaj gitti.

Kendimi terk edilmiş hissetmiyorum. Bir kere, daha birkaç gün önce öfkeyle beni buradan kovarken, beni odasında bıraktı. Aramızda işler değişti.

Bunu düşünecek ya da bir önceki gecenin keyifli anılarının tadını çıkaracak zamanım yok. Yataktan çıkıp külotumu ve geceliğimi buldum. Tamir edilemeyecek kadar yırtılmıştı, bu yüzden onun yerine Mikolaj'ın eskimiş gömleğini giydim. Uyluğun ortasına kadar iniyor ve onun gibi kokuyor - sigara ve mandalina gibi.

Koridordan koşarak odadan çıktım ama ben daha ne hakkında olduğunu anlayamadan tartışma çoktan bitti. Bilardo salonunun kapılarının ardına kadar açıldığını, Jonas ve Andrei'nin bir yöne, Marcel'in de başka bir yöne doğru uzaklaştığını görüyorum.

Mikolaj'ı hiç görmüyorum ama hâlâ içeride olduğunu tahmin ediyorum.

Yalınayak merdivenlerden hızla iniyorum. Eminim saçlarım darmadağınaktır ve dişlerimi fırçalamamışımdır. umurumda değil Onunla konuşmam gerek.

Bir şeyler oluyor. Havadaki gerilimi hissedebiliyorum.

Bilardo salonuna girdiğimde Mikolaj sırtı bana dönük duruyor. Elinde toplardan birini tutuyor - sekiz top. Uzun, esnek parmaklarında defalarca çeviriyordu.

Bilardo oynar mısın Nessa? diye soruyor, arkasını dönmeden.

"Hayır," diyorum.

“Rakibiniz aynı şeyi yapamadan önce tüm toplarınızı batırarak kazanırsınız. Kazanmanın tek bir yolu var. Ancak kaybetmenin birkaç yolu vardır. Son topunu yanlışlıkla batırabilirsin. Veya sekiz topu çok erken batırın. Ya da sekizi ve isteka topunu aynı anda batırın.”

Topu kecenin üzerine koydu ve bana bakmak için döndü.

"Sonunda bile, ne kadar önde olursanız olun, zaferinizin kesin olduğunu düşündüğünüzde, yine de kaybedebilirsiniz. Bazen kumaştaki en ufak kusurdan dolayı. Ya da kendi hatanla. Çünkü dikkatin dağıldı.”

Metaforu anlıyorum. Ama hangi noktaya değinmeye çalıştığından emin değilim. Dikkat dağıtan ben miyim? Yoksa oyunu hiç kaybetmeden bitirebilirsek ödül ben miyim?

"Bağırmlar duydum," diyorum. "Jonas mıydı?"

Mikolaj içini çekiyor.

“Buraya gel” diyor.

Ona doğru ilerliyorum. Ellerini belime doluyor. Sonra beni kaldırdı ve bardo masasının kenarına oturttu.

Ayak bileği monitörünü eline alıyor. Hızlı bir sarsıntıyla bandı koparır. Kırık parçaları yere düşürür.

"Ne yapıyorsun?" diyorum şaşkınlıkla.

“O gece bahçede çalışmayı bıraktı. Taşla vurunca” diyor.

"Ah," kızardım. "Bunu fark etmemiştim."

Bacağım onsuz garip geliyor. Cilt her hava üflemesini hissediyor. Ayağımı deneysel olarak döndürüyorum.

"Artık ihtiyacın olmayacak. Bugün eve gidiyorsun," diyor Mikolaj.

Ona bakıyorum, şok oldum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Tam da dediğim gibi."

Yüzünü okuyamıyorum. Kızgın görünmüyor ama mutlu da görünmüyor. İfadesi kasıtlı olarak boştu.

"Ben yanlış bir şey mi yaptım?" ona soruyorum

Sabırsız bir kahkaha attı.

"Mutlu olursun sanmıştım," diyor.

Mutlu muyum bilmiyorum. Olmam gerektiğini biliyorum ama tek hissettiğim hastalıklı bir kafa karışıklığı.

"Fikrini değiştirdin mi?" Diyorum.

"Ne hakkında?"

Garip bir şekilde utanarak dizlerime bakıyorum.

"Hakkında . . . benimle evlenmek istiyor.

"HAYIR."

Kalbim canlanıyor, yeniden yükseliyor.

Şimdi yüzündeki çelişkiyi görüyorum. Yaptığı şey ile gerçekte yapmak istediği şey arasındaki mücadele.

"Öyleyse beni neden geri gönderiyorsun?" ona soruyorum

"İyi niyet gösterisi" diyor. "Seni eve göndereceğim. Babanla bir görüşme ayarlayacağım. Pazarlık için buluşabiliriz. Ve eğer bana geri dönmek istersen, ondan sonra. . "

Konuşmamı durdurmak için elini kaldırdı.

"Şimdi bir şey söyleme, Nessa. Eve git. O zaman nasıl hissettiğine bak."

Dün gece onun evinde mahsur kaldığım için anlaştığımı düşünüyor. Çünkü ailemi öldürmesini engellemenin tek yolu buydu.

Bundan çok daha fazlası var. Ancak . . . belki de haklıdır. Mikolaj gözümün önündeyken burada, bir tutsakken net bir şekilde düşünmek belki de imkansız. Bana sunduğu şey inanılmaz derecede cömert - özgürlük ve temiz bir kafa.

Bu yüzden adamları kızgın. Pazarlık payından vazgeçiyor ve karşılığında hiçbir şey almıyor.

Mikolaj, "Almak istediğiniz her şeyi toplayın," diyor. Marcel seni eve bırakacak.

Kendimi kağıttan yapılmış gibi hissediyorum ve ikiye ayrılıyorum.

Ailemi tekrar görme arzusu parlak ve güçlü.

Ama aslında ayrılmak istemiyorum.

Dün gece hayatımın en inanılmaz deneyimiydi. Karanlık, vahşi ve hayal ettiğim her şeyin ötesinde zevkliydi.

Ana hat eroin gibi. Bu evde, ben her zaman sarhoşum. Herhangi bir şeye ayık bir zihinle bakabilmem için ondan uzaklaşmam gerekiyor.

Bu yüzden, gerçekten istemedenden başımı salladım.

"Tamam," diyorum. "Gidip eşyalarımı toplayacağım."

Mikolaj, geçemeyeceğim bir engel gibi, omuzları düz ve geniş bir şekilde tekrar arkasını döndü.

Bilardo salonundan çıkarken, Jonas ve Andrei'yi salonun sonunda başlarını birleştirmiş alçak sesle konuşurken görüyorum. Beni

gördüklerinde duruyorlar, Jonas bana sahte gülümsemelerin en sahtesini veriyor ve Andrei soğuk soğuk bana bakıyor.

Doğu kanadına giden merdivenleri aceleyle çıktım. Klara'yı odamda görünce rahatladım. Yatağımın üzerine koyduğu bavulu görünce daha az rahatladım.

Yeni kıyafetlerinden bazılarını yanına almak istersin diye düşündüm, dedi.

"Jonas gittiğim için kızgın mı?" Ona sorarım. "Kızgın görünüyor."

Klara, "Erkekler Mikolaj'ın dediğini yapacak," dedi. "Patron o."

Çok emin değilim. Bekledikleri taş kalpli paralı asker olduğunda ona tamamen güvendiler. Ama şu anda yaptığı şeyin Braterstwo'nun iyiliği için olmadığını ben bile biliyorum. Bu benim için.

"Gitmeli miyim bilmiyorum," dedim ona.

Klara, her zamanki mükemmeliyetçiliği olmadan eşyaları bavula atıyor.

"Bu sana bağlı değil," dedi bana düz bir sesle. Mikolaj karar verdi. Ayrıca Nessa, burası senin için güvenli değil."

Sesi alçak ve vücudu gergin. Klara ne derse desin, korkmuş olduğunun farkındayım. O da ne olacağını bilmiyor.

"Senin için güvenli mi?" Ona sorarım.

"Elbette öyle," diyor Klara, koyu renk gözleri sabit ve kararlıydı. "Ben sadece hizmetçiyim."

"Sen hizmetçi değilsin," diyorum. "Sen benim arkadaşımsın."

Kollarımı ona doladım ve ona sımsıkı sarıldım. Klara bir an için kaskatı kesildi, sonra gevşedi ve bana karşılık verebilmek için elindeki tulumu bıraktı.

Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim, dedim ona.

"Biraz bok olmadığın için teşekkür ederim," diyor.

"Çoğu zaman," diyorum, yemeyi reddettiğim tüm yemekleri hatırlayarak.

"Evet," diye gülüyor. "Çoğunlukla."

Klara sabun, çamaşır suyu ve vanilya gibi güzel kokuyor. Ona sarılmak rahatlatıcı çünkü o çok yetenekli ve her zaman ne yapacağını biliyor gibi görünüyor.

Yakında tekrar görüşürüz, dedim ona.

"Umarım öyledir," diyor, sesine gerçekten inanıyormuş gibi görünmeden.

Duş alıyorum ve dişlerimi fırçalıyorum, ardından bir çift temiz tayt ve yumuşak, hımbıl bir sweatshirt giyiyorum. Orijinal kıyafetlerim, Jonas beni kaptığında üzerimdeki kot pantolon ve kapşonlu, nereye gitti bilmiyorum. Kayboldular.

Klara saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yaparak son kez fön çekiyor.

O banyo malzemelerimi bavula yerleştirirken ben pencerenin önünde durup bahçeye bakıyorum. Mikolaj'ın adamlarından ikisinin yerden geçtiğini görüyorum, başları önde hızla yürüyorlar. Onlardan birini tanıyorum - Jungle'da bir fedai. Daha önce hiç görmediğim diğeri.

Mikolaj'ın evde yaşayanlar dışında daha fazla askeri olduğunu biliyorum. Genelde buraya gelmelerine izin vermez. Klara eskiden gördüklerini ama kimsenin beni görmemesi gerektiğini söyledi. Ya da mümkün olduğunca az kişi. Sanırım artık gitmemin bir önemi yok.

"Haydi," diyor Klara. "Etrafta dolanmanın anlamı yok."

Kıvrımlı merdivenlerden inerken ev alışılmadık derecede sessiz. Sessizlik beni sinirlendiriyor. Genellikle bir tür gürültü vardır - mutfakta

tabakların veya bilardo salonunda bilardo toplarının şingirtısı. Bir yerde oynayan bir televizyon ya da biri gülüyor.

Marcel ön kapıda beni bekliyor. Arabayı çekti - beni buraya getiren aynı Land Rover. Ya da belki bütün bir filoları vardır. Bu yerin temellerini gerçekten bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum.

Mikolaj'ın da beklediğini düşündüm.

Onun yokluğu canımı yakıyor. Marcel benim için kapıyı açtığında ve gerçekten vedalaşmaya gelmediğini anladığımda, bu keskin bir sancı daha da güçleniyor gibi görünüyor.

Benim neyim var? Eve gitmek üzereyken neden gözyaşlarımı geri kırıyorum? Arabaya atlamalıyım.

Bunun yerine, Marcel valizi bagaja koyarken, hüküm giymiş bir mahkum gibi yürüyorum. Devasa eski malikaneye dönüp baktığımda, kapıda sadece Klara'nın kollarını önlüğünün üzerinde kavuşturmuş, ciddi bir yüzle durduğunu görüyorum.

Avucumu cama bastırıyorum.

Veda etmek için elini kaldırıyor.

Sonra Marcel beni uzaklaştırıyor.

Karanlık ve kasvetli bir gün. Gökyüzü bir kara tahta kadar düz ve gri, hava dondurucu soğuk. Rüzgar son kurumuş yaprakları ve çöp parçalarını caddenin karşısına savuruyor. Sezon değişti. Şimdi kış.

Marcel'e, yakışıklı profiline ve sıkıntılı ifadesine baktım.

Lehçe, "Klara senden hoşlanıyor," dedim.

Küçük bir kahkaha atıyor.

"Biliyorum," diyor.

Bir dakika sessiz kaldı ve benimle her zamankinden daha fazla konuşacağını sanmıyorum. Sonra fikrini değiştirmiş gibi görünüyor. Bana gerçekten bakıyor, belki de ilk kez. Gözlerinin düşündüğümünden daha açık olduğunu görüyorum; koyu kahverengiden çok bal rengi.

“Klara'nın babası sarhoştı. Amcaları boktan” diyor. "Özellikle Jonas'ın babası. O sadece bir tür erkek tanıyor. Ama önemli değil. Ben de onun kadar inatçıyım. Kalıcı da.”

Ah, dedim. "Bu iyi."

"Evet." Gülümseyip tekrar yola bakıyor. "Endişeli değilim."

Gold Coast'a gittikçe yaklaşıyoruz. Bu sokakları biliyorum. Onları yüzlerce kez sürdüm.

Her kilometrede daha da heyecanlanıyor olmalıyım. Birkaç dakika sonra evimin kapısından içeri girip ailemi göreceğim. O kadar şaşıracaklar ki kalp krizi geçirebilirler. Aslında, muhtemelen onları uyarmak için kapıdaki muhafızları aramalıyım.

Heyecanımın artması yerine, huzursuzluk duygum artıyor. Jonas'ın koridorda bana attığı bakışı beğenmedim. Bu aptal sırtışlarından biriydi ama arkasında başka bir şey daha vardı. Yeni bir kötü niyetlilik markası.

"O adamlar neden eve geldi?" Marcel'e soruyorum.

"Ne?" diyor benim sokağımdan önceki son dönüşlerden birini yaparak.

"Arka bahçede Jungle'dan gelen fedailerden birini gördüm. Ve başka bir adam.

Marcel boş boş, "Bilmiyorum," diyor. "Bu konuda hiçbir şey duymadım."

"Arabayı durdur," diyorum.

"Sen nesin-"

"ARABAYI DURDUR!"

Beyaz bir minibüs sinirli bir şekilde korna çalarak etrafımızdan geçerken Marcel frene basıp yolun kenarına çekti.

Bana baktı, motor hala çalışıyor.

"Seni eve götürmeliyim," dedi bana. "Mikolaj'ın emirleri."

"Bir sorun var Marcel. Jonas bir şeyler yapacak, bunu biliyorum."

Marcel küçümseyerek, "O sadece bir palavracı," diyor. "Patron Mikolaj."

Lütfen, diye yalvardım ona. "Lütfen bir dakikalığına geri dön. Ya da en azından Miko'yu ara.

Marcel düşünerek bana bakıyor.

"Onu arayacağım," diyor sonunda.

Numarayı tuşladı ve sadece benimle dalga geçtiğini açıkça belirten bir ifadeyle telefonu kulağına tuttu.

Cevap vermeden telefon çalıyor.

Altıncı ya da yedinci çalıştan sonra Marcel'in gülümsemesi soldu ve arabayı kaldırımından uzaklaştırdı.

"Kontrol etmek için geri dönecek misin?" ona soruyorum

"Evet," diyor. "Kontrol edeceğim."

25

miko

Nessa'yı evine geri götüren Land Rover'ın bahçeden ayrılışını izlemek, güneşin ufku altında batışını izlemek gibidir . Işık kaybolur ve yerinde kalan tek şey karanlık ve soğuktur.

Ev sessiz. Nessa'nın küçük stüdyosundan müzik gelmiyor. Nazik gülüşünden ya da Klara'ya sorularından eser yoktu.

Aslında hiç ses yok. Erkekler de sessiz. Bana kızgınlar.

Stratejik bir bakış açısıyla, yaptığım şey delilik. Nessa'yı herhangi bir değiş tokuş olmaksızın, hatta bir anlaşma yapılmadan Griffin'lere teslim etmek aptallığın somut örneğidir.

umurumda değil

Bütün gece uyanık yattım, onun uyumasını izledim.

Sabahın erken saatlerinde ışık griden altına döndüğünde yüzü bir Caravaggio portresi gibi parlıyordu. Gördüğüm tüm manzaralar arasında en güzelinin Nessa olduğunu düşündüm.

Onun yatağında olmasını hak etmediğimi biliyordum. Nessa bir inci ve ben sadece okyanusun dibindeki çamurum. Ben eğitimsiz bir suçluysen, o kusursuz ve saf, yetenekli ve zeki. Korkunç şeyler yapmış bir canavar.

Ama garip bir şekilde, onu gerçekten takdir edecek en iyi kişi ben olabilirim. Çünkü dünyanın en çirkin yerlerini gördüm. Onun iyiliğinin ne kadar nadir olduğunu biliyorum.

O an onu uyurken izlerken onu sevdiğimi anladım.

Aşk, çalamayacağın tek şeydir. Onu da oluşturamazsınız. Ya vardır ya da yoktur. Ve eğer varsa, onu zorla alamazsınız.

Nessa'yı benimle evlenmeye zorlarsam beni sevip sevmediğini asla bilemeyeceğim. O da asla bilmeyecek.

Ona seçimini yapması için bir şans vermeliyim. Ücretsiz ve ipoteksiz.

Beni seviyorsa geri gelir.

Ama ondan beklemiyorum.

Arabanın uzaklaşmasını izlerken, onu bir daha göreceğimden şüpheliyim.

Eve, annesine, babasına, kız kardeşine ve erkek kardeşine gidecek. Onu kollarına alacaklar, gözyaşları dökülecek, sevinçler paylaşılacak. Mutlu olacak ve rahatlayacak. Ve burada aramızda olanlar ona delilik gibi gelmeye başlayacak. Ateşli bir rüya gibi olacak - şu anda gerçek, ama gün ışığında solup gidiyor.

Onu kaybettiğimi biliyorum.

Boşluğum beni tamamen yutuyor.

Kardeşlerimin kızgın olması umurumda değil. Rusların ne yapacağı umurumda değil. Hiçbir şey umurumda değil.

Evin ana katına inip arka bahçeye çıkıyorum.

şu anda pek bir bahçe değil. Bütün yapraklar döküldü ve döküldü. Barut grisi gökyüzünde sadece siyah, çıplak dallar var. Dikenden başka bir şey olmayan gül alıları. Suları çekilmiş sessiz eşmeler.

Kışın her şey ölü görünüyor. Chicago kışları soğuk ve acımasızdır - Polonya kadar kötü. Belki daha sıcak yerlerde yaşasaydım farklı bir adam olurum. Ya da belki kader kara ruhların donmuş iklimlerde doğmasını emrediyor.

Botların kuru zeminde sürttüğünü duyuyorum.

Jonas, yüzü kasvetli, yanımda duruyor.

"Yine yalnız," diyor.

"Yalnız değil," diye yanıtlıyorum donuk bir sesle.

Evde benim dışımda hala dört kişi yaşıyor. Bir düzine askere ve çok daha fazla çalışana komuta ediyorum. Emrimde küçük bir ordum var. Nessa gelmeden önceki kadar "yalnızım". Yani tamamen.

"Kristoff'la konuştun mu?" Jonas sorar.

"HAYIR."

"Planlardaki değişikliği nasıl karşılayacağını düşünüyorsun?"

Jonas'a bakıyorum, gözlerim kısılmış ve sesim soğuk.

Bu seni ilgilendirmez, dedim ona. "Her şeyi hallettiğim gibi Rusları da halledeceğim."

"Tabii ki yapacaksın. Bu yüzden Patron sensin," diyor Jonas. O gülüyor. Jonas, ruh hali ne olursa olsun her zaman gülümser. Öfke gülümsemeleri, alay gülüşleri ve yalan gülümsemeleri var. Bunu okumak zor. Neredeyse zgn görünüyor.

Jonas i eker gibi uzun bir ıslık çalıyor. Sonra sol elini omzuma vurdu ve sımsıkı sıktı.

"İşte bu yüzden seni seviyorum kardeşim."

Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. Yalan söylediğini anlamama yetecek kadar.

Bıçak aramızdaki havayı yarıp dosdoğru karaciğerime doğru ilerliyor.

Jonas hızlı ama ben daha hızlıyım. Bıçağı kaburgalarımın hemen altından benim tarafıma saplanacak kadar döndüm.

Sığ bir yara, yakan ama zayıflatmayan.

Beni gerçekten anlayan bir sonraki.

Arkamdan ıslık çalan başka bir bıçak geliyor ve sırtıma saplanıyor. Kabzası kadar sağ kürek kemiğime batıyor.

Jonas'ın elinden kurtulup saldırganımla yüzleşmek için arkamı dönüyorum. Andrei, hain herif. tahmin edebilirdim. Jonas ne yaparsa onu takip eder. Kendi başına herhangi bir plan yapacak kadar akıllı değil. Hemen yanında, "sadık" askerlerimden ikisi daha Simon ve Franciszek var.

Bıçakları her yönden bana doğru sallanıyor. Simon'inkinden sıyrıldım, kolunu yana doğru savurdum ve yumruğumla çenesine sertçe vurdum. Ama ben bunu yaparken, Franciszek kılıcını karnıma saplıyor.

Bıçaklanmak, vurulmaktan daha çok acıtır. Mermi küçük ve hızlıdır. Bir bıçak çok büyük. Alev alev yanan bir odun parçası gibi bedeninize yerleşerek sizi parçalıyor. şoka girersin Deli gibi terlemeye başlarsın ve dizlerin katılaşp altına çökmek ister. Beyniniz kan kaybını azaltmak için uzanmanızı ister. Bunu yaparsam ölürüm.

Jonas, beni tekrar bıçaklamak niyetiyle Andrei'nin bıçağını sırtımdan çekip çıkarıyor. Dışarı çıkmak daha çok acıtıyor, sonra içeri girdi. Sadece bundan dolayı neredeyse bayılıyordum.

Bana tam olarak ne olduğunu biliyorum. Bu, "güvensizlik oylamasının" Braterstwo versiyonudur. Sezar'a kadar uzanan uzun bir geleneğe sahiptir. Suikast, kimin bıçağının öldürücü darbeyi vurduğunu kimsenin bilmemesi için bu şekilde yapılır. Tek bir adam hain değildir - ölüm gruba aittir.

Aynı anda üzerime geliyorlar, bıçaklar havada. Hepsiyle savaşamam.

Sonra bir ses "DUR!" diye bağırır.

Bu Klara. Bir karga sürüsünü korkutmaya çalışır gibi kollarını sallayarak çimlerin üzerinde koşuyor.

"Eve geri dön," diye hırladı Jonas ona.

"Ne yapıyorsun?" o ağlıyor. "Bu doğru değil!"

Jonas diğerlerine, "Onu görmezden gelin," diyor.

"HAYIR!"

Klara önlüğünün cebinden bir tabanca çıkardı. Titreyen elleriyle Jonas'a işaret ediyor.

"Hepiniz durun," diyor.

Korktuğunu söyleyebilirim. Silahı iki eliyle bile zar zor sabit tutabiliyor. Yine de birisi ona onu nasıl tutacağını ve nasıl nişan alacağını öğretti. Sanırım Marcel'di.

Jonas, Simon'a, "Onunla ilgilen," diye mırıldandı.

Simon yumruklarını sıkarak ona doğru yürümeye başladı.

"Geride kal!" o ağlıyor.

Gelmeye devam edince tetiği çekiyor. Vuruş geniş gidiyor ve omzundan vuruyor. Boğa gibi kükreyen Simon, ona saldırır.

Fırsatı değerlendirip Franciszek'in üzerine atlayıp bıçağını elinden aldım. Andrei bana doğru sallandığında bıçağını bloke edip ön koluna bir kesik atıyorum ve sonra karnına doğru kestim. Elini yaranın üzerine koyarak geri sendeledi. Parmaklarının arasından kan sızıyor.

Jonas ve Franciszek beni farklı yönlerden suçluyor. Jonas'ın kolunu bir kez daha kestim ve Franciszek beni yere düşürdü. Her zamanki kadar hızlı değilim - çok fazla kan kaybettim. Sağ kolum uyuşuyor.

İki el silah sesi daha duydum - umarım bu Simon'ı yere indiren Klara'dır, Simon silahı elinden alıp onun yerine ona çeviren değil. Franciszek'le uğraşıyorum, ikimiz de bıçağının kontrolü için güreşiyoruz. Jonas diğer taraftan geliyor, bir daha zirveye çıktığımda beni bıçaklamaya çalışıyor.

Sonra bir öfke kükremesi ve Klara'nın şaşkınlıktan nefesinin kesildiğini duydum.

"Marcel!" o ağlıyor.

Jonas beni yine köprücük kemiğimin tam üstünden bıçaklıyor.

Marcel'in SIG Sauer'ına benzeyen dört el sesi duyuyorum.

"Onu vurmalı mıyım?" Franciszek, Jonas'a mırıldandı. Benden mi yoksa Marcel'den mi bahsediyor bilmiyorum.

Jonas bana tepeden bakıyor. Gözleri siyah ve ifadesiz; acıma ya da pişmanlık belirtisi yok.

"Siktir et," diye homurdandı Franciszek'e. "İşi bitti, gidelim."

Franciszek üzerimden atıldı ve onlar da Andrei'yi yanlarında sürükleyerek havalandılar.

Neler olduğunu görmek için dönmeye çalıştım, ama yan tarafıma yapışmış gibiyim, tüm vücudum zonkluyor ve acıyla yanıyordu. Başımı hareket ettirmeye çalışsam bile, gökyüzü ve çim kendi etrafında dönerek hızla yer değiştiriyor.

Omzumda bir el hissediyorum, beni çeviriyor. Sonra bir meleğin yüzü, benimkinin üzerinde geziniyor.

"Mikolaj!" Nessa ağlıyor. "Miko!"

Elleri yüzümde nazik. Diğer her parçam acı içinde. İlk başta yanıyordum ama şimdi üşüyorum. Çok fazla kan kaybettim.

"Ona yardım et!" Nessa bağırır.

Ayak sesleri duyuyorum. Bana ulaşmaları sonsuza kadar sürüyor.

Nessa'ya bakıyorum. Geniş yeşil gözleri ve koyu kaşları şimdiye kadar gördüğümünden daha endişeliydi. Gözyaşları yüzüme yağıyor. Hissettiğim sıcaklık bu. Tüm kanım yarı donmuş zemine akıyor.

O çok, çok güzel.

Bu gördüğüm son şeyse, huzur içinde ölebilirim.

"Nessa," diye hırıldadım. "Geri geldin."

Elimi tutuyor, sımsıkı sıkıyor.

"İyi olacaksın," diye söz veriyor bana.

Muhtemelen hayır, ama tartışmayacağım. Hala vaktim varken ona bir şey söylemeliyim.

"Seni neden gönderdiğimi biliyor musun?" Ona sorarım.

"Evet," diye hıçkırıyor. "Beni seviyorsun çünkü."

"Doğru," iç çekiyorum.

Marcel yanımda diz çökmüş, elini karnımdaki en kötü yaraların üzerine kapatıyor. Klara da aynısını benim omzumda yapıyor. Yanağında kötü bir kesik var ama onun dışında iyi görünüyor.

"Bir ambulans çağırın," diyor Klara, Nessa'ya.

"Zaman yok," diyor Marcel onlara.

Keşke Nessa başını göğsüme koysa. Bu beni sıcak tutardı. Ama onu kendine çekmek için kollarımı kaldıramıyorum.

Marcel bir şeyler söylüyor. duyamıyorum. Sesi, gri gökyüzü ve Nessa'nın güzel yüzüyle birlikte kaybolur.

26

Nessa

Mikolaj'ı Edgewater'daki bir güvenli eve götürüyoruz . Klara arabayı sürerken, Marcel yol tariflerini söyler ve dişleriyle bir sağlık çantasını

yırtar. İçinde uzun bir tüp ve bir şırınga bulunan küçük bir paketi yırtıyor.

Mikolaj arka koltuğa yayılmış durumda. Gözleri kapalı ve cildi gri görünüyor. Elini sıktığımda tepki vermiyor. Bezi karnına bastırmaya çalışıyorum ama Klara'nın arabayı çılgınca sürmesi ve bezin çoktan sıırıslıklam olması nedeniyle bu zor.

"Kan grubunuz nedir?" Marcel bana havlıyor.

"Ne? BEN-"

"Kan grubunuz!"

"Şey. . . Oh pozitif, sanırım," diyorum. Okuldaki kan gezileri sırasında birkaç kez bağışta bulundum.

"Güzel," diyor rahatlatarak. "Ben AB'yim, ki bu işe yaramayacak."

İğneyi Mikolaj'ın koluna sokuyor ve "Seninkini bana ver" diyor.

Hızla giden arabada yarı çömelmiş halde beni ayakta tutuyor, bu yüzden kolum Mikolaj'inkinden daha yukarıda.

"Bunu nasıl yapacağını nereden biliyorsun?" ona soruyorum

"Varşova'da tıp fakültesindeydim," diyor, koluma uzun bir lastik bant sarıp bir ucunu ağzında tuttuğu için konuşması boğuk çıkıyor. "Uyanık kalmak için hapları patlatırken başım belaya girdi. Onları da satmaya başladı. Miko ile böyle tanıştım."

Kanülün diğer ucunu damarıma sıkıştırıyor.

Karanlık kan, tüpten Mikolaj'ın koluna doğru hızla ilerliyor. İçimden boşaldığını hissedemiyorum ama Tanrı'ya dua ediyorum hızlı ilerliyor çünkü Mikolaj'ın buna çok ihtiyacı var. Hâlâ hayatta olduğundan bile emin değilim.

Bir dakika sonra yanaklarına biraz renk geldiğini düşünüyorum. Belki de bu sadece bir temennidir.

Damarlarında benim kanımın karıştığını düşünmek komik. Zaten içimde ondan bir parça vardı. Şimdi onun içinde ben varım.

Marcel, "Buradan ayrıldı," diyor Klara'ya.

Klara dikkatle yola odaklanmış, elleri direksiyonda dimdik.

"O nasıl?" diyor, bize bakamıyor.

Marcel, "Henüz bilmiyorum," diye yanıtlıyor.

Terk edilmiş gibi görünen bir binanın önünde duruyoruz. Pencereler karanlık, bazıları kırılmış ve bazıları kartonla kaplı. Marcel iğneyi kolumdan alarak kan naklini durdurdu. "Ayakları için bana yardım et" diyor.

Mikolaj'ı itip kakmamaya çalışarak binanın içine çektik.

Kapıdan girer girmez Marcel, "Cyrus! CYRUUUUS!"

Koridorda kısa boylu, kelleşmiş, koyu bronz tenli ve beyaz keçi sakallı ufak tefek bir adam belirir.

"Bana geleceğini haber vermek için aramadın," diye tısladı.

"Evet yaptım!" Marcel diyor. "İki kere!"

Ah, dedi Cyrus. "İşitme cihazımı açmayı unuttum."

Sağ kulağındaki cihazla uğraşıyor.

Son derece endişeli bir şekilde Marcel'e, "Onu bir hastaneye götürmeliyiz," diye mırıldandım.

Marcel, "Bu daha yakın," diyor. "Kimse Mikolaj'a daha iyi bakamaz, söz veriyorum. Cyrus bir sihirbazdır. İsviçre peynirini dikebilirdi."

Mikolaj'ı dişçi koltuğuna benzeyen bir şey ve birkaç tıbbi malzeme dolabıyla dolu k¼¼¼k bir odaya taşıyoruz. Uyumsuz ¼ğelerden oluşan bir karmakarışık, eski ve daha eski, ¼ođu pas benekli veya ¼¼km¼ř. Dakikalar ge¼tik¼e daha ¼ok endişeleniyorum.

Mikolaj'ı sandalyeye oturtttuktan sonra Marcel, Klara'yla beni dışarı itti.

"Bizde bu var" diyor. "Git ve bekle... Bir şeye ihtiyaçım olursa seni ararım."

Kapıyı y¼z¼m¼ze kapatıyor.

Klara ve ben eski bir televizyon, buzdolabı ve ¼eřitli kanepeler ve sandalyeler bulunan k¼¼¼k bir odaya ¼ekildik. Klara aşırı doldurulmuş bir koltuğa ¼¼k¼yor, bitkin g¼r¼n¼yor.

"İyileşeceğini d¼ř¼n¼yor musun?" Ona sorarım.

"Bilmiyorum," diyor başını sallayarak. Sonra, y¼z¼mdeki mutsuzluğu g¼r¼nce, "Muhtemelen daha beterini atlatmıştır," diye ekliyor.

Kanepede oturmayı denedim, sonra bir dakika odayı arşınladım, sonra tekrar oturdum. Endişeliyim ama hızımı s¼rd¼rmek i¼in ¼ok fazla kan verdim.

Jonas'a kızarak, "şu arkadan bı¼aklayan Yahuda," diye tısladım.

Klara kaşlarını kaldırıyor. Genelde b¼yle konuşmam. Beni hi¼ b¼yle sinirli g¼rmemiřti.

"O bir ¼¼p," diye kabul ediyor sakince.

"O senin kuzenin değil mi?" Klara'ya soruyorum.

"Evet," diye i¼ini ¼ekiyor, terden kararmış kak¼llerini geriye itiyor. "Yine de onu hi¼ sevmedim. Mikolaj bana her zaman iyi davrandı. O adildi. Adamların bana dokunmasına izin vermedim. Ve annem

hastalanınca bana para verdi. Jonas ona hiçbir şey göndermedi. O babasının kız kardeşi - hala umurunda değildi.

Jonas şu anda burada olsa onu kendim bıçaklayabilirdim.

Daha önce hiç bu kadar şiddetli bir öfke hissetmemiştim. Öfkemi kaybetmem. Öldürücü düşüncelerim yok. Evde örümcek bulduğumda bile öldürmem. Ama Mikolaj ölürse... . . Artık pasifist olmayacağım.

"Marcel onunla ilgilenecek, değil mi?" Klara'ya soruyorum.

"Evet," diyor kararlı bir şekilde. "Ne yaptığını biliyor."

Bir an sessiz kaldı, sonra, "Marcel, Polonya'da varlıklı bir aileden geliyordu. Bu yüzden kulağa çok şık geliyor. Babası bir cerrahı ve büyükbabası. O da aynısını yapabiliirdi." Yumuşakça gülüyor. "Varşova'dayken bana asla ikinci kez bakmazdı."

"Evet yapardı!" Ona söylerim. "Sana burada günde yaklaşık yüz kez bakıyor. Sen odadayken başka hiçbir şeye dikkat edemiyor."

Klara kızarır. Gülümsemiyor ama kara gözleri memnun görünüyor.

"Simon'u vurdu," diyor, hâlâ şok içinde. "Simon beni boğuyordu. . "

Boğazına, morlukların görünmeye başladığı yere dokunuyor.

"Bu çok çılgınca," diyorum başımı sallayarak. "Herkes çıldırdı."

Klara, "Hepimiz sadakatimizin nerede olduğunu seçmeliyiz," diyor. "Mikolaj seni seçti."

Evet yaptı.

Ben de onu seçtim.

Ailemin evinden sadece birkaç dakika uzaktaydım.

Arkamı döndüm ve koşarak yanına gittim.

Benim yüzümden tehlikede olduğunu biliyordum. Ona yardım etmem gerekiyordu.

O güvende olduğunda ben de aynı seçimi yapacak mıyım?

Mikolaj'la bir geleceğin nasıl olacağını bilmiyorum. İçinde beni korkutan bir karanlık var. Korkunç şeyler yaptığını biliyorum. Ve aileme karşı kini hâlâ alev alev yanıyor.

Öte yandan, beni önemseydiğini biliyorum. Beni annemden, babamdan veya kardeşlerimden farklı bir şekilde anlıyor. Ben sadece tatlı, basit bir kız değilim. Bazı şeyleri derinden hissediyorum. İçimde bir tutku kuyusu var - güzel olan şeyler ve kırılan şeyler için. . .

Mikolaj diğer tarafımı ortaya çıkarıyor. Masum olmaktan çok daha fazlası olmama izin veriyor.

Biz sadece aramızdaki bu bağı yüzeyini çiziyoruz. Kendimi onun içinde kaybetmek ve kendimi yeniden, gerçek beni bulmak istiyorum. Tam Nessa.

Ve gerçek Mikolaj'ı tanımak istiyorum: tutkulu, sadık, kırılmaz. Anladım. Kim olduğunu görüyorum.

Ben iyiden daha fazlasıyım ve o kötünden daha fazlası.

Zıt kutuplarız ama yine de birbirimiz için yaratılmışız.

Saatler akıp giderken bunu düşünüyorum. Süre çok uzun görünüyor. Klara da sessiz. Eminim Marcel'i düşünüyordur - ona düşüncelerinden daha fazlasıyla yardım edebilmeyi diliyordu.

Sonunda kapı gıcırtyla açılıyor. Marcel derme çatma ameliyathaneden çıkar. Giysileri kanlı ve bitkin görünüyor. Ama yakışıklı yüzünde bir sırıtış var.

“O iyi” diyor bize.

Üzerime çöken rahatlama tarif edilemez. Ayağa fırlıyorum.

"Onu görebilir miyim?" Soruyorum.

"Evet," diyor Marcel. "Artık uyandı."

Sıkışık odaya koşuyorum. Cyrus hâlâ lavaboda, kanlı bir gazlı bezin yanında ellerini yıkıyor.

"Dikkatli ol," diye hırlıyor. "Ona çok sarılma."

Mikolaj dişçi koltuğunda yarı uzanmış, yarı desteklenmiş olarak yatıyor. Rengi hala berbat. Gömleği kesilmiş, bu yüzden Cyrus ve Marcel'in ona dikiş attığı, bantladığı ve sardığı birçok yeri görebiliyorum.

Gözleri açık. Her zamanki gibi berrak ve mavi görünüyorlar. Bir anda beni bulup ona doğru çektiler.

Miko, diye fısıldadım, elini alıp dudaklarıma götürdüm.

"Haklısın," diyor.

"Ne hakkında?"

"Ölmeyeceğimi söylemiştin. Yapacağımı düşündüm. Ama sen her zaman haklısın. . ”

Hala acı içinde yüzünü buruşturuyor.

"Artık konuşmamıza gerek yok," dedim ona.

"Evet, yapıyoruz," diyor yüzünü buruşturarak. "Dinle Nessa. . . Jonas, Andrei ve diğerleri. . . kardeşinin peşine düşüyorlar. Sadece onlar değil, Bratva da. Kolya Kristof. . ”

"Callum'u arayacağım," diyorum. "Onu uyaracağız."

Konuşmasının onun için zor olduğunu söyleyebilirim çünkü hala bitkin durumda. Ama tehlikeyi anladığımdan emin olmaya kararlı.

"Onu öldürmek istiyorlar."

Mikolaj da kardeşimi öldürmek istedi. Şimdi onu kurtarmak için elinden geleni yapıyor. Benim için. Sadece benim için.

İntikam arzusu yerine beni seçti.

Beni kardeşlerine tercih etti.

Beni kendi hayatına tercih etti.

"Teşekkürler Miko," dedim.

Yaralı vücuduna bastırmamaya dikkat ederek üzerine eğildim ve onu dudaklarından yumuşakça öptüm. Tadı kan, duman ve portakal gibi. İlk öpücüğümüz gibi.

Marcel kapı aralığından, "Hadi," diyor. "Seni kardeşine götüreceğim."

"Seni bırakmıyorum," diyorum Mikolaj'a elini tutarak.

"Birlikte kalacağız," diye onayladı Miko, doğrulmaya çalışarak.

"Hey! Sen deli misin!?" diye bağırان Cyrus aceleyle yanına gitti ve onu yeniden yatırmaya çalıştı. "Bütün dikişlerini sökeceksin."

"Ben iyiyim," diyor Mikolaj sabırsızca.

İyi değil ama bunu gerçeğe dönüştürmeye kararlı görünüyor.

Miko, "Burada takılamayız, yapacak çok işimiz var," diyor.

Marcel, "Neredeyse ölüyordun," diye hatırlattı ona.

Mikolaj, sanki çoktan geçmişte kalmış gibi, bunu tamamen görmezden gelir. Kendini doğrultuyor, yüzünü buruşturuyor ama acıyı düşünmüyor. Zihni dakikada bir milyon mil çalışıyor, stratejiler oluşturuyor, sonraki adımlarımızı formüle ediyor. Adamlarının yarısı ona sırt çevirmiş olabilir ama o hâlâ aynı lider ve planlayıcı. O hala patron.

"Batı yakasına, Cook County Hapishanesine gitmeliyiz."

"Neden bahsediyorsun?" Marcel, Mikolaj'ın aklını kaçırdığını açıkça düşünerek söylüyor.

Mikolaj inleyerek ayaklarını yere basıyor ve yavaşça kendini yukarı kaldırıyor.

"Dante Gallo'yu alacağız" diyor.

27

miko

Üzerimden çöp kamyonu geçmiş gibi hissediyorum . Zonklamayan, yanmayan veya hareketsiz kalmayan hiçbir parçam yok. Cyrus, dikkatli olmazsam yaralarımı yırtıp yeniden kanamaya başlayacağım konusunda beni uyarıyor.

Bir hafta kadar uyumak istiyorum. Ama bunun için zaman yok.

Jonas ve Kristoff, Callum Griffin'e karşı son saldırılarını planlamak için kesinlikle bir araya geldiler. Kütüphane açılışında ona saldırmaya devam edecekler mi yoksa başka bir şeye mi geçecekler bilmiyorum.

Kesin olarak bildiğim şey, Griffinlerin onları savuşturmak için alabilecekleri tüm ateş gücüne ihtiyaç duyacakları. Bu da, hala sadık olan adamlarımdan herhangi birini toplamam ve ayrıca Dante'yi serbest bırakmam gerektiği anlamına geliyor. Stratejik savunma söz konusu olduğunda, keskin nişancınıza ihtiyacınız var.

Şehrin batı yakasına doğru giderken Nessa benim telefonumdan Callum'u aradı. Arabanın küçük sınırları içinde konuşmanın her iki tarafını da duyabiliyorum.

"Cal, benim," diyor Nessa.

"Nessa!" ağlar. Sesindeki yoğun rahatlamayı duyuyorum. "Tanrıya şükür! İyi misin? Neredesin? Seni almaya geleceğim!"

"Ben iyiyim," diye onu temin ediyor. "Dinle, ben-"

"Neredesin? Hemen geliyorum!"

"Cal," diyor, "beni dinle! Bratva ve Braterstwo sizin için geliyor. Aida da olabilir. Kütüphane açılışına gelebilirler. Seni öldürmek istiyorlar."

Bunu işlemek için bir süre sessiz kaldı. Sonra "Mikolaj Wilk ve Kolya Kristoff'tan mı bahsediyorsunuz?" diyor.

"Kristoff, evet. Ama Mikolaj değil. Teğmeni Jonas ve adamlarından bazıları."

Daha uzun bir ara.

"Nessa, neler oluyor?" diye soruyor.

Nessa, "Sana her şeyi açıklayacağım," diyor. "Aslında seninle . . ." bana baktı. parmağımı kaldırdım. "Bir saat."

Hattın diğer ucunda sessizlik var. Callum'un kafası karışmış durumda, şu anda neler döndüğünü anlamaya çalışıyor. Haftalardır Nessa'yı arıyordu ve şimdi Nessa onu hiç rehine gibi davranmadan durup dururken arıyor. Bunun bir tuzak olup olmadığını, bunu söylemeye zorlanıp zorlanmadığını merak ediyor.

"Ben iyiyim," diye onu temin etti Nessa. "Sadece gel benimle buluş. Güven bana, ağabey."

Callum hemen, Sana her zaman güvenirim, dedi.

"Öyleyse yakında görüşürüz."

"Seni seviyorum."

Nessa aramayı bitirir.

Memur Hernandez'i kendim aradım bile. Ve bundan pek memnun değil. Bizimle Cook County Hapishanesinde buluşacak.

Güvenli evdeki stoktan kendimizi çoktan silahlandırdık. Marcel sürerken, Nessa'ya bir Glock'u nasıl dolduracağını ve bir mermiyi nasıl yerleştirip emniyetin kapalı olduğundan emin olacağımı gösteriyorum. Ona nişangahı nasıl nişan alacağını ve tetiği nazikçe nasıl sıkacağını gösteriyorum.

"Bunun gibi?" diyor, boş bir odayla pratik yaparak.

"Doğru," diyorum. "Yüzünüze çok yakın tutmayın yoksa geri tepme anında size çarpar."

Nessa adımları mükemmel bir şekilde hatırlıyor - sonuçta bu bir tür koreografi. Ama sonra silahı kucağına bıraktı ve bana ciddi bir şekilde baktı.

"Kimseyi incitmek istemiyorum" diyor.

Ben de senin yapmanı istemiyorum, dedim ona. "Bu ne olur ne olmaz."

La Villita Parkı'na gidiyoruz, sonra bekliyoruz.

Yaklaşık kırk dakika sonra bir ekip arabası yanımızda duruyor. Çok sinirli görünen Memur Hernandez sürücü koltuğundan kalkıyor. Parkın bu ıssız köşesinde kimsenin onu görmeyeceğinden emin olmak için etrafına bakındı, sonra Dante Gallo'nun dışarı çıkabilmesi için arka kapıyı açtı.

Dante hâlâ, sırtında "Cook County DOC" damgası bulunan bronz doktor önlüğüne benzeyen hapishane üniformasını giyiyor. Düzgün ayakkabıları yok, sadece çorapları ve terlikleri var. Elleri önünde kelepçeli. Üniforma biraz fazla dar, onu her zamankinden daha iri gösteriyor. Omuzları malzemeye karşı geriliyor ve manşetler bileklerini sıkıştırıyor. Siyah saçları dağılmış, yüzü tıraşsız.

Kendimi Land Rover'dan çok daha fazla güçlükle çıkardım. Dante beni görünce siyah kaşları bir giyotin gibi aşığı iniyor ve omuzları bana saldırırmış gibi kamburlaşıyor, lanet olsun kelep elere. Ta ki Nessa aramıza girene kadar. Sonra Dante bir hayalet görmüş gibi görünüyor.

"Nesa?" diyor.

"Kızma," diye yalvarır Nessa. "Artık hepimiz aynı taraftayız."

Dante buna hiç inanmış gibi görünmüyor.

Hernandez de aynı şekilde yaralandı.

"Mahkum nakli evraklarında sahtecilik yapmak zorunda kaldım," diye tısladı bana. "Belime kadar ne kadar pisliğin içinde olacağımı biliyor musun? Onu öylece sana teslim edemem, kovulacağım! Ayrıca yargılandı."

Merak etme, dedim ona. "Her şeyi baskı altında yaptığını söyleyebilirsin."

"Buna nasıl inanacaklar?" diye bağııyor Hernandez, pantolonunu göbeğinin altından yukarı çekerek. "Bunu asla kabul etmedim, ben-"

Bacağından vurarak rantını kestim. Hernandez ağlayarak ve inleyerek yere düşer.

"Awww ne LANET! Seni kahrolası Polonyalı pi —"

 eneni kapa yoksa seni tekrar vururum, dedim ona.

Bağırmayı kesiyor ama inlemeyi bırakmıyor. Kası hedef alıp herhangi bir atardamar veya kemiğe isabet etmemiş olmama rağmen, kalçasını tutuyor, ağlayarak uzaklaşıyordu. Gerçekten, daha temiz bir atış isteyemezdi.

Dante'ye dönerek, "Ruslar ve adamlarımın yarısı Callum Griffin'in peşine düşüyor. Bize yardım edebilir misin?"

Dante kaldırımında yuvarlanan Memur Hernandez'e ve sonra tekrar bana baktı.

"Muhtemelen," diyor.

Kelepçeler arasındaki zincir gerginleşecek şekilde ellerini kaldırdı. "Anahtarları unutma," diyor.

Marcel'e başımı salladım. Hernandez'in kemerinden anahtarları almak için diz çöker.

Marcel sohbet ederek Hernandez'e, "Yaraya baskı uygulasan iyi olur," diyor.

Hepimiz önden Marcel ve Dante, arkadan Klara, Nessa ve ben Land Rover'a geri dönüyoruz.

Marcel, "Bunlar rahat görünüyor," diyor Dante'ye, önlüğünü işaret ederek.

"Öyleler," diye onayladı Dante. "Yiyecekler çok kötü ama."

Şimdi Nessa'nın göldeki evine geri dönmeye hazırız. Kendi dünyamı terk edip onunkine adım atıyorum. Kapılarından girdiğim anda Griffinlerin beni öldürmesini engelleyecek hiçbir şey yok.

Ancak korktuğum şey bu değil.

Nessa üzerindeki kontrolümü kaybetmekten korkuyorum.

Bana sadece tutsağım olduğu için mi bağlıydı?

Yoksa parmaklarının ucunda diğer tüm seçenekler varken beni hâlâ isteyecek mi?

Bunu bilmenin tek bir yolu var.

Nessa

Eve Bir Daha Dönemezsin adlı bir roman var . Bir süreliğine uzaklaşan bir adam hakkındadır ve geri döndüğünde o kadar çok değişmiştir ki aslında aynı yere geri dönmemektedir.

Tabii ki en çok değişen kendisi oldu.

Sonunda ailemin evini tekrar gördüğümde, şimdiye kadar gördüğüm hem en tanıdık hem de en alışılmadık manzara. Mimarisini iliklerim gibi bilirim. Ama aynı zamanda, hatırladığımdan daha parlak, daha düz ve daha basit görünüyor. Güzel bir ev - Mikolaj'ın evi kadar ürkütücü bir ihtişamı yok.

Aynı tuhaflık ailemi de etkisi altına aldı. Her zamanki gibi giyinmişler, pahalı, tam oturan giysiler içindeler, saçları güzelce kesilmiş ve şekillendirilmiş. Ama eskisinden daha yaşlı görünüyorlar. Yorgun görünüyorlar.

Kollarını etrafıma dolamaları ve bana eskisinden daha sıkı sarılmaları beni ağlatıyor. Ağlıyorum çünkü onları çok özledim. Ben de kızlarına kavuştukları için çok mutlu oldukları için ağlıyorum. Ama korkarım ona sahip değiller - aynısı değil.

Mikolaj'ı gördüklerinde bir öfke patlaması olur. Babam bağıırıyor ve adamları Miko ve Marcel'i vurmakla tehdit ediyor ve Mikolaj sessiz, kendini hiç savunmadan, ben onun önünde durmuş, sevdiğim bu insanlara beklediğimi haykırıyorum. görmek için çok uzun.

Sonra Callum ve Aida mutfağa gelirler ve sarılmalar ve ağlamalar yeniden başlar.

Hepimizin mantıklı konuşacak kadar sakinleşmesi uzun zaman aldı.

Babam mutfak adasına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş. Mikolaj'a öldürücü bir şekilde bakıyor, konuşamayacak kadar kızgın. Annem isteyenler için içecekleri dolduruyor. Her bir bardağa sabit bir ölçü viski doldurmaya çalışırken elinin titrediğini görebiliyorum.

Cal mutfak masasında Mikolaj'a en yakın, karşılıklı oturuyor. O da kızgın ama Mikolaj, Jonas'ın tarafını tutan Bratva ve Braterstwo'nun mevcut durumunu kısaca ve duygusuz bir şekilde açıklarken dinliyor.

Komik - genellikle o koltuğa babam otururdu. Cal yavaş yavaş yerini alıyor. Bir gün geleceğini biliyordum ama bunun olduğunu görmek hepimizin büyüdüğünü fark etmemi sağladı. İşler değişir. Ve bir daha asla geri dönmezler.

Bu sırada Nero ve Sebastian da gelmişti. Aida'nın üç erkek kardeşi de bar taburelerinde yanında oturuyor, kardeşler en küçüğünden en büyüğüne doğru sıralanıyor.

Sebastian sağ tarafında. O kardeşlerin en küçüğü ve en uzun. Yumuşak, kıvrırcık siyah saçları ve nazik bir yüzü var. Ailelerimiz arasındaki kan davasının son çirkin hareketlerinden biri olan Jack Du Pont dizini tekmeleyene kadar basketbol oynardı. Aida bana iyileşmeye başladığını söylese de Sebastian hâlâ biraz topallıyor. Onu burada gördüğüme şaşırdım. O bir üniversite öğrencisi ve genellikle kampüste kalıyor, aile işinin bu yönüne karışmıyor. Onun varlığı işin ne kadar ciddi olduğunu gösteriyor.

Sebastian'ın yanında Nero Gallo var. Sanırım onun Aida'nın erkek kardeşlerinin en yakışıklısı olduğunu söyleyebilirsin - eğer şeytanın yakışıklı olması mümkünse. Dürüst olmak gerekirse, Nero beni korkutuyor. O vahşi ve şiddetli ve dolgun dudakları her zaman alayla kıvrılıyor. O kaosun vücut bulmuş hali. Ne diyeceğini veya ne yapacağını bilmeden onun yanında asla rahat olamam.

Sonra Dante var. En yaşlısı ve diğerlerini hizaya sokabilecek tek kişi o. Art arda on kelime söylediğini hiç duydum mu bilmiyorum. Bir dağ gibi inşa edilmiş ve gerçek yaşından daha yaşlı görünüyor. Okulundaki kızların yarısının kendisine aşık olduğu Sebastian ve kadınları baştan çıkarmayı spor yapan Nero'nun aksine, Dante'yi hiç bir kızla görmedim. Aida bana uzun zaman önce aşık olduğunu söyledi. Ama kız onun kalbini kırdı.

Sonunda Aida'mız var. Hiç farklı görünmeyen tek kişi o. Ve kayıtsız şartsız gülümseyen tek kişi. Beni geri aldığı için çok mutlu. Mikolaj'ı öldürmek istiyormuş gibi görünen herkesin aksine, Mikolaj'a merakla bakıyor, keskin gri gözleri dövmelerinden sargılı kollarına ve boyun eğmiş ifadesine kadar kişiliğinin her detayını inceliyor.

Mikolaj, ailemin evinde herkesten daha fazla yersiz görünüyor. Kendi karanlık, gotik malikanesine ait. Bu parlak, temiz alanda o bariz bir yabancı.

Herkes Jonas ve Kristoff konusunda ne yapmamız gerektiğini tartışıyor.

Dante hemen saldırıya geçmek ve Ruslara saldırmak istiyor.

"Güçlerini bölebiliriz" diyor. "Braterstwo ve Bratva ile aynı anda savaşmak istemiyoruz."

Babam ne planladıklarını öğrenmek için bekleyip bilgi toplamamız gerektiğini düşünüyor.

"Mikolaj'ın söylediği doğruysa, zaten güçlerini birleştirdiler," diyor babam, Mikolaj'ın dürüstlüğünü hiç de doğru bulmadığı anlamına gelen bir ifadeyle.

"Evet," diyor Nero, "ama o ağacı çoktan salladık ve hiç elma alamadık. Nessa'yı bir ay aradıktan sonra bulamazsak, iyi bir kaynak bulmanın kaç on yıl süreceğini düşünüyorsun?"

Hepsi tartışırken, Aida ve Callum birbirlerine mırıldanıyorlar. Aida, sohbetin ortasında Mikolaj'a, "Adamların senin öldüğünü mü düşünüyor?"

"Evet," Miko başını salladı.

Aida, "Elimizdeki avantajlardan biri bu," diyor.

"Kütüphane açılışında bana saldırmayı mı planlıyorlar?" Callum diyor.

"Evet."

Callum, "O halde onlara izin vermeliyiz," diyor.

Kimse bu fikirden hoşlanmaz, en azından babam.

"Etkinliği iptal etmeli ve dikkat çekmemelisiniz" diyor.

Callum, "Ruslar insanları öldürmekte iyidir" diyor. "Kalabalıktaki her bombalı araçtan, yanından geçenden veya tetikçiden kaçınamazsınız. Onları ortaya çıkaracak hiçbir şey bilmiyormuşuz gibi davranmalıyız."

Aida bundan memnun olmayan dudaklarını birbirine bastırır. Ama Cal ile en azından herkesin önünde tartışmıyor.

Başka bir düşünceli sessizliğin ardından Marcel, "Bir fikrim olabilir," diyor.

İlk kez konuştuğu için herkes dönüp ona baktı. Klara onun yanında oturuyor, gerçekten dokunmadan ona olabildiğince yakın.

Aileme söylemediğim tek şey Marcel'in Jack Du Pont'u öldürdüğü. Karşıma bunu eklemeyen de odada yeterince kırgınlık var.

"Senin fikrin nedir?" Nero Gallo şüpheyle diyor.

"Kuyu . . ." Marcel, Dante'ye bakar. "Beğenecek misin bilmiyorum. . ."

29

miko

Sabah saat 3:00 ve yanımdaki yolcu koltuğunda Nero Gallo ve arkada Sebastian ile Jungle'a doğru ilerliyorum. Aida da gelmek istedi ama Dante kabul etmedi.

"Ben Seb'den daha iyi atıcıyım," diye tartıştı.

"Umurumda değil," dedi Dante açıkça. "atışmaya girmeyeceksin."

"ünkü ben bir kızım?" dedi Aida öfkeyle.

"Hayır," dedi Dante. "ünkü sen babamın gözdesisin. Sana bir şey olursa onu öldürür."

Callum elini onun koluna koyarak, "Bırak gitsinler," dedi. "Yapacak kendi planlarımız var."

Aida küskün bir tavırla başını salladı ama daha fazla tartışmadı.

Kulübe doğru giderken, Nero yol yerine beni izliyor.

"Kardeşime düşman olursan silahımdan çıkan ilk mermi tam gözlerinin arasından geçer" diyor.

"Dante'yi öldürmek isteseydim, bunu bugün öğleden sonra yapabilirdim," diyorum.

Nero, "Deneyebilirdin," diye alay ediyor. "Dante'yi öldürmek o kadar kolay değil."

"Ben de değilim," diyorum kısa bir kahkahayla. Hiçbir şey olmasa da bugün bunu kanıtladığımı düşünüyorum.

Arka tarafta Jungle'ın etrafından dolanıyoruz.

Kulüp gece kapalı, tüm dış ışıklar söndü. Yine de arka alana bir düzine araba park edilmiş durumda. Bir günden daha az bir süredir "ölüyüm" ve Jonas şimdiden kulübümde kendini evinde hissediyor.

Aslında kendimi yarı ölü hissediyorum. Sargılı olabilirim ama kaskatı ve ağrılıyım. Eskisi kadar hızlı olmadığımı biliyorum. Franciszek'in beni bıçağıyla yakaladığı yere sağlam bir yumruk atarsam başladığım yere geri dönerim.

İyileşmek için zaman yok ama.

Marcel barışıyormuş gibi yaparak Griffin'in mutfağından Jonas'ı aradı. Jonas sadece bir çalıştan sonra açtı.

Marcel, dedi, ses tonu kendinden emin ve alaycıydı. "Kimin tarafında olduğun konusunda ikinci kez mi düşünüyorsun?"

Marcel soğuk bir tavırla, "Ben Mikolaj'ın tarafını tutmadım," dedi. "O hain umurumda değil. Klara'ya el uzatmaya çalışan birine gücenirim."

Jonas, "Klara işimize karıştı," dedi.

Marcel telefona, "Papa'yı suratından vurmuş olması umurumda değil," diye homurdandı. "Klara artık bana ait, anlıyor musun?"

Klara'ya baktı. Gözleri birbirine kilitlendi. Aralarında geçen enerji sarsıntısı aşıkardı.

"İyi, tamam. Klara'yı incitmek istemiyorum. Ne de olsa o benim kuzenim," dedi Jonas cömertçe. Ama Simon'ı sen vurdun. Ve bu bir problem."

Marcel, "Bir barış teklifim var," dedi. Dante Gallo. Kalbine bıçak saplamadan önce canlı canlı derisini yüzmek isteyebileceğini düşündüm."

"Dante Gallo'nuz var mı?"

Marcel, "Şu anda bagajımda," dedi. "Bu öğleden sonra transferini yakaladım. Polisi vurdu ve tutsağı aldı. Zajac için onu kelepçeli halde nehre atacaktım. Ama onun yerine onuru senin yapmak isteyebileceğini düşündüm.

Jonas, bir lordtan haraç alan bir kralın ses tonuyla, "Çok cömertsin," dedi.

"Onu nereye getirmemi istersin?" Marcel dedi.

Jonas'ın o gece tam olarak nerede olacağını bu şekilde öğrendik. Patron olmak onu daha az özensiz yapmadı. O tembel ve kendine aşırı güveniyor.

Marcel ön kapıdan Jungle'a önce girer ve bir kez daha önünde bileklerinin kelepçelenmesine ve kafasına bir çanta geçirilmesine razı olan Dante Gallo'yu da beraberinde sürükler.

Kardeşleri bundan hiç hoşlanmadı.

Marcel sertçe, "İşte böyle olması gerekiyor," dedi. "Jonas tam bir aptal değil."

Marcel önden girerken, Nero ve ben arka kapıdan gizlice girdik. Jonas kilitleri değiştirmede. Neden yapsın ki? Sadece bir hayalet diğer anahtara sahiptir.

Sebastian gözcülük yaparak dışarıda kalıyor.

Nero ve ben arka ofislerden geçerek depoyu geçtik. Ayrıldık, Nero solda, ben sağda.

Kulübün ana alanına girdiğimde, adamlarımın kabinlerin arasına dağıldığını ve kendilerine en iyi likörlerden içtiklerini görüyorum. Toplamda yaklaşık on beş asker var. On beş kişiden üçünün bana ihanet ettiğini kesin olarak biliyorum: Andrei, Franciszek ve Jonas. Simon da, ama o öldü.

Diğer adamların sadakatinin nerede olduğundan emin olamıyorum.

Tek bildiğim, yeni liderlerinin cömertliğinin tadını çıkarıyorlar. Aleksey ve Andrei sarhoş görünüyor, Olie ise tamamen sarhoş olma yolunda. Kimse nöbet tutmuyor. Kimse tamamen ayık değildir. Özensiz, özensiz, özensiz.

Jonas doğrudan bir şişe Kızılgerdan içiyor. Arkadan taranmış saçları dağınık ve gözleri kırmızı görünüyor. Marcel'in Dante Gallo'yu grubun ortasına ittiğini görünce zevkle kükredi.

"İşte buradasın kardeşim! Ve böyle bir hediye ile!"

Marcel çantayı Dante'nin kafasından çeker. Dante, gruba metanetle bakar ve herkes onu görünce alay ederken gözünü bile kırpmaz.

"İşte Zajac'ı vuran adam!" Jonas bağırır. "Belli bir mesafeden. Kahrolası bir korkak gibi."

Hem erkeklerin hem de Dante'nin kendisinin anlaması için İngilizce konuşuyor. Jonas, burun buruna gelene kadar Dante'nin yanına gelir. Dante'nin yüzüne viski dumanı üflüyor. İkisi de iri yarı adamlardır ama Jonas bir ayının yumuşak cüssesine sahipken, Dante yetişkin bir öküz kadar serttir. Kolları kelepçelere doğru esniyor, çeliği denemeden kırabilecekmiş gibi görünüyor.

Dante, Jonas'a, "Şu kelepçeleri çıkar da korkak kimmiş görelim," dedi alçak ve eşit bir sesle.

Jonas, "Benim daha iyi bir fikrim var," diyor. "Kasabı öldürdün. Bu yüzden seni Kasap'ın yapacağı gibi, parça parça öldüreceğim. Kulaklarını, burnunu, parmaklarını, ayaklarını keseceğim. Seni parçalara ayıracağım, her seferinde yarım kilo et. Ve ancak o zaman, görmez, sessiz bir yığın olduğunuzda. . . ancak o zaman ölmene izin veririm."

Jonas'ın kara gözleri parlıyor. Gülümsemesi acımasızdan daha fazla görünüyor - neredeyse çılgınca. Güç, en kötü özelliklerini güçlendirerek başına gidiyor.

Jonas kemerinden bıçağını çıkarıyor; bu sabah beni bıçakladığı bıçağın aynısı. Bıçağın keskin tarafı parıldasın diye loş ışıktaki tutuyor. En azından kanımı temizledi.

Sol tarafımda Nero Gallo'nun gerginleşen hışırtısını duyuyorum. Hareket etmeye hazırlanıyor. Kardeşi acı çekerken o olduğu yerde kalmayacak.

Ben de yapmayacağım.

"Sen ne diyorsun?" Jonas adamlara bağıır. "Önce Dante Gallo'nun hangi parçasını kesmeliyim?"

"Bir işe başlamadan önce bir işi bitirmelisin," diyorum, uzun adımlarla ışığa doğru çıkıyorum.

Adamlarım arasında duyulabilir bir heyecan var. Jonas ve benim aramda hızla bakıştıklarını görüyorum. En çok sarhoş olanlar, çılgına dönmüş olmalılar gibi şaşkın görünüyorlar.

Jonas hızla döndü, yüzü şok ve kızgınlıkla buruştu.

"Mikolaj," diye hırlıyor.

"Bedenin içinde."

"Ya da senden geriye kalanlar," diye alay ediyor. "Pek iyi görünmüyorsun kardeşim."

"Hala olabileceğin patronun iki katı, Jonas," diyorum.

Gözleri kararıyor ve bıçağın sapını tutuşunu yukarıdan aşağıya doğru değiştiriyor. Araçtan silaha.

"Artık patron değilsin," diyor.

"Patron ölene kadar patrondur" diye hatırlattım ona. "Ben çok yaşıyorum."

Adamlarım arasında bir heyecan var. Olie, Patryk ve Bruno'nun diğerlerine mırıldandığını görebiliyorum. Hâlâ hayatta olduğumu görünce en çok onlar şaşırılmış görünüyorlar ve kendilerine anlatılan hikaye ne olursa olsun en çok hoşnutsuzlar. Diğerleri daha az kesin.

Bu belirsizliği bir kenara bırakmam gerekecek.

Nero Gallo'ya olduğu yerde kalması için bir işaret olarak elimi kaldırdım.

Nero, Marcel ve ben ateş etmeye başlarsak, adamlarım muhtemelen Jonas'ın tarafını tutacaktır. Ama doğru itmeyle, bana geri dönecekler. Hepimiz bu işten tek parça halinde çıkabilirdik. Kuyu . . . çoğumuz.

Jonas bana, "Bize ihanet ettin," diye tükürdü.

"Beni sırtımdan bıçaklayan adamın bunu söylemesi çok komik," diyorum.

Andrei, "O İrlandalı fahişeyi bizim yerimize seçtin," diye tısladı.

"İrlandalılarla ve İtalyanlarla da ittifak yapıyorum" diyorum onlara.

Botlarını yalamamızı istiyorsun, dedi Jonas.

"Birlikte zengin olmamızı istiyorum," diye düzelttim onu. "Hepinizin tabut yerine Maseratis'te olmasını istiyorum."

"Bu saçmalık!" Jonas bağırır, ağzından salyalar fışkırır. "Kendini kurtarmak ve o küçük kaltağı korumak için her şeyi söyler. Bizi umursamıyor. Ve Zajac umurunda değil! Babamızı öldürdüler! Zajac intikamımızı hak ediyor."

"Nessa'yı onlardan aldım," diyorum. "Onu tutmak, öldürmekten daha iyidir. İktidarı İrlandalılarla paylaşmak, Zajac'la bir anıt mezarı paylaşmaktan daha iyidir."

Jonas, "Bunlar titreyen bir köpeğin sözleri," diye tükürdü.

"Korktuğumu mu düşünüyorsun?" ona soruyorum Adamlarıma benden daha iyi liderlik edebileceğini mi sanıyorsun? O zaman kanıtla, Jonas. Bire karşı dört adamla değil. Kanıtla sadece sen ve ben. Adam insana karşı. Patron patrona karşı."

Jonas sırtıyor, siyah gözleri manik bir şekilde parlıyor. Bıçağını daha da sıkı sıkıyor. Dün bunu kabul edeceğini sanmıyorum. Dün daha iyi bir dövüşçüydüm. Bugün zar zor yaşıyorum.

Jonas yaralı olduğumu biliyor. Avantaja sahip olduğunu biliyor.

"Eğer istediğin buysa, kardeşim," diyor.

Kulübün genellikle dans için kullanılan açık alanında birbirimizin etrafında dönüyoruz. Bu alandaki tek ışık, uzun otların ve orman bitki örtüsünün görünümünü veren yeşil, filtrelenmiş ışıklardır. Jonas ve ben yırtıcı hayvanlar gibi dönüyoruz. Sürünün kontrolü için savaşıyor iki kurt gibi.

Yumruk dövüşünde benden daha kilolu olduğu için Jonas avantajlı olabilir. Bıçaklı dövüşte genellikle daha hızlıyım. Ama şu an hızlı değilim. Sağ kolum ağır ve vücudum bitkin. O yaraları göstermemeye çalışıyorum ama her zamanki gibi sorunsuz hareket etmediğimi biliyorum. Kan kokusu alan Jonas gülümsüyor.

Birbirimizin etrafından dolandık, Jonas bana doğru birkaç numara yaptı. Bıçak dövüşünün anahtarı ayak işidir. Rakibiniz ile doğru mesafeyi korumalısınız. Bu aldatıcı çünkü Jonas'ın menzili benimkinden biraz daha uzun.

Bir ringde karşı karşıya gelen iki boksör düşünün. O zaman, darbelerden kaçmakta dünyanın en iyisi olmasına rağmen, Muhammed Ali'nin kaç kez vurulduğunu bir düşünün. Bir bıçaktan bu kadar çok kesik almayı göze alamazsın.

Bu yüzden aramızda geniş bir boşluk tutuyorum. Jonas sürekli o çemberin içine girmeye çalışıyor, yüzüme ve vücuduma saldırıyor. Kesiklerinden kıl payı kurtuldum, ama bunun için kenara çekilmem gerekti. Karnımda ve sırtımda dikişlerin açıldığını hissediyorum.

Jonas'ın içini açmaya çalışmıyorum. Farklı bir şeyi hedefliyorum - bıçak eli.

Jonas yine bana saldırıyor. Bu sefer çok yavaşım. Sol ön kolumda uzun bir yarık açtı. Kan dans pistinde patlıyor. Şimdi bundan da kaçınmalıyım, yoksa kayma riskini almalıyım.

"Hadi," diye homurdandı Jonas, "kaçırmayı bırak. Gel ve benimle dövüş, suka."

Gardımı indiriyormuş gibi yapıyorum. Bu, aslında bir an için gardımı indirmem gerektiği anlamına geliyor. Jonas koşarak içeri girdi ve bıçağını yüzüme doğru savurdu. Eğildim, yine biraz fazla yavaş. Sağ yanağımda yanan bir kesik hissediyorum. Ama Jonas yaklaştı. Bıçak elinin arkasını keserek kas ve tendonu kestim. Biz buna "yılanı etkisiz hale getirmek" diyoruz. Etkisi hemen görülür - artık kavrayamaz. Bıçağı düşüyor ve ben onu havadan yakalıyorum, bu yüzden şimdi iki elimde de birer bıçak tutuyorum.

Jonas geriye doğru tökezledi, ayakları kanımda kayıyordu. Sert bir şekilde aşağı indi ve boğazını kesmeye hazır bir şekilde üstüne atladım.

Andrei ve Franciszek, Jonas ölürse ne olacağını biliyor. Düşen liderlerine yardım etmek için ileri atılırlar.

Dante Gallo, Franciszek'in yolunu keser. Hâlâ kelepçeli olan yumruklarını birbirine kenetledi ve kolunu bir çekiç gibi yukarı sallayarak Franciszek'in çenesinin altına çarptı. Franciszek'in kafası geriye doğru fırlar ve ters yöne doğru yelken açarak boş kabinlerden birine çarpar.

Andrei ceketinden silahını çekerek hâlâ bana doğru koşuyor. Jonas'ı aşağıda tutuyorum. Böceğin üzerindeki bir böcek gibi, onu yerine sabitlemek için omzuna bir bıçak sapladım. Diğer bıçak tam boğazında. Atlayıp Andrei ile tanışmak için gitmesine izin vermem gerekecek.

Bunu yapamadan bir silah sesi duydum.

Andrei koşmayı bırakır. Silahı elinden gevşekçe düşüyor. Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve yuvarlandı.

Nero Gallo'nun tetikçi olduğunu düşünerek saklandığı yere bakıyorum. Nero barın yanında duruyor, ağzı açık, ifadesi benimki kadar şaşkın.

Bunun yerine ters yöne, ön kapıya dönüyorum.

Sebastian Gallo silahını indiriyor. Odanın diğ er ucundan ateş etti ve Andrei'yi kafasının arkasından vurdu. Sanırım Aida amacı konusunda yanılmış tı.

Diğ er adamlarım ne yapacaklarından emin değ iller, donmuş görünüyorlar. Ne olduğunu bilmiyorlar, tüm bunların emsali yok.

Bir şeyi kesin olarak biliyorum.

Sadece bir Boss olabilir.

Jonas hala mücadele ediyor ve altıma tükürüyor, bir kolu omzundaki bıçaktan iş e yaramıyor, ama diğ er yumruğ u sallanıp uzanabildiğ i her yerime vurmaya çalışıyor.

Patron olmalıydım, diye tükürdü. “Bu kan yoluyla benim hakkımdı. .”

Zajac gibi değ ilsin, dedim ona. "Onun beynine de şerefine de sahip değ ilsin."

"Cehenneme git!" kıvranırken ve mücadele ederken uluyor.

Orada görüşürüz kardeşim, dedim ona.

Boğ azını kulaktan kulağ a kestim.

Kan bir çarşaf gibi akıyor ve elimi ıslatıyor. Jonas'ın gömleğ ine ve bıçağ ımın ucuna da siliyorum.

Sonra irkilmeyi reddederek ayağ a kalktım.

Yüzüm zonkluyor, kolum da. Gömleğ imin ön kısmından dikiş lerimin çıktığı yerden kan sızıyor. Ne olursa olsun dik duruyorum. Adamlarımın zayıflık görmelerine izin veremem.

Hepsi bana şaşkın ve suçlu bir şekilde bakıyor. Ne yapacağ ımdan emin değ ilim.

İlk harekete geçen Marcel'dir. Yanıma geliyor ve önümde diz çöküyor.

"Geri döndüğüne sevindim, Patron," diyor.

Olie ve Bruno onu yakından takip ederek önümde diz çöktüler, böylece Jonas'ın yayılan kanı pantolonunun dizlerini ıslattı.

Bruno, "Beni affet patron," diyor. "Bana senin öldüğünü söylediler."

Askerlerimin geri kalanı diz çökmek için koşuyor. Bu, kefaret pozisyonudur. Vermek istediğim ceza ne olursa olsun, kabul edecekler.

Zajac olsaydım, her birinden birer parmak alırdım.

Ama ben Zajac değilim. Suçlular zaten cezalandırılmıştır.

"Dante Gallo'yu çöz," diyorum Marcel'e.

Kelepçeleri çözüyor ve Dante, Nero ve Sebastian dans pistinin kenarında omuz omuza duruyorlar. Adamlarım onlara temkinli gözlerle bakıyor, bazıları hâlâ kızgın.

Adamlarıma, "İtalyanlarla anlaşmazlığımız sona erdi," dedim. "İrlandalılarla aynı."

"Ya Zajac?" Olie sessizce diyor.

Dante Gallo gürleyen sesiyle, "Mezarına bir anıt dikeceğim," diyor. "Ailelerimiz arasındaki yeni dostluğun şerefine."

Olie bir kez başını salladı.

Kalk, dedim diğer adamlarıma. "Bu dağınıklığı temizle. Eğlendiniz - şimdi işe dönme zamanı.

Adamlarım sopayı düzene sokmaya başlayınca ben de Gallo kardeşlerle ofisime dönüyorum.

"O atış da neydi?" Nero, Sebastian'a diyor.

Sebastian omuz silkiyor.

"Sana söylemiştim," diyor Nero'ya. "Ben ailedeki sporcuyum. En hızlı reflekslere sahibim."

"Cehennem gibi," diye alay etti Nero. "Sadece bir bok açım vardı."

Dante, Sebastian'ın omzuna elini koydu.

"İyi misin?" kardeşine sorar.

"Evet," diye omuz silkti Sebastian.

Yüzü sıkıntılı görünüyor. Sanırım öldürdüğü ilk adam oydu.

Ben de bundan memnun değilim. Andrei'yi altı yıldır tanıyorum. Benim evimde yaşıyordu. Birlikte bilardo ve Chaturanga oynadık. Aynı masada yemek yedik. Aynı şakalara güldü.

Ama bizim dünyamızda, siz kardeşsiniz ya da düşmansınız. Arası yok.

Ofisime girer girmez Kolya Kristoff'u aradım. Birkaç çalıştan sonra cevap verdi, sesi uykudan kalınlaşmıştı ama beyni her zamanki kadar keskindi.

"Telefonumda ölü bir adamın adını görmeyi beklemiyordum" diyor.

"Diğer tarafta nasıl olduğunu görmek için telefonu açtın?"

Güler. "Beni aydınlat."

"Jonas'a sormalısın."

Ah, diye içini çekti. Saltanatı uzun sürmedi" dedi.

"Griffin'ler ve Gallo'larla barış yaptım."

Kristoff hafifçe kıkırdar.

"Yani küçük Nessa Griffin tasmayı senin yerine taktı."

Yeminle yükselmeyeceğim.

"Anlaşmamız geçersiz," dedim ona.

Kristoff, "İki kişi tarafından yapılan bir anlaşma, bir kişi tarafından bozulamaz" diyor.

"İstediğini yap," dedim ona. "Sadece Griffinlerin seni beklediğini bil. Callum ve Aida'yı almaya çalışırsan katledilirsin."

Kristoff, "Göreceğiz," diyor.

Telefonu kapatıyor.

Gallo kardeşlere bakıyorum.

"O kendini beğenmiş küçük bir pislik, değil mi?" Neron diyor.

Dante kaşlarını çattı.

"Kütüphanede bekliyor olacağım," diyor. "Kristoff kafasını kaldıracak kadar aptalsa, onun için kafasını omuzlarından uçururum."

30

Nessa

Mikolaj sabahın erken saatlerinde annemlerin evine dönüyor. Yanağının sağ tarafında ve kolunda yeni bir kesik var. Gömleğinin ön ve arka kısmındaki koyu lekeler yaralarının yeniden açıldığını gösteriyor. Onu karşılamak için bahçeye çıktım. Onu şimdiye kadar gördüğümünden daha solgun ve neredeyse kollarıma düşüyor.

"Aman Tanrım!" Yüzünü ellerimin arasına alarak ağlıyorum. "Ne oldu? İyi misin?"

"Evet," diyor. "Ben iyiyim."

Alnımı alnına bastırıp onu öptüm ve hâlâ nefes aldığından, her zamanki gibi koktuğu ve tat aldığından emin oldum.

Kollarını bana doluyor, kalbi göğüs kafesimde atıyor. Yüzünü kulağıma yaklaştırıyor.

"Nessa!" Annemin keskin çığlığı bizi bölüyor.

Mikolaj'ı bıraktım.

Kapı eşiğinde duruyor, bize dehşete düşmüş bir ifadeyle bakıyor.

Eve gir, diye tısladı.

Uzun itaat alışkanlıklarımdan, annemle babamın kollarını göğüslerinde kavuşturmuş, yüzlerinde yasaklayıcı ifadelerle yan yana durduğu mutfağa geri dönüyorum.

Mikolaj beni takip ediyor.

Gallo kardeşler onun yanında ve Marcel de.

Klara, Marcel'i görür görmez ona doğru koşar. Tıpkı benim Mikolaj'a yaptığım gibi, onu öpüyor. Marcel şaşkınlığını atlattığında, onu kaldırıp tekrar yere indirmeden önce daha sert öpüyor.

Bu gelişmeyi kutlamak isterdim ama ne yazık ki dikkatimi tekrar öfkeli aileme çevirmem gerekiyor.

"Bitti," dedi babam sertçe, Mikolaj'la benim aramı işaret ederek.

"Ona her ne yaptıysan," diye bağırdı annem Mikolaj'a, "her ne yaptıysan onun kafasını karıştırdın..."

"Onu seviyorum," diyorum.

Ailem bana şaşkın ve tiksintiyle bakıyor.

"Bu çok saçma," diyor annem. "Seni kaçırdı, Nessa. Seni haftalarca tutsak tuttum. Öldün mü, diri misin bilmeden neler yaşadık biliyor musun?"

Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü, öfkeyle dolu mavi gözlerini Mikolaj'a çeviriyor.

Kızımızı bizden aldın, diye tısladı. "Seni hadım ettirmem gerekirdi."

"Hayatımı kurtardı," dedim onlara. "Hepsi beni öldürmek istedi. Ruslar, kendi adamları. . . benim için her şeyi riske attı."

"Sadece en başta seni çaldığı için!" annem ağlıyor

"Böyle adamları tanımıyorsun," dedi babam bana. "Şiddetli. Acımasız. Katiller."

"Suçlular mı?" diyorum neredeyse ironiye gülerek. "Baba . . . Mafya adamlarının nasıl olduğunu biliyorum."

"O bizim gibi değil," diye homurdandı babam.

"Nasıl biri olduğunu bilmiyorsun!" çıt diyeyim

"Sen de öyle!" annem ağlıyor "Seni manipüle etti Nessa. sen bir çocuksun! Ne dediğinin farkında değilsin—"

"Ben çocuk değilim!" Ona geri bağırdım. "Belki gittiğimde öyleydim ama artık değilim."

"Bu hayvanla birlikte olmak istediğini mi söylüyorsun?" babam talep ediyor.

"Evet söylerim.

"Kesinlikle hayır!" diye bağılıyor. "Önce onu çıplak ellerimle öldüreceğim."

"Senin seçimin değil," dedim onlara.

"Kahretsin değil," diyor babam.

"Ne, beni cezalandırarak mısın?" Acı acı gülüyorum. "Beni yeniden hapse atmak istemiyorsan, beni ondan uzak tutamazsın."

"Nessa," diyor Mikolaj. "Ailen haklı."

Yaralanmış ve öfkeli bir şekilde etrafımda dönüyorum.

"Hayır değiller!" Ağlarım.

Mikolaj beni sakinleştirmek için nazikçe elimi tutuyor. Parmaklarımı sıktı, eli her zamanki gibi sıcak ve güçlüydü.

Sonra sakin ve kararlı bir şekilde ailemle yüzleşir.

Sana verdiğim acı için özür dilerim, dedi. "Bunu anlamamanın senin için zor olacağını biliyorum ama Nessa'yı seviyorum. Onu kendi ruhumu sevdiğimden daha çok seviyorum. Onu asla incitmezdim. Bu, onu tekrar ailesinden koparmak da dahil."

"Miko-"

Elimi sıkıyor, sessizce sabırlı olmamı istiyor.

"Nessa'yı evinize geri getirdim. Tek istediğim, onunla görüşmeye devam etmek için izin. Onunla evlenmek istiyorum. Ama haklısın, o genç. Bekleyebilirim. Beni tanıman için çok zamanın var. Kızına sonsuza kadar değer vereceğimi ve onu koruyacağımı görmen için."

O kadar bitkin ki sesi hırıltılı çıkıyor. Yine de samimiyeti inkar edilemez. Ailem bile duyabiliyor. İstemedi öfkeleri diner. Endişeli bakışlar atıyorlar.

"Burada kalıyor," diyor annem.

"Onu burada ziyaret et," diyor babam.

"Kabul," diye başını salladı Mikolaj.

İstediğim bu değil, gerçekten değil. Ailemle ilişkiyi korumak için bunu benim yerime yapmaya çalıştığını anlıyorum. Ayrıca biraz daha büyümem için bana zaman tanımak için. Uzun vadede ne istediğimden emin olmak için.

Ama ben zaten ne istediğimi biliyorum.

Mikolaj'ı istiyorum. Onunla her günün gerçeklerden daha canlı bir rüya gibi olduğu eve geri dönmek istiyorum. Eve gitmek istiyorum.

Sonraki haftalarda yeni bir rutine giriyorum. Eski yatak odamda uyuyorum. Daha önce olduğu gibi görünmüyor. Doldurulmuş hayvanlardan, fırfırlı yastıklardan ve pembe perdelerden kurtuldum. Artık çok daha sade bir alan.

Loyola'ya geri dönmedim. Bu dönem çok fazla ders kaçırdım ve umursamadığımı fark ettim. O diplomayı sadece ailemi mutlu etmek için alıyordum. Benim gerçek ilgi alanlarım başka bir yerde.

Onun yerine her gün Lake City Ballet'e giderim. Başyapıtımı neredeyse bitirdim. Açık stüdyolarda bazen tek başıma bazen de diğer dansçılarla saatlerce çalışıyorum. Marnie setlerimi tasarlıyor ve Serena ikincil rollerden birinde dans edecek. Ben başrol olacağım. Teknik olarak en iyi dansçı olduğum için değil, ama bu bale benim için o kadar kişisel ki, onu başka birinin icra etmesine katlanamam.

Jackson Wright o kadar olağanüstü destekleyici oldu ki, neredeyse uzaylılar tarafından kaçırılıp yerine bir klon konulacak diye korkuyorum. Onu ilk gördüğümde kolunda alçı ve askı vardı ve beni karşılamaya o kadar hevesliydi ki neredeyse kendi ayağına takılıp düşecekti. Her zamanki zarif haline bakmıyordu - saçları dağılmış ve fena halde gergindi, biri omzuna her vurduğunda ya da bir kapıyı çarptığında ürküyordu.

Açıkçası, baleme baskıyla sponsor oluyordu. Ama üzerinde birlikte çalışmaya devam ettikçe, sanırım gerçekten heyecanlandı. İstemedi

yönetmenliği teklif etti ve bana gerçekten yararlı tavsiyeler verdi. Provadan sonra beni kenara çekiyor ve “Bunun senden çıktığına inanamıyorum Nessa. Hep tek nota olduğunu düşündüm. Güzel bir nota ama bütün bir şarkıyı yapmaya yetmiyor.”

burnumu çekiyorum Bir iltifatı hakaretle yumuşatmak için Jackson'a güvenin.

"Teşekkürler Jackson," dedim. “Şaşırtıcı bir şekilde yardımcı oldun. Sanırım sen tamamen bir pislik değilsin.

Kaşlarını çattı ve bana vermek istediği çok açık bir şekilde karşılık vermeyi yuttu.

Mikolaj neredeyse her gece beni görmeye geliyor. Göl kıyısında yürüyüşler yapıyoruz. Bana Varşova'da büyüdüğünü, biyolojik anne babasını ve Anna'yı anlatıyor. Bana ziyaret etmek istediği tüm yerleri anlatıyor. Bana dünyadaki onca yer arasından nereye gitmek istediğimi soruyor.

"Kuyu . . .” Onun hakkında düşünüyorum. "Her zaman Tac Mahal'i görmek istemişimdir."

O gülüyor. Anna da öyle. Paramız olunca onu alacaktım.”

"Ailem çok sıcak olduğu için hiç gitmek istemedi."

"Sıcaklığı severim," diye gülümsüyor Mikolaj. "Kardan çok daha iyi."

Şu anda kar yağıyor. Ağır çekimde aşağı doğru sürüklenen büyük, ağır pullar. Mikolaj'ın saçlarını yakalıyorlar ve omuzlarını örtüyorlar. Yürüyüşümüz için toplanmak zorunda kaldık. Yakası kalkık lacivert bir kaban giyiyor. Yüzüme kürk saçaklı beyaz bir parka giydim.

"Peki buna ne dersin?" ona soruyorum "Bu güzel değil mi?"

“Bu, nefret etmediğim ilk kış,” diyor.

Beni öpüyor. Dudakları donmuş yüzümde yanıyor gibi. Kar o kadar yoğun ki gölü veya evimi göremiyorum. Dünyada sadece iki kişi olabiliriz. Bir kar küresinin içinde sonsuza kadar asılı duran iki figür olabiliriz.

Onu öpmekten çok daha fazlasını yapmak istiyorum. Ellerimi içine sokabilmek için ceketinin düğmelerini açtım. Ellerimi gömleğinin altındaki sert, sıcak gövdesinde gezdiriyorum. Parmaklarımın üşümesi umurunda değil. Beni daha yakına çekiyor, daha derinden öpüyor.

Hala iyileşmekte olan yerlerine dokunmamaya özen gösteriyorum. Sargılar gitmişti ama yaralar derindi ve dikişler henüz alınmamıştı.

Genellikle babamın adamları, arazide nereye gidersek gidelim, bizi gözetlerler. Bugün kar çok yoğun. Bizi göremeyecekler.

Elimi Miko'nun pantolonunun önünden iç çamaşırının içine kaydırdım. Vücudu elimi ısıttı. Aletini tuttuğumda irkilmiyor. İnledi ve yavaşça dudağımı dişlerinin arasına aldı.

"Sana yeniden yakın olmak istiyorum," dedim ona.

"Ailenin güvenini kazanmam gerekiyor," diyor.

"Bu yüz yıl alabilir," diye inledim. "Beni özlemiyor musun?"

"Her şeyi özleyebileceğimi düşündüğümde daha fazla."

Paltosunu çıkarır ve karın üzerine yayar. Sonra beni üstüne yatırıyor. Kot pantolonunun düğmelerini açtı ve biraz aşağı indirdi - kendisinininkiyle aynı. Üzerimde konumlanarak aletini kalçalarımın arasındaki dar boşluğa kaydırды ve içeri itti.

Hala kot pantolonumu giydiğim için bacaklarım birbirine yakın. Bu, horozu için alanı her zamankinden daha küçük ve daha sıkı hale getirir. Sürtünme çılgınca. Beni zorlukla içeri ve dışarı itti. Onu, boyunun her santiminde sıkıca sıkıyorum.

İlk itişte, bayılacakmış gibi nefesi kesilir.

"Aman Tanrım, Nessa," diye inledi. "Beni öldüreceksin."

"Neden?" Diyorum.

"Bu çok fazla. Fazla iyi hissettiriyor."

Aşırı derecede iyi hissettiriyor. Ama bundan çok daha fazlası. Sanki birbirine dolanmış tek bir beden ve tek bir ruh haline geliyormuşuz gibi ona bağlı hissediyorum. Benim hissettiklerimi hissettiğini biliyorum. Ne düşündüğümü düşünüyorum. Benim onu sevdiğim gibi o da beni seviyor: delice, sebepsiz, sınırsız.

Hareketimiz çok kısıtlı olsa da önemli değil. İkimiz de bastırıldık ve birbirimize acıdık. Serbest bırakma neredeyse anında gerçekleşir. Bir dakikadan kısa bir süre içinde, içimde taşana kadar büyüyen ve gelişen o çiçek açan sıcaklığı ve hazzı hissediyorum. Sonra boşalıyorum, sikini her zamankinden daha sıkı sıkıyorum. Miko da kollarını öyle bir sarıyor ki kemiklerim bükülüyor. Yüksek sesle bağırmamaya çalışarak boğuk bir sesle patlıyor.

Orada daha uzun süre uzanmak istiyoruz. Çok soğuk. Dişlerim gıcırıyor. Ayağa kalkıp kot pantolonumu yukarı çekip tekrar iliklemeye başladım. İç çamaşırımı sıırılsıklam sıırılsıklam, benden damlayan onun cum hissedebiliyorum. Bu hissi seviyorum. Çok ilkel ve ham. Ona ait olduğumun en kesin işareti ve sadece ona.

Giyindikten sonra beni tekrar öpüyor.

"Seni yakında eve getireceğim," diye söz veriyor bana.

Ailemin evinin artık benim evim olmadığını biliyor.

Bazen Marcel ve Klara'yı beni ziyarete getiriyor. Sinemada Klara için Lehçe altyazılı filmler izliyoruz çünkü İngilizcesi hâlâ boktan. Birlikte Lehçe konuştuğumuzu duymanın ailemi rahatsız ettiğini söyleyebilirim. Bana şekil değiştiren gibi bakıyorlar.

Bendeki farklılığa uyum sağlayamadılar. Annem beni eskiden yaptığımız şeylere götürmek istiyor: alışveriş, brunch, gösteriler. Ona katılıyorum ve neşeli olmaya, onun olmamı istediği kişi olmaya çalışıyorum. Ama Miko'yu çok özledim. Annemle benim aramda bu bariyer var. Kaybettiğim o ay hakkında konuşmak istemiyor. Daha önce olduğum gibi olmamı istiyor. Ne kadar denersem deneyeyim yapamıyorum.

Garip bir şekilde, beni geri getirdiği için en mutlu görünen kişi Riona. Eve geldiğim gece hukuk bürosuna kapanmış, sabahın erken saatlerine kadar evraklar üzerinde çalışıyordu. Annemle babamdan gelen mesajı görünce klasörlerini bırakıp hızla eve geldi ve bana daha önce hiç sarılmadığı kadar uzunca on kat daha uzun sarıldı. Gözlerindeki en ufak bir damla yaşı bile görmüş olabilirim, ama o asla bir tanesinin düşmesine izin vermezdi.

O zamandan beri, benimle öğle yemeği yemek için birkaç kez Lake City Ballet'e uğradı, bu daha önce hiç yapmadığı bir şeydi. Eskiden birlikte fazla zaman geçirmezdik, bu yüzden benden belirli bir şekilde davranmamı beklemiyor. Sadece balenin nasıl gittiğini ve ilk performans için bir tarih belirleyip belirlemediğimizi soruyor. Bana hangi müziği kullandığımı soruyor ve işe giderken dinlemek için şarkılardan bir çalma listesi yapıyor. Hatta ağrıyan ayaklarımı rahatlatmak için bir Cumartesi sabahı ikimiz için de pedikür rezervasyonu yaptırıyor, ancak kırk dakika boyunca e-postasını kontrol etmeden orada oturmanın onu öldürdüğünü söyleyebilirim.

Riona ve Dante Gallo arasında filizlenen dostluk hâlâ gariptir. İlk seferinde onu hapisten çıkarmak için birkaç hafta harcadı, ardından hileli bir mahkum nakli sırasında "rakip bir çete tarafından kaçırıldıktan" sonra birkaç hafta daha harcamak zorunda kaldı. Sonunda, cinayet suçlamasını düşürmek için Memur Hernandez'in karanlık geçmişini kullandı. Memur O'Malley'nin eski ortağı aleyhine ifade vermeyi kabul etmesine yardımcı oldu. Bunun için rüşveti kimin ödediğini bilmiyorum - Mikolaj mı yoksa Gallolar mı - ama ucuz olmadığına eminim.

Sanırım Dante ve Riona, Riona onu hapishanede her ziyaret ettiğinde çok konuştular. Dante çok sakinleştirici bir varlık. Riona, onun yanında daha az kırılgan görünüyor, en ufak bir provokasyonda birinin kafasını koparmaya daha az hazır.

Yakışıklı olup olmadığını sormak için cesaretimi topladım. Gözlerini bana çeviriyor.

"Her şey bir aşk eşleşmesi değildir, Nessa," diyor. "Bazen erkekler ve kadınlar sadece arkadaşdır."

"Tamam," diyorum. "Sadece o arkadaşı gömleğini çıkarmış halde görmeyi merak edebileceğini düşündüm. . . Rock gibi inşa edildiğini görünce."

Riona, şişkin pazılar ve karın kasları gibi önemsiz konuların üzerindeymiş gibi homurdanıyor.

Ailem Miko'ya tam olarak ısınmadı ama benim ona karşı hissettiklerimin geçici bir aşktan çok daha fazlası olduğunu anlamaya başlıyorlar. Her geçen gün aramızdaki bağ daha da güçleniyor. Evini özlüyorum - taş duvarları, gıcırdayan çatıyı, loş ışığı, büyümüş bahçeyi. Toz kokusu, yağlı boya ve Mikolaj'ın kendisi. Sürekli merkezdeki adama doğru çekilen o labirentte dolaşmayı özlüyorum. Beni mıknaş gibi kendine çeken kişi.

Orada bensiz yalnız olduğunu biliyorum. Artık Jonas ve Andrei gittiğine göre, sadece Miko, Marcel ve Klara kaldı. Ve bu ikisi bile yakında kendi dairelerine taşınıyor olabilir.

Mikolaj kendini işle meşgul eder. Ailemle veya Aida'nınkiyle doğrudan çatışmadan onun işini kuruyor, imparatorluğunu genişletiyordu. Hepimiz bir arada varız. . . şimdilik.

Askıya alınan tek konu Ruslar. Öğleden sonra kütüphanenin açılışında hepimiz bekliyorduk: Miko'nun adamları, Gallo'lar ve babamın adamları da. Dante komşu bir binanın çatısına çıkmış, tüfeğini

hazırlamış, Kristoff ya da adamlarından herhangi bir iz var mı diye nöbet tutuyordu.

Ama hiçbir şey yoktu. Görülecek bir Bratva değil. Etkinlik mükemmel gitti.

Belki de yenildiklerini ve yenildiklerini bildikleri için vazgeçtiler.

Sonuçta büyük bir şehir. Etrafta dolanacak bir sürü suç var.

31

miko

Nessa'nın bale gecesi .

Bunu neredeyse Nessa kadar hevesle bekliyordum. Belki daha da fazlası, çünkü ben onu görmekten heyecan duyuyorum, oysa Nessa yaklaştıkça daha fazla endişeleniyor.

Endişeli değilim. Harika olacağını şimdiden biliyorum.

Harris tiyatrosunda sahneleniyor. O sikik Jackson Wright yönetiyor. Nessa'ya bir şey yaparsa onu birkaç kez daha ziyaret etmeyi planlamıştım - sadece tesadüfen tabii ki. Nazik bir hatırlatma olarak. Beni kızdırmadığı sürece kırık kemik gerekmez. Ama gereksiz olduğu ortaya çıktı. Projeye neredeyse Nessa'nın kendisi kadar kapıldı.

Nessa tüm arkadaşları ve ailesi için bilet aldı ve beni kasıtlı olarak ailesinin hemen yanına oturttu. Bu pek rahat bir pozisyon değil ama onları tanımak için elimden gelen her fırsatı değerlendirmeliyim. Beni seveceklerini hiç beklemiyorum. Benden nefret etmekten vazgeçmeyebilirler bile. Ancak beni kabul etmek zorundalar çünkü Nessa'yı bırakmıyorum.

Doğrusu, sabrım tükeniyor. Zamanımı alabileceğimi düşündüm - ama kendi kararlılığımı abarttım.

Onu geri istiyorum. Onu tamamen istiyorum. Onu gelinim olarak istiyorum.

Fergus Griffin'in hemen yanında oturuyorum. Uzun boylu, düzgün, zeki görünümlü, iyi giyimli, saçlarında yakışıklı gri çizgiler ve kültürlü tavırları olan bir adam. Eğitimsiz bir göz için zengin bir Chicago iş adamına benziyor. Onu gerçekte olduğu gibi görüyorum - amaçlarına en uygun görünümü alan bir bukalemun. Bir uygulayıcı olarak diz çökerken, yürüyen bir intikam gibi görüldüğünden hiç şüphem yok. İrlanda mafyasının saflarında yükseldiğinde, eminim bir gangster gibi giyinmiştir. Şimdi tüm hayatını üst kabukta yaşamış gibi davranıyor.

Tüm bunların altında onun gerçekte kim olduğunu söylemek zor. Birkaç şeyi tahmin edebiliyorum: Çelikten bir göbeğe sahip, zeki ve stratejik biri olmalı. Başka bir şekilde zirveye çıkamazsınız.

Ama o senin ortalama suçlu sosyopatın olamaz. Çünkü Nessa'yı o yarattı. Onu büyüttü. O nazik kalbi ve yaratıcı zekası bir yerlerden gelmiş olmalı.

Belki Imogen Griffin'den. Kocasının karşı tarafında oturuyor. Oğluna miras bıraktığı o soğuk mavi gözleriyle bana baktığını hissediyorum.

"Sanatın hamisi misin?" Bana sert bir şekilde soruyor.

"Hayır," diyorum.

Bir anlık soğuk sessizlikten sonra, "Dans etmeyi seviyorum," diye ekliyorum.

"Siz yapıyorsunuz?" Buz gibi ifadesi en ufak bir dereceye kadar eriyor.

"Evet. Kız kardeşimle ben gençken halk dansları yapardık." Normal insanların sohbet ederken nasıl konuştuklarını düşünmeye çalışarak derin bir nefes alıyorum. "Bir kez Polonez için bir ödül kazandık. Birlikte dans etmekten nefret ederdik çünkü hep tartışırdık - Anna

liderlik etmek isterdi. Benden daha iyiydi. Ona izin vermeliydim. Muhtemelen sadece uyumlu bir set gibi birbirimize çok benzediğimiz için kazandık. Jüriler bunun şirin olduğunu düşündüler.”

Akışına girdiğimde kelimeler daha hızlı çıkıyor ağzımdan. Imogen ve Nessa'nın biraz birbirine benzemesine yardımcı oluyor. Garipliği hafifletmeye yardımcı olur.

Imogen gülümsüyor.

“Ağabeyim Angus ile balo salonu dansı yaptım” diyor. “Birlikte eşleştirilmenin çok utanç verici olduğunu düşündük. Hiç ödül kazanmadık.”

Fergus, "Daha iyi bir ortağa ihtiyacın vardı," diyor.

"Umarım kendinizden bahsetmiyorsunuzdur," diye gülüyor Imogen. Bana, “Düğünümüzde ayağımı kırdı. Tam ayak parmaklarıma bastım.”

Fergus kaşlarını çatı. "Aklımda çok şey vardı."

"Ve sarhoştun."

"Hafif sarhoş."

"Tamamen çalkalandı."

Şaşkın bir bakış attılar, sonra yanlarında oturduğumu hatırladılar ve benden nefret ettiler.

Her neyse, dedi Fergus. "Nessa'nın yeteneği annesinden geliyor."

Sesindeki gururu duyuyorum. Nessa'yı seviyorlar - bu çok açık.

Ben başka bir şey söyleyemeden ışıklar kararıyor ve perde kalkıyor.

Set çarpıcı, boyut ve ölçek olarak destansı. Parlak, yemyeşil bir ormana benziyor. Müzik de hafif ve neşeli. Yeşil, mavi ve pembe giyinmiş üç kız çıkıyor: Nessa, Marnie ve Serena.

Serena Breglio'nun Rusların ona verdiği kahverengi saçlarını koruduğunu fark ettim. Sanırım bundan hoşlandığına karar verdi. Nessa'nın neden kaçırılıp aniden tekrar serbest bırakıldığını ona ne kadar anlattığını bilmiyorum. Serena'nın Nessa'nın en iyi arkadaşlarından biri olduğunu biliyorum ve bu değişmedi. Bu yüzden bir suçluluk duygusuyla Serena'nın öğrenci kredilerinin bakiyesini isimsiz olarak ödedim. Kırk sekiz bindi. Bir haftada kazandığımdan daha az, ama Serena'nın yetersiz dansçı maaşını tamamlamak için çalıştığı kafede bir sürü mesai var.

Birkaç ay önce, boğazını kesip onu bir hendeğe atmadığımız için şanslı olduğunu söyledim. Şimdi Noel Baba'yım. İşte o kadar yumuşadım.

Üç kız, Nessa'nın bana "pas de trois" dendiğini söylediği bir düzende dans ediyor. Elbiseleri tütü gibi sert değil, yumuşaktır. Etrafta her döndüklerinde, etekleri çiçek yaprakları gibi bir şekle bürünüyor.

Çok az bale izledim ama Nessa'nın koreografisini yaptığı danslar büyüleyici. O kadar çok hareket ve etkileşim var ki, neredeyse hiç tekrar olmaksızın değişen ve gelişen kalıplar.

Nessa'nın ebeveynleri daha en başından büyülendi. Öne doğru eğilirler, gözleri sahneye kilitlenir. Şaşkın ifadelerinden, Nessa'nın işinin ne kadar güzel olabileceğini onların bile anlamadıklarını görebiliyorum.

Dansın sonuna doğru Nessa diğer iki kızıdan ayrılır. Soldan sahneden çıkarlar, Nessa ise kaybolmuş gibi dolaşarak ters yöne geçer.

Sahne boyunca hareket ettikçe ışık değişiyor. Parlak ve davetkar görünen orman şimdi yoğun ve karanlık hale geliyor. Müzik de değişiyor, neşeliden ürkütücüye geçiyor.

Nessa bir şatoya gelir. Biraz tereddüt ettikten sonra içeri girer.

Şato seti, zeminde bölümler halinde kayarak onun etrafındaki yerine kilitlenir. Set inanılmaz derecede ayrıntılı - Marnie'nin işi. Büyük kurşunlu cam pencereler, duvarlara kafes hissi veriyor ve avizelerdeki

erimiş şamdanlara kadar her şeyde yırtık pırtık, eskimiş ve bakımsız bir görünüm var.

Kalenin içinde Nessa, Canavar ile tanışır.

Canavarı, Lake City Ballet'in baş dansçılarından biri olan Charles Tremblay canlandırıyor. Genellikle uzun boylu, formda ve arkadaş canlısı görünüşlü, dalgalı bir sörfçü gibi kesilmiş çilek sarısı saçları ve hafif bir güneyli aksanıyla. Sahnede tanınmaz durumda. Makyaj ve protezler onu bir canavara dönüştürdü - yarı kurt, yarı insan, dönüşümünün ortasındaki bir kurt adam gibi.

Hareketiyle ilgili her şey de değişti. Kendinden emin havalı adam gitti. Şimdi sahnede sinir bozucu bir hızla, yere yakın, bir hayvan gibi fırlıyor.

Nessa bana onu tam olarak bu nedenle seçtiğini söyledi - dans etmenin yanı sıra "rol yapma" yeteneği.

Her gün saatlerce birlikte prova yaptıklarını biliyorum, bu genellikle beni korkunç derecede kıskandırır. Ama Nessa her gece onu ziyaret ettiğimde sanki beni yüz yıldır görmemiş gibi koşarak yanıma geliyor. Sanki bir saniye daha ayrı kalmaya dayanamıyormuş gibi. Böylece başka bir adamın kollarında dans ederken bile kimi düşündüğünü biliyorum.

Canavar, Nessa'yı onunla dans etmeye ikna eder.

“Satin Birds”ün aldatıcı nağmeleri çalmaya başlar. Uzun bir iç çektim. Nessa'nın bırakın balede kullanmayı planladığını, o şarkıyı hatırladığını bile bilmiyordum. Kendi balo salonumu gözlerimin önünde canlandırıyor ve Nessa'yı kollarımda tuttuğum ilk geceyi canlı bir şekilde hatırlamamı sağlıyor.

İkili, önce isteksizce, sonra daha büyük bir hız ve yoğunlukla sahnede vals yapıyor.

Nessa'nın aramızdaki o anı yeniden yarattığını görüyorum. Beni bir Canavar olarak tasvir etmesi umurumda değil. Aslında uygun. O gece vahşi bir hayvandım. Onu parçalara ayırmak ve bütün olarak yutmak istedim. Ona olan arzumu zar zor kontrol edebiliyordum.

Karşılığında arzusunun ne kadar güçlü olduğunu fark etmemiştim. Şimdi, Canavar'ın yüzüne bakarken onu görüyorum. Ne kadar meraklı olduğunu görüyorum. Her türlü doğal eğilimine rağmen, ona ne kadar yakındı.

Bale devam ediyor.

Güzel ve Çirkin'in klasik peri masalı. Ama aynı zamanda bizim, Nessa'nın ve benim hikayemiz. Aramızda geçenlerin parçalarına karıştı.

Hepsini yeniden yaşıyorum.

Ailesinin yanında oturduğumu unutuyorum. Bu tiyatrodan başka birinin olduğunu unutuyorum. Sadece onu ve beni, nasıl ayrılıp tekrar tekrar bir araya geldiğimizi görüyorum, ikimiz de bizi çeken ve sıkı sıkıya bağlayan çekime karşı koyamadık. Bana tüm hikayemizi yeniden gösteriyor, onun gözlerinden anlatılan karanlık bir fantezi.

Sonunda Canavar ve Nessa arasında fırtınalı bir gecede geçen bir düet olur. Sahne aydınlatması, şimşekle noktalanmış yağmur görünümünü taklit eder.

İlk başta düet şiddetli ve saldırgan bir dövüş gibidir. Canavar, Nessa kaçmaya çalıştığında onu geri çekerek sürüklüyor. Hatta onu başının üzerine kaldırıp sahne boyunca taşıyor. Ancak dans devam ettikçe hareketleri senkronize hale gelir. Vücutları birbirine sımsıkı kenetlenmiştir, böylece en sıra dışı oluşumlarda bile mükemmel şekilde hizalanırlar.

Yakında tek bir kişi olarak daha hızlı ve daha hızlı hareket ediyorlar. Nessa bana bunun teknik olarak en zor dans olduğunu söyledi. Charles'a ayak uyduramayacağından korkuyordu.

Ayak uydurmaktan daha fazlası. Daha önce gördüğümde daha iyi dans ediyor - hızlı, kesin, tutkulu. O inanılmaz.

Gözlerimi ondan alamıyorum. Tiyatro tamamen sessiz. Sahnede dönen çifti yarıda kesmeleri ihtimaline karşı kimse nefes almak bile istemiyor. Aynı anda erotik ve ruhani. Büyüleyici.

Sonunda durduklarında, sahnenin ortasında bir öpücüğe sarılmış halde kilitlendiler, kalabalık patladı. Alkışlar gök gürültülüdür.

Imogen ve Fergus Griffin birbirlerine bakıyorlar. Nessa'nın performansına hayran kaldılar. Ama bundan daha fazlası. Ne anlama geldiğini onlar da benim kadar iyi biliyorlar. Nessa'nın gerçekte nasıl hissettiğini gördüler. Herkesin görmesi için kalbini sahneye koydu.

Gösterinin sonunda alkışlar uzayıp gidiyor. Oyuncular yaylarını almak için dışarı çıkıyor. Nessa selamını almaya gelmeden önce koltuğundan kayarak yan kapıdan çıkan bir adam dışında seyirciler onları ayakta alkışlıyor.

Adamın hareketleri dikkatimi çekiyor. Nessa için ne kadar heyecanlı ve mutlu olsam da beynimin o kısmını kapatamıyorum. Her zaman yerinde olmayan bir şey arayan kısım.

Kalabalık her zamankinden daha yüksek sesle tezahürat yaparken Nessa zevkten kıpkırmızı kesilerek sahnede uzun adımlarla ilerliyor. Reverans yapıyor, ardından kalabalığa göz gezdirerek ailesini arıyor. Beni görünce bana bir öpücük gönderiyor.

Jackson Wright elini tuttu ve zaferle kaldırdı. Sonunda alçısını çıkardı, görünüşe göre morali düzeldi. Sırıttıyor, gerçekten gururlu görünüyor.

Dansçılar bir kez daha kulise yönelirken, Nessa'yı beklemek için lobiye çıkıyoruz. Kostümünü değiştiriyor, muhtemelen arkadaşlarıyla heyecanlı bir şekilde konuşuyor. Hepsi başarı dalgasının zirvesinde olacak.

Callum, Aida ve Riona ile Nessa'nın ailesinin yanında bekliyorum. Imogen sessiz, sanki aklında çok şey varmış gibi. Aida herkes için yeterince konuşuyor.

“Bu şimdiye kadar gördüğüm en iyi baleydi. Gördüğüm tek bale bu ama eminim diğerlerini izleseydim yine de öyle düşünürdüm.

"Çok güzeldi," diye katılıyor Riona.

“Orada bir yerde bir mecaz varmış gibi hissettim. .” Aida kurnaz gri gözlerini bana çevirerek derin derin düşündü.

Callum, susması için ona sert bir bakış atıyor.

Ona sırtıyor, en ufak bir terbiye görmemiş. Karşılık olarak ağzının köşesinin kıvrıldığını görebiliyorum.

Smokinli garsonlar, köpüren şampanya kadehleriyle dolu tepsilerle lobide dolaşıyor. Fergus Griffin tepsilerden birinden bir içki alıp aşağı fırlatıyor. Karısına bir bardak uzatır ama kadın başını sallar.

Midem gurulduyor. Henüz akşam yemeği yemedim. Nessa'nın da olduğundan şüpheliyim. Belki Fergus'u onu kutlamak için bir yere götürmeme izin vermeye ikna edebilirim. . .

Oyuncular lobiye çıkıyor. Sokak kıyafetlerini değiştirmişler ama ağır sahne makyajını temizlememişler, bu yüzden uyum sağlamaktan çok uzaklar. Seyirciler onları tebrik etmek için etrafa üşüşüyorlar. Bir resepsiyon hattı gibi kıvrımlı bir çizgi oluşur. Ne kadar uzakta olduğuma lanet ettim - Nessa ile konuşmak için sıramı beklemem gerekecek.

Kalabalık hareketine bir akış var. İnsanlar doğal olarak sıraya girerler veya yoldan çekilmek için kenara çekilirler. Yine gözümün ucuyla kalıba pek uymayan bir hareket görüyorum. Odanın kenarından oyunculara doğru uzun adımlarla yürüyen yün paltolu bir adam.

Koyu renk saçları var, yakasını yukarı çekmiş, yüzünü göremiyorum. Ama elinin ceketinin içine uzandığını görüyorum.

Adamın yörüngesiyle aynı hizada olan Nessa'ya baktım. Tozluk ve örgü süveter giydi, yüzü hala sahneden yapılmış, takma kirpikler ve pembe yanaklar. Saçları simli, sıkı topuzunda toplanmış. Kızarmış ve gülüyor, gözleri zevkle parlıyor.

Ben izlerken, o bana bakıyor ve gözlerimi yakalıyor. Gülümsemesi parlıyor, sonra yüzümdeki ifadeyi görünce duraksadı.

Ona doğru koşmaya başlıyorum.

Adam ceketinden bir silah çıkarıyor. Emniyeti kapatıyor, namluyu kaldırıyor.

Kalabalığı yarararak ilerliyorum. Bir garsona çarparak şampanya tepsisini elinden düşürdüm. Gözlükler her yere uçuyor. Gümüş tepsiyi havada yakaladım ve "NESSA!" diye bağırarak ileri atıldım.

Ağır çekimde adamın silahı onun yüzüne doğrulttuğunu görüyorum. Nessa da görüyor. Olduğu yerde donup kalıyor, gözleri kocaman, kara kaşları yukarı doğru uçuşuyor. Her iki yanındaki dansçılar yaltaklanıyor. Yapayalnız, korumasız, ellerini kaldıramayacak kadar ürkmüş.

Öne atlıyorum, tepsiyi uzatıyorum.

Silah top gibi patlıyor.

Gürültüyle eş zamanlı olarak bana çarpan sarsıntıyı hissediyorum.

Nessa'ya saplandım, onu yere devirdim ve vücudumla üzerini örttüm. İlk merminin nereye isabet ettiğini bilmiyorum. Birkaç tane daha hissetmeyi bekliyorum, sırtımı kasıyor.

Üç iğne daha var ama hiç acı hissetmiyorum. Nessa'yı boğdum, hiçbir şey ona zarar vermesin diye onu altımda tuttum. Kaçmaya çalışan insanların çığlıkları ve tepinmeleri boyunca, onu güvende tutmak için üzerini örttüm.

Gözlerimi açtığımda Kolya Kristoff'un kanlı, hırlayan yüzünü görüyorum. Önümde yerde yatıyor. Tamamen ölü.

Fergus Griffin tepesinde duruyor, silahının namlusundan hâlâ dumanlar yükseliyor. Yüzü öfkeyle buruşmuş, yeşil gözleri gözlüklerinin mantıklı çerçevelerinin ardında şeytani bir şekilde parlıyor. Şimdi anlıyorum - nezaket kisvesinin ardındaki gerçek lanet olası gangster.

Bakışlarını bana çeviriyor ve düşüncelerini benimkiler kadar net okuyabiliyorum: O silahı bir inç sağa hareket ettirebilir ve şu anda beni vurarak son problemini çözebilir.

Bunun yerine, tam olduğu yere işaret ediyor ve Kristoff'un sırtına bir kurşun daha sıkıyor. Sonra silahı takım elbise ceketinin içine geri sokar.

Callum Griffin kalkmama yardım ediyor. Nessa'yı da yukarı çekiyorum, hasar var mı diye çılgınlar gibi bakıyorum.

"İyi misin?" Ona sorarım.

Şoktan titriyor, dişleri birbirine çarpıyor ama incinmiş görünmüyor.

"Ben iyiyim" diyor.

Bana sarılıyor, kollarını boynuma doluyor.

Fergus'un çenesinin seğirdiğini görüyorum. Nessa onun küçük kızıdır - genellikle rahat etmesi için ona koşardı.

Callum gümüş tepsiyi alıyor. Tam ortasında beysbol topu büyüklüğünde bir çentik var.

"Vay canına," diyor. "Bunun işe yarayacağını nereden bildin?"

"Yapmadım," diyorum.

Imogen kollarını Nessa'ya doluyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

"Aman Tanrım," diye hıçkırıyor, "buna daha fazla dayanamıyorum."

Callum, dedi Fergus sert bir sesle. "Polis birazdan burada olacak. Aida'yı al ve eve git. Adının buna eklenmesine gerek yok."

Bana bakıyor.

"Senin de en temiz siciline sahip olmadığınızı varsayıyorum."

"Nessa'yı almadan gitmiyorum," dedim ona.

İfadesi çok hafif yumuşar. "Burada onunla olacağım" diyor. "Polise ifade vereceğiz. O zaman seninle evde buluşabiliriz."

Seninle kalacağım, dedi Riona kollarını göğsünde kavuşturarak. "Hukuk müşaviri olarak."

tereddüt ediyorum. Nessa'dan ayrılmak istemiyorum ama Kristoff öldü. Fergus'la kavga etmenin bir anlamı yok. Sonunda anlaşmaya başladığımızda değil.

Nessa'yı dudaklarından usulca öpüyorum. Ailesi izliyor ama umurumda değil.

Evde görüşürüz, dedim ona. "Bu gece inanılmazdın, Nessa. Bunun bundan uzaklaşmasına izin vermeyin. Sen kahrolası bir yıldızsın."

Beni tekrar öpüyor, beni bırakmak istemiyor.

Siren sesleri duyuyorum ve ellerini nazikçe boynumdan çekiyorum.

"Yakında görüşürüz," diyorum.

Ayrılmak için döndüğümde, Fergus omzuma bir şaplak attı.

"Teşekkür ederim," diyor boğuk bir sesle. "Benden daha hızlıydın. Zamanında yetişemezdim."

Nessa

Noel arifesi.

Annem Noel'i sever. Genellikle büyük bir parti verir. Ya da sadece bizim ailemizse, kapı için kutsal bir halka yapmak ve pencereye bir mum koymak gibi tüm küçük İrlanda geleneklerini yaparız. Sonra kendi şekerlememizi pişirip şöminede patlamış mısır patlatıyoruz ve her zaman pijama olan birer hediye açıyoruz.

Bu gece farklı bir şey yapıyorum.

Şehrin kuzey ucuna, Mikolaj'ın evine gidiyorum.

Sabah ailemle krep yapmak ve hediyeleri açmak için döneceğim.

Ama bu gece Miko ve ben, uzun zamandır ilk kez yapayalnızız.

Ailemin kabul etmesine şaşırdım. Sanırım baleden sonra bunun gerçek olduğunu ve gitmeyeceğini anladılar.

Ne de olsa Miko hayatımı kurtardı. Herkesten önce Kristoff'u gördü. Yüzüme doğru gelen kurşunu engelledi. Sonra beni kendi vücuduyla korudu. Bu, babama Kristoff'u arkadan vurması için zaman kazandırdı.

Sanırım Bratva yeniden yeni bir patrona ihtiyaç duyacak.

Umarım yenisi aynı kin beslemez. Ruslar bozulan ittifaklara sıcak bakmıyor.

Yine de, sonunda aileme Mikolaj'ın beni sevdiğini kanıtlayabilirsem buna değerdi. Gerçekten, gerçekten beni seviyor.

Onu bu sefer beyaz yerine asker yeşili olan yeni bir cip ile görmeye gidiyorum. Gallos'tan erken bir Noel hediyesiydi. Aida onu aldı ve Nero sihrini üzerinde çalıştı. Eklediği dev A/T lastikleri, vinç, kaldırma kiti ve kaya sürgülerinden bahsetmiyorum bile artık bir jet motoru gibi kükrüyor. Görünüşe göre bir dağın üzerinden geçebilirim.

Gerçekten, çoğu zaman sadece stüdyoya gidiyorum. Zaten başka bir bale üzerinde çalışıyorum.

Lastikler karda harika. Rüzgâr gölden esiyor, vahşi ve ıslak.

umurumda değil Bu gece kar fırtınası bile beni evde tutamaz.

Miko beni izliyor. Yaklaştığımda kapıları otomatik olarak açıyor. Çatıyı kaplayan beyaz battaniyenin altında her zamankinden daha uzun ve daha karanlık görünen eve doğru sürüyorum.

Ön kapı açık duruyor. Jeep'i önde bırakıp içeri koşuyorum.

Yüzlerce ve yüzlerce mumun ışıltısına adım atıyorum. Tüm giriş, karanlıkta parıldayan, farklı yükseklik ve boyutlarda onlarla dolu. Mumlar beyazdır ve verdikleri ışık zengin altındır, alanı duman ve tatlı balmumu kokusuyla doldurur. Mikolaj beni eve davet ediyor.

Mumların arasından geçerek ana kattan kış bahçesine giden yolu takip ediyorum.

Burada her zaman yaz vardır. Bitkiler her zamanki gibi kalın ve yeşil. Mikolaj olacağını bildiğim gibi yedek kulübesinde beni bekliyordu. Beni görünce ayağa kalktı. Her zamankinden daha resmi giyinmiş, düğmeli bir gömlek ve pantolon giymiş, saçları özenle taranmış. Parfümünün kokusunu alabiliyorum ve onun altında da teninin kalp atışlarını hızlandıran kokusu.

Kollarına koşup onu öpüyorum. Öpücük devam ediyor, ikimiz de bitmesini istemiyoruz. Buraya döndüğüm için çok mutluyum. Bu kadar garip bir yer bana nasıl bu kadar yakışır bilmiyorum ama öyle. Benim için, ben doğmadan yüz yıl önce yapılmıştı. Ve Miko benim var olduğumu bilmeden önce onu bizim için satın aldı.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda, saçlarımdaki son eriyen karı da silkeledi.

“Tanrım, seni özledim” diyor.

"Senin için bir şeyim var," diyorum. "Sadece çok az."

Bir kitabı gizlemek imkansız olsa da sarılı halde çantamdan çıkardım.

Mikolaj kağıdı yırtıyor. İçindeki görünce gülümser.

Bu, mahvettiğim "Through the Looking Glass"ın ilk baskısı. Altın bir çerçeve ve Kupa Kraliçesi'nin bir kamera hücresiyle damgalanmış zengin kırmızı bir kapağı vardır.

At sırtındaki bir şövalyenin resmi olan ilk sayfayı açar.

Henüz bir dövme yok, dedim onunla dalga geçerek. "Boş yeriniz kaldı mı? Belki ayağının dibinde?"

Beni tekrar öpüyor, beni sıkıca sıkıyor.

"Teşekkürler, Nessa. Mükemmel."

"Ee," diyorum, "yukarı çıkalım mı? Ben de senin odanı özledim. . "

"Hediyeni istemiyor musun?" Miko diyor.

Sırıtişımı saklamaya çalışıyorum ama başarılı olamıyorum. Hediyeleri her zaman sevmişimdir. En küçüğü bile beni mutlu ediyor. Şaşırmayı seviyorum.

Mikolaj'ın muhtemelen bana yeni bir plak aldığını düşünüyorum. Eski pikabın ve eski plak kutusunun bende kalmasına izin verdi. Onu yeni bale için kullandığımı biliyor. Koleksiyonuma bir eklemesi olduğunu tahmin ediyorum.

Ama Miko tek dizinin üstüne çökerek beni gerçekten şaşırtıyor.

"Tam olarak bir hediye sayılmaz," diyor, "Parasını ödemediğim için . "

Cebinden küçük bir kutu çıkarır ve açar. İçinde dünyada beklediğim en son şeyi görüyorum: büyükannemin yüzüğünü.

"Ne?" Nefesim kesildi. "Nasıldın-"

"Seninle tanıştığımda bir cesettim Nessa," diyor. "Nefes yok. Kalpsiz. hayat yok Hiçbir şey hissetmiyorum. Hiçbir şey umurunda değildi. Sonra seni gördüm ve beni içten içe uyandırdın. İlk başta çok aptaldım. O kadar uyuşmuştum ki bu kıvılcım nefret olmalı diye düşündüm. Normal bir insan olsaydım bunun aşk olduğunu anlardım. İlk görüşte aşk. Seni gördüğüm andan itibaren."

Yüzüğü kutudan çıkarır ve tutar. Elmas, antika ortamında her zamanki gibi parlak bir şekilde parlıyor.

Senden nefret etmek istedim çünkü bu daha kolaydı. Ama seni izlerken nezaketini, zekanı, yaratıcılığını görmezden gelmek imkansızdı. Sen iyi Nessa'sın, çoğu insanın olmayı hayal bile edemeyeceği bir şekilde gerçekten ve özünde iyisin. Ama sen bundan çok daha fazlasısın. Sen yeteneklisin, güzelsin ve dünyanın en seksi kahrolası kadınısın. Kahretsin, bu sırada küfür etmeyecektim.

Gülüyorum ve biraz da ağlıyorum çünkü çok ama çok mutluyum. Konuşmak istiyorum ama Mikolaj'ın sözünü kesmek istemiyorum. Söylemesi gereken her şeyi duymak istiyorum.

"Bu son haftalarda senden ayrı kalmaktan nefret ettim," diyor. Ama seni tanıdıkça Nessa, ailenin senin için ne kadar önemli olduğunu anladım. Seni ilk kez çaldım. Bu sefer onların onayını istedim."

Parmakları yüzüğün bandında sıkılaşıyor.

"Bunu bana annen verdi. Seni sevdiğimi biliyor. Seni paradan, güçten ya da kendi hayatımdan daha çok seviyorum. Seni çaldım, Nessa. Ve sen benim kalbimi çaldın. Sonsuza dek senin. İstesem de geri alamam. Benimle evlenir misin?"

"Evet!" Ağlarım. "Tabii ki evet!"

Yüzüğü parmağıma takıyor.

Elimde farklı duruyor. Bana ait gibi görünüyor. Benim için yapılmış gibi.

"Gerçekten verdiler mi?" diye soruyorum ona hayretle.

"Gönülsüzce," diyor.

Güldüm.

"Bu hâlâ önemli," diyorum.

Beni kollarının arasına alıp defalarca öpüyor.

Sonra beni odasına taşıyor.

Ocakta yanan bir ateş var. Beni önündeki kalın halının üzerine oturttu.

"Seni soymama izin ver," diyorum Mikolaj'a.

Hala duruyor, gömleğinin ön düğmelerini açmama izin veriyor.

Geniş, düz, kaslı sert ve mürekkeple kararmış göğsünü santim santim açığa çıkardım. Parmak uçlarımı göğsünün üzerinde, göbeğinin ortasında gezdiriyorum. Mikolaj'ın cildi bir erkek için inanılmaz derecede pürüzsüz. Bu onun hakkındaki aldatıcı şeylerden biri. Nasıl görüldüğü ve nasıl hissettiği asla eşleşmez. Bir vampir kadar solgun görünüyor ama yine de dokunulduğunda her zaman sıcak. O kadar zayıf ki, her kası seni kesebilecekmiş gibi görünüyor ama derisi yumuşacık. Gözleri kırık cam gibi görünüyor ama dünyadaki tüm acıları yansıtan sadece bir ayna değiller. İçimi görüyorlar, ta ruhuma kadar.

Onun gömleğini çıkarıyorum. Karnındaki, omuzlarındaki ve kollarındaki yara izlerine nazikçe dokundum. Artık büyük ölçüde iyileşmiş durumdalar ama beyaz çıkıntılar, koyu renk dövmelemin arasında göze çarpıyor. O izlerin her biri benim için aldığı bir kesik.

Pantolonunun düğmelerini açıp aşağı indiriyorum. Boxerı da. Şimdi ateşin önünde çıplak duruyor. Işık teninde dans ediyor. Dövmelerini

hareketlendiriyor, sanki canlanmış gibi, teninde hareket ediyormuş gibi gösteriyor.

Gözleri titreyen ışıhta parlıyor. Yüzümde, vücudumda dolaşıyorlar. Yüzünde o açlık ifadesi var. Kalbimi sarsmayı ve normal hızının üç katına çıkarmasını asla başaramayan bakış. Henüz öpüşmüyoruz ve tenim şimdiden karıncalanmaya, meme uçlarım gerilmeye, iç çamaşırlarıma ıslaklık sızmaya başladı bile.

Gözlerimi ondan alamıyorum. Üzerinde bir parça giysi olmadan bu kadar buyurgan görünebilen bir erkek hiç olmamıştı. Gergin bir şekilde kıvrılmış kasların her zerresinde güç var. Bakışlarında vahşilik var.

Mikolaj benim için her şeyi yapardı. Ve bana herhangi bir şey. Sınırı, geçemeyeceği sınırı yoktur. Korkunç ve inanılmaz derecede uyandırıcı.

Aleti ağır bir şekilde uyluğuna yaslanmış durumda. Gözlerim üzerine düşer düşmez kalınlaşmaya ve sertleşmeye başlar.

Mikolaj'la ilgili her şey gibi, aleti de delicesine estetik. Kalın, beyaz, pürüzsüz, mükemmel orantılı. Ne kadar sertleşirse, cilt o kadar pürüzsüz ve gergin bir şekilde gerilir. Cildinin ne kadar yumuşak olduğunu biliyorum - tüm vücudundaki en yumuşak olanı. Ona en hassas yerimle dokunmak istiyorum. Dudaklarım ve dilimden başlayarak.

Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Aletin başının ağır bir şekilde dilimin üzerinde durmasına izin verdim. Dilimin ucunu baş ile gövde arasındaki çıkıntının çevresinde gezdiriyorum. Aletin ucunda küçük bir damla berrak sıvı beliriyor ve onu yalayarak onun tadına bakıyorum. Tadı neredeyse ağızıyla aynı - temiz, zengin ve biraz tuzlu.

Ağzımı tüm kafama kapatıyorum, daha güçlü emiyorum. Bir ödül gibi ağızıma daha fazla sıvı sızıyor. Mikolaj inliyor.

Ağzımı onun aletin üzerinde, gidebildiğim kadar yukarı ve aşağı sallayıp tükürüğümle kapladım. Sonra elimi yalayıp kafasını emerken shaftını okşamak için kullanıyorum.

Bunu sadece birkaç kez yaptım, ama şimdiden bunda çok daha iyiye gittiğimi hissediyorum. Çenemi nasıl gevşeteceğimi, ağzımı ve ellerimi nasıl kullanacağımı öğreniyorum. Mikolaj inliyor. Nefes alıp vermesine ve kalçalarını hareket ettirme şekline bakarak onun için neyin en iyi olduğunu söyleyebilirim.

Bir dakika sonra beni durduruyor.

"Bundan hoşlanmadın mı?" Diyorum.

"Elbette hoşuma gidiyor," diye homurdandı.

İkimiz de çıplak kalalım diye kıyafetlerimi çıkardı, sonra beni şöminenin önündeki halının üzerine çekti. Zıt yönlerde bakacak şekilde beni üstüne çıkardı, kalçalarım yüzünün etrafına sarılmış ve aletini ağzıma geri sokmuştu.

Bunu baş aşağı yapmak biraz daha zor, ama sanırım üstesinden gelebilirim. Ta ki aynı anda dilini içimden çıkarana kadar.

Tanrı aşkına, bu konsantre olmayı zorlaştırıyor. Ben onun aletini emerken o diliyle içime giriyor ve parmaklarıyla klitorisimi ovuşturuyor. Açı normalden farklıdır ve duyum da öyle. Ağzının benim üzerimde ve benim ağzımın aynı anda onun üzerinde olmasında inanılmaz derecede tatmin edici bir şey var. Penisinin dilime temasını daha da zevkli hale getiriyor.

Kalbim daha hızlı ve daha hızlı atıyor. Birlikte en son yalnız kaldığımızdan beri çok uzun zaman geçti. Endişeyle, acıyla uyandım. Geceleri yatakta onu düşünerek kendime dokunuyorum ama Mikolaj'ın kendisinin tadı, kokusu ve hissi ile aynı şey değil. Hiçbir şey bununla eşleşemez. Ondan başka hiçbir şey tatmin edemez.

Kalçamı sallıyorum, amımı diline sürüyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki yasadışı olmalı. Onun aletinin etrafında inliyorum, dikkatim o kadar dağınık ki artık işimin bana düşen kısmını yapamıyorum.

Mikolaj'ın umurunda değil. Parmaklarıyla bana nüfuz etmeye ve diliyle klitorisimi yalamaya geçiyor. Bir parmağını içime sokuyor, sonra iki parmağını. İnledim ve yüzüne biniyorum, zevk dalgaları iimden giderek daha da yakınlaşıyor, ta ki arada hiçbir kopukluk kalmayana kadar, uzun bir koşışturmacaya kadar. . .

Orgazm bitiyor ama daha fazlası için agzlym. Ona doyamıyorum. Çok uzun süre ayrı kaldık.

Arkamı dönüp onun yerine üstüne tırmandım, aleti içimde rahatça kayıyordu. Ateşin sıcaklığı tenimi okşıyor. Yüzümde, ıplak gğslerimde, karnımda yanıyor. O doruk noktasından sonra inanılmaz derecede hassasım. Mikolaj'ın aletindeki her yukarı ve aşığı vuruş, varlığından hiç haberdar olmadığım yüzlerce yeni alıcıyı uyandırıyor gibi görünüyor.

Farkına bile varmadan, yeniden inşı ediyorum. İlki düzgün bir şekilde bitmeden başıka bir orgazma doğru ilerliyorum. Bu sefer his daha derin, klitorisim yerine içimde yoğunlaştı. Sikinın başı o ikinci zevk merkezine çarpıyor. Her vuruş, kıvılcımlar saan çeliğe karşı çakmaktaşı gibidir.

Birdenbire kıvılcımlar tutuştı ve içimde bir zevk cehennemi kabardı. Gerçekten yanıyormuşum gibi haykırıyorum, nefesim çığlığa dönüşüyor. Bütün vücudum gergin. Sonra Miko'nun üstüne ktm, gevşedim ve bitkin düştüm.

Beni ters çevirdi, böylece dört ayak üzerinde yere düştüm ve arkadan bana girdi. O içeri kayarken inledim. Aleti çok büyük - bu açıdan bakıldığında dibe vuruyor, rahim ağzıma çarpıyor.

Sırtımı kavislendiriyorum ve bu biraz yardımcı oluyor. Kalalarımı ellerinin arasına aldı, parmaklarını etime batırdı. Onun ne kadar güçlü olduğunu hissediyorum. Hala üzerime salmadığı ne kadar enerji var.

Artık beklemeyecek. Beni sert bir şekilde becermeye başıladı, tekrar tekrar bana çarptı. Acının eşığinde bir zevk ama hoşıuma gidiyor. Onun

ne kadar güçlü olduğunu hissetmeyi seviyorum. Kontrolü eline almasına bayılıyorum. Benden ihtiyacı olanı almasına bayılıyorum.

Her vuruşta homurdanıyor, sesi derin ve hayvansı. Ateş o kadar sıcak ki terlemeye başlıyoruz. Yüzünden ve saçından düşen damlacıkların sırtıma düştüğünü hissediyorum. Bana gittikçe daha sert vuruyor ve buna doyamıyorum.

"Evet," nefesim kesildi. "Devam etmek . . ."

Durmasına imkan yoktu. Vücudu benimkine çarpıyor, aleti gidebildiği kadar derine saplanıyor. Sonra aletini en derin konumunda tutarak son bir kez itti ve içimde patladı. Doldurulacak boşluk olmadan boşalmanın kaynadığını hissediyorum. Aletini çıkardığında, meni de dışarı çekiyor, bu yüzden kalçalarımın altına damlıyor.

Kilimin üzerine çöküp yan tarafıma uzandım ve Mikolaj arkamda uzanıp beni dürttü. Vücudunun boşluğuna mükemmel bir şekilde uyuyorum. Kolları beni sardı, ince ve güçlü.

"Ne zaman evlenelim?" ona soruyorum

"Hemen" diyor.

"Yazı beklemek ister misin?"

"Hayır," diye homurdandı. "Bir dakika daha beklemek istemiyorum."

33

miko

Anahtarları teslim etmek için The Brass Pole'un dışında Geo Russo ile buluşuyorum . Ödemesi bu sabah banka hesabıma düştü - iki striptiz kulübümün de yeni sahibi olacak (Nero Gallo'nun yaktığı hariç).

Russo, Bentley'yle yaşıyor. Kısa boylu, tıknaz bir adam - tamamen kel, elleri çizgi film eldivenleri kadar kabarık. Anlaşmamızdan memnun ve şüpheli görünüyor.

"Artık hallolduğuna göre," diyor anahtarları cebine sokarak, "neden bana satmak istemenin gerçek nedenini söylemiyorsun? Nedir? Erkekler meme zevklerini mi kaybettiler?"

Hırıltılı bir kahkaha atıyor.

"Hayır," diyorum sertçe. "Sadece farklı bir yöne ilerliyorum."

"Tanrı aşkına," hayretle başını salladı. "Senin bir kız için çıldırdığını söylediler ama ben..."

Yüz ifademi görünce sözünü kesti. Güçlkle yutkunuyor, Adem elması aşağı yukarı sallanıyor.

"Cümleleri tamamlayacak mısın?" Ona soğuk bir şekilde soruyorum.

Hayır, diye mırıldandı, ayakkabılarına bakarken. "Özür dilerim, Mikolaj."

"O kıza beni bu kadar iyi bir ruh haline soktuğu için teşekkür edebilirsin," dedim ona. "Yoksa senin lanet olası boynunu kırardım."

Olie'nin beni Jungle'a götürmek için beklediği arabaya geri dönüyorum.

"Sorun mu var, patron?" arka koltuğa kayarken bana sordu.

"Hayır," diyorum. "Sadece dünyadaki yerlerini unutan insanlar. Birinden örnek almam gerekebilir."

Olie, "Russo başlamak için iyi bir yer olabilir," diye homurdandı. Sakızını şaklatıyor.

"Farkettim."

Striptiz kulüplerinin gitmesine izin verdiğim için üzgün değilim. Bu dünyada satılacak çok fazla şey var - kadınları bir meta olarak ticaret yapmak için aynı zevke sahip değilim.

Yine de Jungle'dan kurtulmuyorum. Nessa'yı ilk gördüğüm yer orasıydı. Ve likör satmayı bırakacak kadar yenilenmiş değilim. Aslında burada ve St. Louis'de altı kulüp daha açma planım var. Chicago'da ve komşu şehirlerde henüz sahiplenilmemiş olarak genişlemek için hala yer var.

Ben de evi yenilemeyi planlıyorum. Nessa değiştirmemi istemiyor ama ona en azından doğru düzgün ısıtmamız gerektiğini söylüyorum.

"Neden?" diyor. "Soğuk olması umurumda değil. Beraber sarılabiliriz."

"Bu bizim için iyi. Peki ya çocuklar?"

Bana bakıyor, yeşil gözleri kocaman.

"Çocuk istiyor musunuz?" sessizce soruyor.

Daha önce hiç yapmadım. Ama Nessa ile her şeyi istiyorum. Onunla olduğu sürece hayatın sunduğu her deneyimi istiyorum.

Bekleyebilirim, dedim ona. "Ama evet, sonunda."

"Ben de istiyorum" diyor.

"Emin misin?" Gülüyorum. "İkizlerin kalıtsal olduğunu biliyorsun."

Güler.

"Seninle hiçbir şey basit değil, değil mi?"

"Hayır," diyorum. "Gerçekten değil."

Balayımızda Tac Mahal'i görmesi için onu Agra'ya götürmeyi planladım. Ama Nessa bunun yerine Varşova'ya gitmek istiyor.

"Nerede büyüdüğünü görmek istiyorum."

"Çirkin," dedim ona. "Ve tehlikeli."

"Bütün şehir çirkin değil!" Nessa itiraz ediyor. "Saraylar, parklar ve müzeler var. . "

"Nereden biliyorsunuz?"

"Trip Adviser'da baktım!"

Nessa'nın sonsuz iyimserliğine gülümseyerek başımı salladım. Her zaman her şeyin güzel yanlarını bulur. Varşova neden farklı olsun ki?

"Hadi!" beni kandırıyor. "Gerçekten görmek istiyorum. Ve artık Lehçe konuşuyorum. . "

"Biraz."

Ne demek 'biraz?' "

"Ehh. . " omuz silkiyorum.

Ellerini beline koyarak bana kaşlarını çattı.

Lehçem ne kadar iyi? Bana gerçeği söyle."

Duygularını incitmek istemiyorum ama ona yalan da söylemek istemiyorum.

"Dördüncü sınıftaki bir çocuk kadar iyi," dedim ona.

"Ne!" diye bağırıyor.

"Zeki bir dördüncü sınıf çocuğu," diye hemen ekledim.

"Bu daha iyi değil!"

"Biraz daha iyi." Diyorum. "Çok zor bir dil."

"İngilizce öğrenmen ne kadar sürdü?"

"Belki bir hafta," diyorum. Bu hiç doğru değil ama onunla dalga geçtiğimi biliyor.

Bana şakacı bir şaplak atmaya çalışıyor. Çok hızlıyım - onun yerine elini tutup avucunu öpüyorum.

"Polonya'ya gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?" talep ediyor.

Onu tekrar öptüm, bu sefer dudağından.

"Seni istediğin yere götüreceğimi biliyorsun, Nessa."

34

Nessa

benim düğün günüm.

O günü küçük bir kızken hayal ediyorsun. Hangi renkleri kullanacağınızı, iyiliklerinizin nasıl görüneceğini siz hayal edin. En ince ayrıntısına kadar planlıyorsunuz.

Şimdi burada olduğuna göre, bunların hiçbirisi umurumda değil.

Hayal ettiğim tek şey, mihrapta beni bekleyen adam.

Aklım, bedenim ve ruhumla ona zaten bağlıyım. Geriye kalan tek şey kelimeleri yüksek sesle söylemek.

Annem sabahları hazırlanmama yardım ediyor. Neşeli bir surat takınmaya çalışıyor ama tüm bunlar için hala endişelendiğini söyleyebilirim.

"Çok gençsin," diyor birden fazla kez.

"Büyükanнем evlendiğinde benden küçüktü," diye hatırlattım ona, güzel eski yüzüğü olan sol elimi kaldırarak.

"Biliyorum," diye iç çekiyor annem.

Anneannem de benim gibi ailesinin bebeğiydi. Zengindi, şımartılmıştı ve kendisinden yirmi yaş büyük bir bankacıyla zımnen nişanlıydı. Sonra tahta kaldırımında dolaşırken bisikletinin lastiği patladı. Arabayı en yakın garaja sürdü. Genç bir adam bir arabanın altından çıktı - dağınık, terli, tulum giymiş ve yağlanmış.

O benim büyükbabamdı. Her fırsatta birbirlerini görmek için gizlice dışarı çıktılar. Parkta ilk karşılaştıklarında onun o olduğundan bile emin olmadığını, çünkü onun temiz bir şekilde yıkanmış olduğunu zar zor tanıdığını söyledi.

Sonunda yakalandılar ve babası, o çocuğu bir daha görürse onu bir kuruş bile ödemededen keseceğine yemin etti. Ertesi gece birlikte kaçtılar. Düğün gününde taktığı yüzük, nikel kaplı ucuz bir yüzüktü. On yıl sonra, Callaghan'ların infazcısı olduktan sonra büyükbabam ona elması satın aldı.

Büyükannem bir daha ailesiyle hiç konuşmadı.

Annem bunu biliyor. Bu yüzden sonunda bana yüzüğü verdi. Aynı şeyin bizim başımıza gelmesini istemiyor.

Alnımdan nazikçe öpüyor.

"Çok güzel görünüyorsun Nessa," diyor.

Riona bana beyaz gül buketimi getiriyor. Nedimelerle uğraşmadım, bu yüzden her zamanki gibi kılıflı elbise giyiyor - zırh gibi sıkı ve pürüzsüz. Kızıl saçları omuzlarının etrafında gevşek ve parlak.

Saçını böyle yapman hoşuma gidiyor, dedim ona.

"Yüzüme geldiğinde nefret ediyorum" diyor. "Ama bugün güzel görünmek istedim."

Gülleri yanımdaki makyaj masasına bıraktı.

“Yeni baleniz ne zaman yapılacak?” bana soruyor

"Birkaç ay daha," diyorum.

"Başka bir peri masalı mı?"

"Bilmiyorum," diye gülüyorum. "Henüz ne olduğunu bilmiyorum. Tecrübe ediyorum.”

"Bu iyi," diyor Riona, başını sallayarak. "Buna hayranım."

"Siz yapıyorsunuz?" diyorum, şaşıyorum.

"Evet," diyor. "Kendi yolunu buluyorsun. Bu iyi birşey."

"Riona," dedim, suçluluk duygusuyla. "Büyükannenin yüzüğünü istemedin mi?"

"Hayır," kaşlarını çattı. "Sana söyledim - asla evlenmeyeceğim."

"Nasıl emin olabilirsin?"

Başını sallıyor.

"Nasıl biri olduğumu biliyorum. Ben romantik değilim. Ve kendi ailemle yaşamaya zar zor katlanıyorum.”

Asla bilemezsin, dedim ona. "Bir gün kimin dikkatini çektiğine şaşıracaksın."

Riona bana başını sallıyor.

"Romantik olduğun için böyle düşünüyorsun," diyor.

Aida en son beni ziyarete geldi ve bana bir çift ayakkabı getirdi - daha bir yıl önce bile kendi düğününde giydiği ayakkabılar. Başka bir yaşam gibi görünüyor.

"İşte," diyor. Yüzüğe, buketime ve ayakkabılara bakıyor. “Artık eski ve yeni bir şeye, ödünç alınmış bir şeye ve... . Mavi bir şeyin var mı?”

kızardım.

"İç çamaşırım mavi," dedim ona.

Güler. "Mükemmel!"

Ayakkabıları giymeme ve bağlamama yardım ediyor. Elbisemin içinde sonuna kadar eğilmek benim için zor. Parlak beyaz, transparan dantelden gömme kollu, açık sırtlı ve tam tül etekli. Aynada kendime baktığımda ilk kez yetişkin bir kadın görüyorum. Kim olmam gerektiğini görüyorum.

Aida'ya, "Ailem pek mutlu değil," diyorum.

Omuz silkiyor.

"Düğün günümde de mutlu olmadılar."

"En azından onların fikriydi."

"Önemli değil," dedi Aida şiddetle. Cal ve ben birbirimizden nefret ettik. Sen ve Miko birbiriniz için deli oluyorsunuz. Önemli olan tek şey tutku. Bir evlilik ilgisizlik yüzünden boğulur ve ölür. Tutku onu canlı tutar."

"Yani onların harika çöpçatanlar olduğunu düşünmüyorsun?" onunla dalga geçiyorum.

"Asla!" Aida gülüyor. "Birbirimizi öldürmemiş olmamız tamamen şanstı. Ailene çok fazla itibar etme."

Gülüyorum. "Korkmuyorum. Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Aida bana sarılarak, Biliyorum, dedi. "Hadi. Ceketini Cal aldı."

Ana kattan arka kapıya doğru yürüyorum.

Mikolaj'ın evindeyiz. Onun bahçesinde evleneceğiz. Şubat olması önemli değil - onunla burada, karanlık, çıplak dalların altında, uçsuz bucaksız bir gökyüzünün altında başka yerde evlenemezdim.

Ağabeyim kalın beyaz pelerinini omuzlarıma sarıyor. Elbisemin kuyruğu kadar arkamda sürükleniyor.

Bahçeye çıkıp çimlerin üzerinden geçiyorum.

Soğuğu hiç hissetmiyorum. Kar aşağı kayıyor, kalın ve yumuşak. Yüksek taş duvarların dışından gelen sesleri boğarak bahçeyi tamamen sessizleştiriyor.

Ailem, Mikolaj'ın bir düzine adamıyla birlikte beni bekliyor. Marcel'in yanında duran Klara'yı heyecanla gülümserken görüyorum. Uzun bir paltonun altında çatı katındaki siyah elbiseyi giyiyor ve kesinlikle harika görünüyor.

Mikolaj beni boş bir çardağın kemerinin altında bekliyor. Sade siyah bir takım elbise giymiş, saçları geriye doğru taranmış. İnce, sade ve inanılmayacak kadar yakışıklı görünüyor. Onu görünce kalbim bir kuş gibi çırpınıyor.

Yanına varır varmaz ellerimi avuçlarının arasına alıyor.

Rahip ya da bakan yok. Ailem bunu bir Katolik Kilisesi'nde yapmamamızdan nefret ediyor ama Miko dindar değil ve bizden başka kimsenin yemin etmesini istemiyorum. Mikolaj ve ben birbirimizle istediğimiz için evleniyoruz, başka bir sebep olmadan ve kimsenin yetkisi altında değil.

Miko ellerimi sıkıca tutuyor ve gözlerimin içine bakıyor.

Nessa, seni hayatımın her saniyesinde seveceğim. Seni tam olarak ne olduğun için ve ne olursan ol seveceğim. Ne istersen, senin için olmasını sağlayacağım. Seni asla geri tutmayacağım. Sana her zaman doğruyu söyleyeceğim. Ne pahasına olursa olsun seni güvende ve mutlu tutacağım.”

Kendi kendime konuşup konuşamayacağımı bilmeden güçlükle yutkunuyorum. Çok fazla duygudan boğazım düğümleniyor.

"Mikolaj, seni tüm kalbimle seviyorum. Söz veriyorum, benim için dünyadaki tek erkek sen olacaksın. Senin sevgilin ve en iyi arkadaşın olacağım. Zor şeyleri ve eğlenceli şeyleri yapacağız. İkimizin de iyiliği için seçimlerimizi birlikte yapacağız. Aramıza hiçbir şey girmesin diye seni her zaman her şeyin önüne koyacağım."

Aileme son bir kez hızlı bir bakış attım. Onaylarını, etkilerini bırakıyorum. Söylediklerimde ciddiydim - şimdi önceliğim Mikolaj.

Yine de, en azından biraz da olsa bana gülümsediklerini görmekten memnunum. Mutlu olmamı istiyorlar.

Mikolaj'a dönüp bakıyorum ve mutluyum. Tamamen ve tamamen.

Beni bir öpücüğün içine çekiyor ve dünyanın geri kalanı yok oluyor.

Şimdi, merkezinde kendimizin olduğu yeni bir dünya yaratıyoruz.

Son

Buraya yüklediğimiz e-book ve pdf kitap özetleri indirildikten ve okunduktan sonra 24 saat içinde silmek zorundasınız.

Aksi taktirde kitap'ın telif hakkı olan firmanın yada şahısların uğrayacağı zarardan hiçbir şekilde sitemiz zorunlu tutulamaz.

Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmamaktadır.

Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip,fikir sahibi olmanızdır.